

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΜΕ

Φολλιάδ. 12.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ,

Τόμος. ΣΤ΄.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 4 ΜΑΡΤΙΟΥ 1853.

Η ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ Α. ΑΜΑΡΤΙΝΟΥ.

(Συνέχεια και τέλος).

ΚΓ΄.

Οὕτως ἔρρευσεν ἡ μακρὰ ἐκείνη χειμερινὴ νύξ. Εἶχε δι' αὐτὴν καὶ δι' ἐμὲ ἡ νύξ αὐτὴ τὴν δι-
 ἀρκίαν τοῦ πρώτου στεναγμοῦ, τοῦ λέγοντος ὅτι
 ἀγαπῶμεν. Μὰς ἐφάνη, ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, ὅτι
 ἤρχετο αὐτὴ νὰ διακόψῃ τὴν λέξιν αὐτὴν, ἣν
 μόλις ἤρχισαμεν νὰ προφέρωμεν.

Ἐντοσοῦτω ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ὑψωθῆ ἀρκούν-
 τως, ὅταν αἱ ἀκτίνες του διωλίσθησαν διὰ τῶν
 φύλλων τῶν κεκλεισμένων παραθύρων, καὶ ὠχρίασε
 τὸ φῶς τῆς λυχνίας. Ὄταν ἤνοιξα τὴν θύραν, εἶδα
 ἐλόκληρον τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀλιέως ἀναβαίνου-

σαν τὰς βαθμίδας καὶ τρέχουσιν πρὸς τὴν κα-
 λῆθην.

Ἡ νέα τῆς Προκίδας καλογοραία, ἡ φίλη τῆς
 Γρατσιέλλας, πρὸς ἣν εἶχε μνηύσει αὐτὴ τὴν προ-
 τεραίαν καὶ ἐνεπιστεῦθη τὸ σχέδιόν της τοῦ νὰ
 εἰσέλθῃ τὴν αὔριον εἰς τὸ μοναστήριον, ὑποπτέ-
 ουσα ἀπελπησίαν τινὰ τῆς καρδίας, ἔστειλε τὴν νύ-
 κτα ἓνα τῶν ἀδελφῶν της εἰς Νεάπολιν νὰ εἰ-
 δοποιήσῃ τοὺς συγγενεῖς περὶ τῆς ἀποφάσεως
 τῆς Γρατσιέλλας. Πληροφορηθέντες οὕτως περὶ τοῦ
 ἐπανευρεθέντος τέκνουτων, ἤρχοντο ἐσπευσμένως,
 ὅλως περιχαρεῖς καὶ μεταμελοῦμενοι, ἵνα τὴν στα-
 ματήσωσιν εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀπελπησίας της, καὶ
 τὴν ἐπαναφέρωσι μεθ' ἑαυτῶν ἐλευθέραν καὶ λα-
 βοῦσαν τὴν συγχωρησίν των.

Ἡ μάμμη ἔπεσε γονυπετῆς παρὰ τὴν κλίνην κρα-
 τοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας της τὰ δύο μικρὰ τέκνα,
 ἅτινα ἔφερε ἵνα κιντῶσιν εἰς ἔλεος τὴν ἐκγονόν
 της. Τὰ τέκνα ἐβρίφησαν κλαίοντα καὶ φωνοῦντα
 εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀδελφῆς των. Ἐνῶ δὲ ἡ-

γέρθη ἵνα τὰ θωπεύσῃ καὶ ἀσπασθῇ τὴν μάμ-
μην της, τὸ μανδύλιον τὸ καλύπτει τὴν κεφαλὴν
της ἔπεσε καὶ ἐφάνη οὕτω ἡ γυμνὴ τῆς κόμης
αὐτῆς κεφαλὴ τῆς παιδός. Ἰδόντες τὴν ὕβριν ταύ-
την κατὰ τῆς καλλονῆς της, ἥς τὴν σημασίαν ἐ-
νόησαν κάλλιστα, ἀνέφριξαν πάντες, καὶ οἱ θρη-
νοὶ ἐνέπλησαν πάλιν τὴν οἰκίαν. Ἡ μοναχὴ ἦτις
εἰσῆλθε τότε, καθησύχασε καὶ παρηγόρησεν ὅλους.
Ἀνήγειρε τὰς πλεξίδας τῆς Γρατσιέλλας, τὰς ἤγ-
γισεν εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου καὶ διπλοῦσα
αὐτὰς εἰς λευκὸν μεταξωτῶν μανδύλιον, τὰς ἐνέ-
θεσεν εἰς τὴν ποδιὰν τῆς γραΐας.

— Φύλαξέ τας, τῆ εἶπε, διὰ νὰ τὰς δεικνύης εἰς
αὐτὴν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐν ταῖς ὥραις τῶν θλί-
ψεῶν της ἢ τῆς εὐτυχίας της, καὶ διὰ νὰ τῆς ἐν-
θυμίζῃς, ὅταν θὰ ἦναι σύζυγος ἐκεῖνου τὸν ὅποιον
ἀγαπᾷ, ὅτι αἱ ἀπαρχαὶ τῆς καρδίας της πρέπει ν' ἀ-
νήκουσι πάντοτε εἰς τὸν Θεόν, ὅπως αἱ ἀπαρχαὶ
τῆς καλλονῆς της ἀνήκουσιν ἐκεῖνῳ εἰς τὴν κόμην
ταύτην ».

ΚΔ΄.

Τὸ ἑσπέρας ἐπέστρεψαν ὅλοι ὁμοῦ εἰς Νεάπο-
λιν. Ὁ ζῆλος, ὃν ἔδειξε κατὰ τὴν περίστασιν
ταύτην εἰς τὸ νὰ ἐπανεύρω καὶ νὰ σώσω τὴν Γρα-
τσιέλλαν, ἐδιπλασίασε τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην τῆς
γραΐας καὶ τοῦ ἀλιέως. Οὐδεὶς αὐτῶν ὑπόπτει
τὸ εἶδος τῆς πρὸς αὐτὴν στοργῆς μου καὶ τοῦ ἔρω-
τος ἐκείνης πρὸς ἐμὲ. Ἀπέδιδον ὅλην αὐτῆς τὴν
ἀπέχθειαν εἰς τὴν δυσειδεῖαν τοῦ Κέκου. Ἡλιπίζον
νὰ κατισχύσωσι τῆς ἀπεχθείας ταύτης, διὰ τοῦ
λόγου καὶ τοῦ χρόνου. Ἰπεσχέθησαν εἰς τὴν κό-
ρην νὰ μὴ τὴν βιάσωσι πλέον εἰς τὸ συνοικεῖσθαι
τοῦτο. Αὐτὸς ὁ Κέκος καθικέτευσεν τὸν πατέρα του
νὰ μὴ κάμῃ πλέον λόγον ἐξηγεῖτο διὰ τῆς τα-
πεινώσεώς του, διὰ τῆς στάσεώς του καὶ τῶν βλεμ-
μάτων του, συγγνώμην παρά τῆς ἐξαδέλφου του,
ὅτι ἐγένετο αἴτιος τῆς θλίψεώς της, καὶ οὕτω ἡ γα-
λῆνη ἐπανῆλθεν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

ΚΕ΄.

Τίποτε πλέον δὲν ἐσκιάζεν οὔτε τὸ πρόσωπον τῆς
Γρατσιέλλας, οὔτε τὴν εὐτυχίαν της, εἰμὴ ἡ σκέ-
ψις, ὅτι ἡ εὐτυχία αὐτῆ θέλει ποτὲ διακοπῆ, διὰ
τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς τὴν πατρίδα μου. Ὅσκις
ἐπρόφρασαν τὸ ὄνομα τῆς Γαλλίας, ἡ τάλαινα κόρη
ὠχρία, ὡς ἂν ἐβλεπε τὸ φάσμα τοῦ θανάτου. Ἡ-
μέραν τινὰ, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, μετὰ τὸν
περίπατον, εὗρισκω ὅλα τὰ εὐρωπαϊκὰ ἐνδύματά
μου κατεσχιωμένα καὶ τὰ βράκη αὐτῶν ἐρριμμένα
κατὰ γῆς.

— Συγχώρησέ με, μοὶ λέγει ἡ Γρατσιέλλα γο-
νατίζουσα ἐνώπιόν μου, καὶ ἀνυψοῦσα πρὸς με
τὸ ἠλλοιωμένον πρόσωπόν της, Ἐγὼ ἔπραξα αὐτὸ
τὸ δυστύχημα. Ὡ! μὴ μ' ἐπιπλήτῃς! Πᾶν
ὅ,τι μ' ἐνθυμίζεις, ὅτι μίαν ἡμέραν θέλεις ἀπεκ-
δυθῆ τὰ ἐνδύματα ταῦτα τοῦ ναύτου, μὲ σπαράτ-

τει. Μὲ φαίνεται ὅτι θέλεις ἀπεκδυθῆ τὴν τω-
ρινὴν καρδίαν σου, διὰ νὰ λάβῃς ἄλλην, ὅταν
φορέσῃς πάλιν τὰ πάλαι ἐνδύματά σου.

Ἐξαιρουμένων τῶν μικρῶν τούτων καταγιγιδίων,
αἴτινες ἐγεννῶντο ἀπὸ μόνον τὴν θερμὴν τῆς ἀγά-
πης της, καὶ αἴτινες κατεστῆλλοντο ὑπὸ τινὰ δά-
κρυα τῶν ὀφθαλμῶν μας, τρεῖς μῆνες διέρρευσαν
οὕτως εἰς φανταστικὴν εὐδαιμονίαν ἢ ἡ ἐλαχί-
στη πραγματικότης ἐμελλε νὰ θραύσῃ, ἐγγίζουσα
μας. Ἡ Ἐδὲμ ἡμῶν ἔκειτο ἐπὶ μιᾶς νεφέλης.

Καὶ ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἐγνώρισα τὸν ἔρωτα. Δι'
ἐνὸς δακρύου εἰς τὰ ὄμματα παντός.

Κς΄.

Ἐσπέραν τινὰ, κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ
Μαίου, ἔκρουσέ τις βιαίως τὴν θύραν. Ὑπῆγα ν' ἀ-
νοίξω. Ἦτον ὁ φίλος μου Β. . .

— Ἐρχομαι νὰ σ' ἐπάρω, μὲ λέγει. Ἰδοὺ ἐπι-
στολὴ τῆς μητρός σου. Δὲν θὰ ἀνθέξῃς εἰς ταύτην.
Διέταξα τοὺς ἵππους νὰ ἔλθωσι τὸ μεσονύκτιον.
Ἡ ὥρα εἶναι ἐνδεκάτη. Φεύγομεν, ἢ δὲν θέλεις ἀ-
ναχωρῆσαι ποτὲ, καὶ ἡ μήτηρ σου θ' ἀποθάνῃ ἐκ
τῆς λύπης. Γνωρίζεις πόσον ἅπανα ἡ οἰκογένεια
θεωρεῖ αὐτὴν ὑπεύθυνον δι' ὅλας τὰς παρεκτροπὰς
σου. Ἐκάμε τόσας θυσίας ὑπὲρ σοῦ, ὥστε θυσίασον
καὶ σὺ μίαν στιγμὴν ὑπὲρ αὐτῆς. Σὲ ὁμνῶ ὅτι
θέλω ἐπανελθεῖ μετὰ σοῦ νὰ περάσωμεν ἐδῶ τὸν
χειμῶνα καὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος. Ἀλλὰ πρέ-
πει νὰ φανῆς εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ νὰ δείξῃς,
ὅτι ὑπακούεις εἰς τὰς διαταγὰς τῆς μητρός σου.

Ἐνόησα ὅτι ἀπόλλυμαι.

— Μείνόν με αὐτοῦ, τοῦ εἶπον.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔρριψα κατε-
στεινωμένως τὰ ἐνδύματά μου εἰς τὸ κιβώτιόν μου.
Ἐγραψα τῆς Γρατσιέλλας, τῆ εἶπον ὅλα ὅσα ἡ
τρυφερὰ καρδίᾳ εἰκοσαετοῦς νέου ἠδύνατο νὰ ἐκφρά-
σῃ, καὶ ὅλα ὅσα ἡ κρίσις ἐχρῶσται νὰ ὑπαγορεύσῃ
εἰς υἱὸν ἀφωσιωμένον τῇ μητρί του. Ἐξεφραζόμεν
εὐλικρινῶς εἰς αὐτὴν, ὅτι πρὶν παρέλθῃ ὁ τέ-
ταρτος μῆν, θὰ ἐπιστρέψω πλησίον της, καὶ ὅτι
δὲν θὰ τὴν ἀποχωρισθῶ σχεδὸν πλέον. Ἀνέθετα
τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ μέλλοντός μας εἰς τὴν Θεῖαν
Πρόνοιαν καὶ τὸν ἔρωτα. Ἐσφράγισα τὴν ἐπιστο-
λὴν καὶ μὲ σιγαλὰ βήματα ἐπλησίασα εἰς τὴν
τὴν θύραν τοῦ δωματίου της. Ἐγονάτισα ἐπὶ τοῦ
κατωφλίου αὐτῆς. Ἐφίλησα τὴν πέτραν καὶ τὰς
σανίδας. Εἰσέφρασα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ δωμάτιον
κάτωθεν τῆς θύρας καὶ κατεσίγασα τὸν ἐνδόμυχον
λυγμὸν, τὸν πνίγοντά με.

Ὁ φίλος μου ἦλθε, μὲ ἤγειρεν ἐκ τῆς μασχάλης,
μ' ἔλαβε διὰ τοῦ βραχίονος καὶ μ' ἔσυρε. Τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην ἡ Γρατσιέλλα, ἢ ὁ ἔκτακτος οὗτος
θόρυβος ἐτάραξε βεβαίως, ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἡ σε-
λῆνη ἐφώτιζε τὸ δῶμα. Ἡ δύστηνος παῖς ἀνε-
γνώρισε τὸν φίλον μου. Ἐτείνε τοὺς βραχίονας, ἀ-

ᾤφηκε κρυγὴν φρικῆς καὶ ἔπεσεν ἄψυχος ἐπὶ τοῦ
δωματός.

Ὁρμήσαμεν πρὸς αὐτὴν τὴν ἐπανεφερόμεν ἀναί-
σθητον ἐπὶ τῆς κλίνης της. Συνήχθη ἅπανα ἡ οἰ-
κογένεια, τῆς ἔρριψαν ὕδωρ εἰς τὸ πρόσωπον. Ὅλοι
ἀνεκάλουν αὐτὴν διὰ τῶν προσφιλεστέρων αὐτῆ
φωνῶν καὶ ὀνομάτων. Συνῆλθε δὲ μόνον τῆς φω-
νῆς μου ἐπακούουσα.

— Τὴ βλέπεις; μὲ εἶπεν ὁ φίλος μου ζῆ, τὸ
κτύπημα ἐδόθη ἄλλο ἀποχαιρέτημα θέλ' εἶσθαι
κινδυνωδέστερον τοῦ πρώτου κτύπου.

Ἀπέσπασε τοὺς δύο παγεροὺς βραχίονας τῆς
κόρης ἀπὸ τὸν τράχηλό μου, καὶ μὲ ἤρεν ἀπὸ
τῆς οἰκίας. Μετὰ μίαν ὥραν ἐλαύνομεν ἐν σιγῇ
καὶ διὰ νυκτός ἐπὶ τὴν ἄγουσαν εἰς Ῥώμην ὁδόν.

ΚΖ΄.

Ἄφησα σημειώσεις διαφόρων πόλεων ἐν τῇ ἐπι-
στολῇ, τὴν ὁποίαν ἔγραψα πρὸς τὴν Γρατσιέλλαν.
εὔρον μίαν πρώτην ἐπιστολὴν της εἰς Μιλάνον.
Μὲ ἔγραφεν ὅτι σωματικῶς μὲν ἦτο καλὰ, ἀλλ' ὅτι
ἔπασχε τὴν καρδίαν, ἀλλ' ὅτι ἐπίστευε τὴν ὑπό-
σχασίν μου, καὶ μὲ περιέμενε μετὰ πεποιθήσεως
περὶ τὸν νοέμβριον . . .

Φθὰς εἰς Λυὸν, εὔρον δευτέραν ἐπιστολὴν αὐτῆς,
ταύτην ἔτι πλέον γαλήνιον καὶ μείζονα περιέχου-
σαν ἐλπίδα. Ἡ ἐπιστολὴ περιελάμβανε φύλλα τινὰ
ἐρυθροῦ γαροφάλου, τὸ ὅποιον ἦτο φυτευμένον εἰς
γάστραν τινὰ πλησίον τοῦ δωματίου μου, καὶ
μὲ ἄνθος τοῦ ὁποίου ἐσόλιζεν ἡ Γρατσιέλλα τὴν κό-
μην της καθεκάστην κυριακὴν. Μὲ ἔπεμπεν αὐτὸ
ἄραγος εἰς ἐνδειξὴν ἀναμνήσεώς τινος, ἢ ἦτο περιπα-
θὲς τι παράπονον ἐκφραζόμενον δι' ἐμβλήματος, ὅ-
πως μὲ ὑπομνήσῃ ὅτι ἐθυσίασε τὴν κόμην της χά-
ριν ἐμοῦ;

Μὲ ἔλεγεν ὅτι ἔπαθε πυρεττὸν, ὅτι ἡ καρδία της
ἔπασχε πάντοτε, ἀλλ' ὅτι ἡμέρα τῆς ἡμέρας ἐβεβλιού-
το ἡ υγεία της, ὅτι τὴν ἔστειλαν δι' ἀλλαγὴν ἀέρος
καὶ ὅπως ἀναλάβῃ ἐντελῶς εἰς μίαν τῶν ἐξαδέλφου
της, ἀδελφῆν τοῦ Κέκου, ἐν τινὶ τοῦ Βωμέρου οἰ-
κίας, κόφου ὑψηλοῦ καὶ υγιεινοῦ, ἐπικειμένου τῆς
Νεαπόλεως.

Ἐκτοτε πέντε μῆνες παρήλθον, χωρὶς νὰ λάβω
οὐδεμίαν ἐπιστολὴν. Καθεκάστην ἐνεθυμούμην τὴν
Γρατσιέλλαν. Ἡ μελαγχολικὴ καὶ εὐειδὴς μορφὴ
της μοὶ ἀνεφαίνετο ὡς ἄλλος τις καὶ ἐνίοτε ὡς γλυ-
κεῖά τις ἐπίπληξις. Ἦγον τότε τὴν ἀγνώμονα ἐ-
κείνην καὶ σκληρὰν ἡλικίαν, καθ' ἣν τὰ ὠραιότερα
δῶρα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀγνὸς ἔρωσ, αἱ ἀθῶαι παθή-
σεις πίπτουσιν ἐπὶ ἄμμου, καὶ τὸ ἄνθος αὐτῶν
ὁ ἀνεμος τοῦ κόσμου ἀναρπάζει.

Ἡ Γρατσιέλλα δὲν ἐλησημονήθη μὲν, ἀλλὰ πέ-
πλος τις ἐκάλυπτεν αὐτὴν ἐν τῇ ζωῇ μου. Ὁ ἔρωσ
ἐκείνος ὁ θέλων τὴν καρδίαν μου ἐταπεινοῦ τὸ
πρὸς τοὺς ἀνθρώπους σέβας μου. Ἡ ἀνάμνησις της
τὴν ὁποίαν μόνον ἐν ἐμοὶ καὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ὑπέ-
θαλλον, ἐν τῷ κόσμῳ μὲ κατεδίωκε σχεδὸν ὡς

τύψις τις συνειδότης. Πόσον ἐρυθριῶ σήμερον ὅτι ἡ-
ρυθρίουν τότε! καὶ πόσον μίαν μόνην ἀκτὴν ἰσχυρᾶς
ἢ μίαν σταγὼν τῶν δακρύων τῶν παρθενικῶν ὀφθαλ-
μῶν της ἢ πολὺ πλέον πολύτιμος ἢ ὅλα ἐκεῖνα τὰ
βλέμματα, ὅλαι αἱ θωπεῖαι, ὅλα τὰ μειδιάματα
εἰς τὰ ὁποῖα ἤμην ἔτοιμος νὰ θυσιάσω τὴν εἰκό-
να της! Ἄ! ὁ ἄνθρωπος, νεώτατος, εἶναι ἀνίκα-
νος ν' ἀγαπᾷ! οὐδενὸς πράγματος γνωρίζει τὴν
τιμὴν! Καὶ τότε μόνον γνωρίζει τί θὰ εἴπῃ εὐ-
τυχία, ὅταν τὴν ἀπολέσῃ. . .

Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ εἶναι ὁ ὄριμος καρπὸς τῆς ζωῆς.
Ἐν τῇ εἰκοσαετῇ ἡλικίᾳ δὲν τὸν γνωρίζομεν, τὸν φαν-
ταζόμεθα μόνον. Ἐν τῇ φύσει τῶν φυτῶν, ὅταν ἐρ-
χεται ὁ καρπὸς, τὰ φύλλα πίπτουσιν ἴσως τὸ αὐ-
τὸ συμβαίνει καὶ ὡς πρὸς τὴν φύσιν τὴν ἀνθρω-
πίνην. Ἐσκέφθην πολλάκις τοῦτο ἀφ' ἧς ἤρχισα
ν' ἀριθμῶ λευκὰς τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ
πολλάκις ἤλεγξα ἐμαυτὸν ὅτι δὲν ἐγνώρισα τότε
τὴν ἀξίαν τοῦ ἄνθους ἐκείνου τῆς ἀγάπης. Ἦμην
ὅλος ματαιότης, ἡ δὲ ματαιότης εἶναι ἡ πλέον
ἀνόητος καὶ ἡ πλέον σκληρὰ τῶν κακιῶν, καθότι
ἐνεκα ταύτης ἐρυθριᾷ τις διὰ τὴν εὐτυχίαν του.

ΚΗ΄.

Ἐσπέραν τινὰ, ἀρχὰς νοεμβρίου, μ' ἐνεχείρισαν,
ἐπιστρέφοντα ἀπὸ χορὸν, μίαν ἐπιστολὴν μετὰ
πλίκου, τὸν ὅποιον περιηγητὴς τις ἐρχόμενος ἐκ
Νεαπόλεως ἔφερε δι' ἐμέ.

Ἦνοιξα τρέμων τὸν πλίκον. Περιεῖχε ὑπὸ τὸ
πρῶτον περίβλημα τελευταίαν ἐπιστολὴν τῆς
Γρατσιέλλας, διαλαμβάνουσαν αὐτὰς μόνας τὰς
λέξεις:

« Ὁ ἰατρὸς λέγει, ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀποθνή-
σκω. Θέλω νὰ σὲ εἶπω τὸ χαῖρε, πρὶν ἀπολέσω τὰς
δυνάμεις μου. Ὡ! ἂν ἦσο ἐδῶ θὰ ἔζων! Ἀλλὰ
δὲν εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ. Θέλω σὲ ὁμιλήσει ἐντὸς
ὀλίγου καὶ διὰ παντός ἐξ ὕψους τοῦ οὐρανοῦ. Ἀ-
γάπα τὴν ψυχὴν μου! Θέλει εἶσθαι μετὰ σοῦ δι' ὅ-
λης τῆς ζωῆς σου. Σὲ ἀφίνω τὰς τρίχας τῆς κε-
φαλῆς μου, κοπείσας μίαν νύκτα διὰ σέ! Ἀφιέρω-
σέ τας εἰς τὸν Θεόν, εἰς τι παρεκλήσιον τῆς πα-
τρίδος σου, ὅπως ἰδικόν μου τι μείνῃ πάντοτε πλη-
σίον σου ».

ΚΘ΄.

Ἐμείνα καταβεβλημένος καὶ κρατῶν εἰς χεῖρας
τὴν ἐπιστολὴν μέχρι τῆς πρωίας. Τότε δὲ μόνον
ἔσχον τὴν δύναμιν ν' ἀνοίξω τὸ δεύτερον περίβλημα.
Ἄπανα ἡ ὠραία αὐτῆς κόμη ἦτο ἐν αὐτῷ τοιαύτῃ,
ὁποῖα καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅτε μὲ τὴν ἔδεξεν εἰς τὴν
καλύβην. Φύλλα τινὰ τῆς ἐρείκης ἦσαν εἰσέτι με-
μιγμένα μὲ τὰ μαλλία, ὅπως προσκολληθήσαν
κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἐπραξα κατὰ τὴν τε-
λευταίαν εὐχὴν της, ἀλλ' ἐξ ἐκείνης τῆς ἡμέρας
ὡσεὶ σκιά τις τοῦ θανάτου της διεχύθη ἐπὶ τοῦ
προσώπου μου καὶ τῆς νεότητός μου.

Δώδεκα ἔτη βραδύτερον ἐπανῆλθα εἰς Νεάπο-

λιν, ἐζήτησα ἴχνη τινὰ τῆς οἰκογενείας τῆς καὶ δὲν εὐρον, οὔτε εἰς τὴν Μαργελίναν, οὔτε εἰς τὴν Προκίδαν. Ὁ μικρὸς οἰκίσκος ὁ ἐπὶ τῶν σπιλάδων τῆς νήσου ἦτον ἐρείπιον. Ὁ χρόνος ἐξαλείφει ταχέως ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' οὐδέποτε σβύνει ἀπὸ τῆς καρδίας τὰ ἴχνη τοῦ πρώτου ἔρωτος.

Τάλαινα Γρατσιέλλα! πολυάριθμοι παρῆλθον ἔκτοτε ἡμέραι. Ἠγάπησα, ἠγαπήθην καὶ ἄλλαι ἀκτίνες καλλονῆς καὶ τρυφερότητος ἐφώτισαν τὴν ζοφερὰν ὁδὸν τῆς ζωῆς μου καὶ ἄλλων ψυχῶν ἠνεχώθησαν ἐμοὶ, ἀποκαλύπτουσαι εἰς τὴν καρδίαν τῶν γυναικῶν τοὺς πλέον μυστηριώδεις θησαυροὺς τῆς καλλονῆς, τῆς ἀγιότητος, τῆς ἀγνότητος, τὰς ὁποίας διέχυσεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς ὅπως μᾶς δώσῃ νὰ ἐνοήσωμεν, νὰ προαισθανθῶμεν καὶ νὰ ἐπιθυμῶμεν τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ κἀμμία τούτων δὲν ἠμαύρωσε τὴν πρώτην τῆς καρδίας μου ὀπτασίαν, καὶ ὅσον πλέον ἐζήσα, τόσον πλέον ἐπλησίασα πρὸς σὲ διὰ τοῦ νοῦς. Ἀγνοῶ ποῦ ἀναπαύεται ἡ κόνις σου, οὐδὲ ἂν σὲ κλαίῃ τις εἰσέτι ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐκεῖ ἐνεταφιάσθης ὀλόκληρος. Τὸ ὄνομά σου οὐδέποτε μὲ πλήττει ματαιῶς τὴν ἀκοήν, καὶ μὲ ἀρέσκει ἡ γλῶσσα ἐν ἧ προφέρεται. Ἰπάρχει πάντοτε εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου θερμὸν δάκρυ, τὸ ὁποῖον ῥέει, σταγῶν πρὸς σταγόνα, καὶ τὸ ὁποῖον λείβεται κρυφίως ἐπὶ τῆς μνήμης σου, ἵνα τὴν ἀνανεώσῃ καὶ τὴν ἀρωματίσῃ ἐντός μου.

Λ'.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ ἔτους 1830, εἰσελθὼν τὸ ἔσπερας εἰς ἐκκλησίαν τινὰ τῶν Παρισίων, εἶδον φερόμενον τὸν νεκρὸν, κεκαλυμμένον ὑπὸ λευκοῦ καλύμματος, κόρης τινός. Ὁ νεκρὸς οὗτος μ' ἀνέμνησε τὴν Γρατσιέλλαν. Ἐκρύβην ὅπισθεν θόλου τινός. Ἐνεθυμήθην τὴν Προκίδα, καὶ ἐκλαυσα ἐπὶ πολλὴν ὥραν.

Ἐστέγνωσαν τὰ δάκρυά μου, ἀλλ' ἡ θλίψις ἡ διελθούσα τὴν διάνοιάν μου κατὰ τὴν σπαραξικάρδιον ἐκείνην τελετὴν τοῦ θανάτου, δὲν διεσκεδάσθη. Ἐπανῆλθον σιωπηλὸς εἰς τὸν κοιτῶνά μου καὶ ἠύτοσχεδιάσα ἄνευ διακοπῆς καὶ θρηνῶν, τοὺς στίχους τοὺς ἐπιγραφομένους τὸ Πρῶτον Ἄλγος. Οἱ στίχοι οὗτοι εἰσὶν ὁ φθόγγος, ὃν ἐξησθένησεν εἰσὶν ἐτῶν χρονικὸν διάστημα αἰσθήματος, ἐξ οὗ ἀνέβλυσε τὸ πρῶτον ρεῖθρον τῆς καρδίας μου. Ἀλλ' αἰσθάνεται τις ἀκόμη εἰς αὐτοὺς τὴν συγκίνησιν ἐνδομύχου ἰνός, ἥτις ἐτραυματίσθη καὶ οὐδέποτε θέλει ἰαθῆ ἐντελῶς. Ἴδου αἱ στραφαὶ αὐταί.

Μετὰφρασις * *

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΑΛΓΟΣ.

ΠΟΙΗΣΙΣ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ.

Ἀφιερῶται τῇ φιλομούσῳ Κ. Σ. * * *

Εἰς τὴν πολύφλοισβον ἀκτὴν, ὅπου τῆς Παρθενόπης Ἡ θάλασσα τὰ κυκνὰ κυλίζει κύματά της, Κ' ἄρμονικὸν ἀκούεται τὸ κτύπημα τῆς κόπης, — Ὁ ξένος διαβάτης

Βλέπει μὲ ὄμμα ἀτάραχον εἰς τὴν ἀκτὴν πλησίον Ἐν ἄγνωστον καὶ ταπεινὸν νεάνιδος μνημεῖον, Ἐφ' οὐ μυστίνῃ εὐωσμος τοὺς κλώνας τῆς δὲν ῥίπτει, Οὐδὲ ἰτέας ἢ σκιά κλαυθμηριζούσης πίπτει.

Αὐτοῦ ἐν μόνον ὄνομα, εἰς θάμνους κεκρυμμένον, Καὶ ἄγνωστον εἰς τὴν ἠχώ, ὑπάρχει χαραγμένον. Ἀλλ' ἂν ἐκεῖ ἐνίοτε ὀδίτης σταματήσῃ, Καὶ νὰ ἰδῇ τὰ γράμματα τοῦ μνήματος ζητήσῃ, Ὡ! θεὲς νὰ κλαύσῃ νοσερῶς τὴν ἀτυχῆ παρθένον Κ', « ἀπέθανε νέα πολλὴ, ἡ τλήμων! » θὰ φωνήσῃ.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὸν αὐτὸ ἀναμιμνήσκω; Ὡ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, τὸ κύμ' ἄς ψιθυρίζῃ! Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὐρίσκω, Ὁ λογισμὸς μου εἰς γλυκεῖς ὄνειρους πτερυγίζει.

Ἦτον ἐκκαίδεκα ἐτῶν ἀνοιξέως μυστίναι Οὐδέποτε ἠγλάισαν νεάνιδ' ἄβροτέραν, Οὐδέποτε τῶν σκιερῶν αἰγιαλῶν αἰ δῖναι Εἰς ὄψιν ἐνωπτρίσθησαν αὐτῆς τρυφερωτέραν. Μόνος ἐγὼ, εἰς τοὺς μυχοὺς εἰσδύων τῆς καρδίας, Τὴν κόρην βλέπω ὡς νὰ ζῆ, ναί! ὡς νὰ ζῆ ἀκόμα. Ὅτ' εὐτυχεῖς ἐπλέομεν ἁμῶν τὰς παραλίας, Ἡ παρ' ἐμοὶ ἐν σιωπῇ κ' ἐστάσει καθήμενη, Εἰς τ' ὄμμα μου ἠτένιζε τὸ ἔνδακρύ της ὄμμα, Καὶ ἄφινε τὴν κόμην της ἢ αὔρα νὰ κυμαίνῃ, Τότ' ἤκουε τὴν εὐφρονον ᾠδὴν τοῦ κωπηλάτου, Τοῦ λέγοντος μὲ πάθῃσιν ψυχῆς τὰ βάσανά του, Καὶ τῆς ἐσπέρας ἔπνεε τὴν αὔραν, καὶ τὸν θόλον Δεικνύουσα τῶν οὐρανῶν γλαυκὸν, ἀκτινοβόλον, Μοὶ ἔλεγεν « ὦ! διατὶ τὰ πάντα λάμπουν τόσον; Εἰς τὸν αἰθέρα κ' ἐν ἐμοί; ὦ! διατὶ τὴν δρόσον Ὄλην αἰσθάνομαι κ' ἐγὼ εἰς τὰ ἐνδομύχιά μου; Πῶς φωτοβόλον βλέπουσι τὸ πᾶν τὰ ὄμματά μου, — Τὸν οὐρανὸν καὶ τὰς ἀκτᾶς, τοὺς κόλπους καὶ τὰ ὄρη; ... »

Καὶ λέγουσα, τὸν λόγον της διέκοπτεν ἡ κόρη, Καὶ εἶτα βλέπουσα λαμπρὸν τὸ ὄμμα τῆς σελήνης Νὰ περιβάλλῃ θάλασσαν καὶ οὐρανὸν καὶ δάσπ, « Ὡ! ἡ ψυχὴ μου, ἔλεγεν, ὁποίας εὐφροσύνης Πληροῦται καὶ τὸ στήθος μου ζητεῖ νὰ διασπᾶσθ! Μὴ ἄστρον τι ἠδύφωτον ἀνέτειλε κ' ἐντός μου; Μὴ διεφώτισ' ἐν ἐμοὶ τὴν πλᾶσιν νέου κόσμου;

Εἰπέ, ὦ τέκνον τῆς αὐγῆς, χωρὶς ἐμοῦ αὐγάζου Ἀίνυκτες οὕτω κ' εἰς τὴν γῆν, ποῦ ἦτον ἡ κοιτίσσου, Ἡ θορυβεῖ ὁ ζέφυρος εἰς κλώνας κυπαρίσσου Ὅπως ἐδῶ, τὰ κύματα ὅπως ἐδῶ παφλάζου; » Ὁρῶσα τὴν μητέρα της κατόπιν, εἰς ἐκείνης Τὸ γόν' ἠρέμα ἔκλινε τ' ὄραϊον μέτωπόν της, Κ' ἀπεκοιμάτο, κ' ἐπ' αὐτῆς πίπτουσα: τῆς σελήνης Ἀκτίνες, ἦσαν ὅλαι φῶς ἐπὶ τὸ πρόσωπόν της.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὸν αὐτὸ ἀναμιμνήσκω; Ὡ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, τὸ κύμ' ἄς ψιθυρίζῃ! Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὐρίσκω, Ὁ λογισμὸς μου εἰς γλυκεῖς ὄνειρους πτερυγίζει.

Πόσον ἀγνὰ τὰ χεῖλη της, πόσον ἀγνὸν τὸ ὄμμα, Τὸ ἀπαυγάζον τ' οὐρανοῦ τὴν λάμψιν καὶ τὸ χρῶμα! Δὲν εἶναι διαυγέστερος ὁ πρωϊνὸς ὀρίζων, Κ' ὁ ῥυαξ ὁ εἰς ἀνθηροὺς λειμώνας κελαρίζων. Τὸ μέτωπόν της ἀγλαδὸν, δὲν ἔφερε κρύτιδα Κἀμμίαν, ἀπὸ τὴν σκληρὰν τῶν λογισμῶν φροντίδα Κ' ἐνὸς εἰς τὰ παρθενικά, ἡμίκλειστά της χεῖλη Τὸ ἀνθηρὸν μειδιάμα οὐδέποτ' ἐκοιμάτο, Ἰπέθετες πῶς Χάριτος τὸ στόμα τὰ ἐφίλει, Καὶ ἡ ψυχὴ της ἐπ' αὐτῶν γλυκεῖα ἐπλανᾶτο. Οὐδέποτ' ἐστιάζετο τ' ὄραϊον μέτωπόν της, Οὔτε νεφέλη τὸν γλαυκὸν ἡμαῦρου ὀφθαλμὸν της. Ἰπόπτερον εἰς τὰς ἀκτᾶς καὶ ἄφροντι τὸ βῆμα Ἐφερην, ὡς ἐλευθέρων καὶ ταχυπόρον κύμα, Ἡ δὲ φωνὴ της, λαλιά της παιδικῆς ψυχῆς της, Καὶ τοὺς ἀέρας ἔθελγε διὰ τῆς μουσικῆς της.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὸν αὐτὸ ἀναμιμνήσκω; Ὡ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, τὸ κύμ' ἄς ψιθυρίζῃ! Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὐρίσκω, Ὁ λογισμὸς μου εἰς γλυκεῖς ὄνειρους πτερυγίζει.

Εἰς τὴν ἀγνὴν καρδίαν της ἐνεχαράχθη πρώτη, Ὅπως τὸ φῶς εἰς ὀφθαλμὸν προβάλλ' ἀπὸ τὰ σκοτῆ, Ἐνεχαράχθη ἡ ἐμὴ εἰκὼν, καὶ οὐδεμία Εἰκὼν τις ἄλλη ἔκτοτε αὐτῇ προσεμείδῃ. Ἀφ' ἧς δὲ τὴν καρδίαν της ἐνέπλησεν ὁ ἔρωτος, Ὁ ἔρωτος ἦτον ἡ ἀκτίς τοῦ μόνου της ἀστέρος. Πρὶν μὲ γνωρίσῃ, ἡ ζωὴ αὐτῆς δὲν εἶχεν ἔτι Ἀνάμνησιν, κ' ὡς μί' αὐγῆ, τὰ τρυφερά της ἔτη Διέβρζον ἀνέφελα, καὶ ὄλον της τὸ μέλλον Τῆς αὔριον ὁ ἥλιος ἦτον ὁ ἀνατέλλων. Τῆς μειδιώσης φύσεως ἡ ὄψις, τὰ τεμῆνη, Ἐνθα ἐφοῖτα μετ' ἐμοῦ ἐνθέρμως δεομένη, Ἐλπίδος τὴν καρδίαν της ἐπλήρου, καὶ δακρῶν Σπονδῆν ἀγνὴν ἐλείδομεν καὶ ἀνθοδέσμας ἴων. Ἡ δὲ φωνὴ της « φίλε μου, ὑπέλεγε, δεήσου, Αἰτί: ποῦ ὁ οὐρανός, ἂν λείπῃ ἡ μορφὴ σου; »

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὸν αὐτὸ ἀναμιμνήσκω; Ὡ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, τὸ κύμ' ἄς ψιθυρίζῃ! Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὐρίσκω, Ὁ λογισμὸς μου εἰς γλυκεῖς ὄνειρους πτερυγίζει.

Κύνος λευκὸς εἰς ὕδατα πηγῆς γαληνιδώσης Πλέει χαρίεις καὶ σιγὰ ἢ πτέρυξ του ἐγγίξει Τὰ ρεῖθρα, ἔνθα οὐρανὸς νυκτὸς διαγελώσης Ἀντανακλάται, καὶ ἠδὺ τὸ ρεῦμα ψιθυρίζει. Ἀλλὰ πρὸς νέας ἂν πηγὰς τὴν πτῆσιν ἐτοιμάσῃ, Τὸν οὐρανὸν εἰς τὰ θολὰ νερά της συνταράσσει, Καὶ τὸ γλαυκὸν τοῦ ρεύματος αὐτοῦ τοῦ ἐπεράστου Γίνετ' ὡς ῥυαξ θολωθεὶς καθ' ὅλας τὰς βράς του.

Οὕτως, ὡς ἔφυγα κ' ἐγὼ, εἰς τὴν ἀγνὴν ψυχὴν της Τὰ πάντα ἐθολώθησαν, τὰ πάντα, καὶ σβεσθεῖσα, Εἰς οὐρανὸν ταχυπετῆς, ὁμοῦ μὲ τὴν πνοήν της, Ἀνέβη πάλιν ἡ ἀκτίς, εἰς γῆν ἀμαυρωθεῖσα. Ἡ τλήμων! δὲν ἐζήτησε πρὸς τ' ἄλγος νὰ παλαίσῃ, Ἡ τῆς ἐλπίδος φάσμα τι δὲν προσεδόκα πλάνον, Ἀλλὰ, ὡς ἄνθος τρυφερόν, ἐπὶ τῆς γῆς νὰ πέσῃ Ἀφέθη εἰς τὸ φύσημα τὸ πρῶτον τῶν βασάνων. Ὁμοίᾳ δὲ πρὸς τὸ πτηνόν, ὁπότεν τὸ ἔσπερας Τὸ ῥάμφος εἰς τὴν πτέρυγα, πρὶν κοιμηθῆ, καλύψῃ, Περιεστάλη καὶ αὐτὴ ἐν στεναγμῶ καὶ θλίψει, Κ' ὑπήγε ν' ἀποκοιμηθῆ, ἀλλὰ πρὶν τῆς ἐσπέρας.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὸν αὐτὸ ἀναμιμνήσκω; Ὡ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, ἡ αὔρ' ἄς ψιθυρίζῃ! Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὐρίσκω, Ὁ νοῦς μου θέλ' εἰς ὄνειρα τερπνὰ νὰ πτερυγίζῃ.

Δέκατον ἔαρ εἰς πληοῦ στωμνὴν αὐτὴ κοιμάται, Καὶ παρ' αὐτὴν ἀδάκρυτοι περνοῦν οἱ διαβάται Ἡ λήθη, νέον σάββανον αὐτὸ τῶν τεθνεώτων, Ἐκάλυψε καὶ τὴν ὁδὸν τῶν πρώτων της ἐρώτων. Πλέον οὐδεὶς ὑπὲρ αὐτῆς προσέρχεται νὰ κλαύσῃ Ἡ τοῦ λιθάνου ἄρωμα εἰς μνήμην της νὰ καύσῃ. Οὐδεὶς, οὐδεὶς. . . ἐκτὸς ἐμοῦ, διὰ τῆς διανοίας Ὅταν ἀνέρχωμαι τὸν ῥοῦν τῶν πάλαι ἡμερῶν μου, Καὶ τοὺς μυχοὺς ἀνερευῶ τῆς μαύρης μου καρδίας, Καὶ θεωρῶν τὸν ἄλλοτε ὄραϊον οὐρανόν μου, Κλαίω τοὺς ὄσους ἀπ' αὐτοῦ ἐξέλιπον ἀστέρας. Αὐτὴ ὁ πρῶτος ἦν ἀστὴρ, καὶ ἡ γλυκεῖ αὐγὴ του Φωτίζει ἐτι τρυφερῶς, εἰς σκοτεινὰς ἡμέρας, Τὸν βίον τὸν πολυπαθῆ θρηνοῦντος ἐρημίτου.

Ἀλλὰ πρὸς τί τὸ παρελθὸν αὐτὸ ἀναμιμνήσκω; Ὡ! ἄς στενάξῃ ὁ βορρᾶς, τὸ κύμ' ἄς ψιθυρίζῃ! Παρηγορίαν εἰς κλαυθμούς καὶ τέρψιν δὲν εὐρίσκω, Ὁ νοῦς μου θέλ' εἰς ὄνειρα τερπνὰ νὰ πτερυγίζῃ.

Εἰς θάμνος, φύλλωμα ὄχρον προτεινῶν ἐκ τῶν κλώνων Βλαστάν' ὑπὸ τῆς φύσεως μνημεῖον αὐτῆς μόνον. Ὁ ἥλιος καὶ τῷ βουνῷ οὐ ἂν ἀνεμος τὸ πλήσσει, Καὶ οὔτε ῥυαξ παρ' αὐτὸ τὰ ρεῖθρά του ἐλίσσει. Ἐπὶ τοῦ βράχου ἐρημὸς αὐξάνει, κ' ἡ σκιά του Δὲν φθάνει κἀν εἰς τ' ἄστυλον νὰ πέσῃ τοῦ θανάτου Ἐν ἄνθος δὲ τὴν ἀνοιξὶν ἐπὶ αὐτοῦ ἀνθίζει, Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῆς νυκτὸς ἐν τάχει τὸ σκορπίζει, Εἰσέτι πρὶν τὸ μύρον του περὶ αὐτὸ ἐκχύσῃ, Ὡς ἡ ζωὴ, πρὶν ἔρωτος τὸ ἄρωμα ἐμπλήσῃ.

Καὶ ἐν πτηνῶν ἡδύφωνον, πτηνὸν μελαγχολίας,
ἔρχεται χύνων ἔρωτος καὶ θρήνων μελωδίας.
Εἰπέ, ὦ ἄνθος μαρανθῆν πρῶτ' ἰοσοῦτον, ἄλλη
Δὲν εἶναι τις ἀθάνατος ζῶη ἀθανασίας,
Ὅπου τὰ πάντα θέλουσιν ἐκ νέου ἀναθάλλει ; . . .

Ὡ λογισμοί μου, πέτεσθε πρὸς παρελθούσας ὥρας
Ὁρμήσατε εἰς ποθεινάς καὶ ἀνεσπέρους χώρας.
Τερπναὶ αἱ ἀναμνήσεις σας ! ὦ ! θέλω νὰ θρηνησῶ,
Καὶ τ' ὄμμα μου εἰς δάκρυα τῶν πόνων μου νὰ σβύσω.

Κ. ΠΩΠ.

Η ΛΟΥΚΙΑΗ.

Διήγημα Ἰουλίου Σαρδώ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1845 ὑπῆρχεν εἰς Παρισίους νέος τις ζωγράφος ὀνόματι Φρεδερίκος Λαμβέρτης. Ἐξ ἡ πένης καὶ ἐν τῷ ὀλίγῳ ἀναπαυόμενος, ἐν τινι τῶν σιωπηλῶν καὶ ἡσύχων ἐκείνων συνοικιῶν, ἔνθα οἱ καλλιτέχνηται εὐαρεστοῦνται νὰ πηγνύωσι τὴν φωλεάν των. Ἦγε τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἦτον πνευματώδης, εἶχε καρδίαν ὑπερήφανον, καλὴ, ὅπερ σπάνιον, εἶχε περισσοτέραν ἐπιτηδειότητα ἢ ὅσην αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνόμιζεν· κατὰ δὲ τὸ ἐξωτερικόν, τοῦτο μόνον λέγω, ὅτι χωρὶς νὰ ἦναι ὠραῖος ἦτο θελκτικός. Δὲν ἠδύνασσο νὰ τὸν ἴδῃς χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπήσῃς, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇς τι ἐλκύον σε πρὸς αὐτόν. Ἄδολος καὶ ἀγαθός, ὡς ἰδίας ἐφρόνει τὰς ἐπιτυχίας τῶν φίλων του, καὶ ἔχαιρε δι' αὐτάς. Μετριοφρων καὶ πεπορθὸς εἰς τὸ μέλλον, καὶ τοι δὲν εἶχεν εἰσέτι νὰ διακοσμήσῃ ἐκκλησίας, οὔτε μάχας νὰ ζωγραφίσῃ διὰ τὸ Μουσεῖον τῶν Βερσαλλιῶν, δὲν ἐμεμφιμοῖρει διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδικίαν τῶν συμπατριωτῶν του, οὐδ' ἐνόμιζεν ἑαυτὸν παραγνωρίζομενον. Ἡ ἐργασία ἦν ἡ ζῶη του. Τινὲς τῶν εἰκονογραφῶν αὐτοῦ, ἐν ταῖς ἐνιαυσίαις ἐκθέσεσιν, εἶχον ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν πολλῶν καὶ ἐντεῦθεν ἠνεύχθη αὐτῷ ἡ πύλη, τοῦ πρὸς τὴν εὐτυχίαν σταδίου του, τὴν εὐτυχίαν ἧς ἄξιός ἦτο καὶ τῆς ὁποίας ἐπέτυχε τέλος.

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐβίωσαν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ των ἐκ μετρίας τινας κληρονομίας, εἰς ἣν προσέθετε αὐτὸς τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν πόνων του. Ἐγίνωσκεν ὅτι τὸ προσεχὲς ἔτος ἡ ἀδελφὴ του ἔμελλε νὰ ὑπανδρευθῇ νεανίαν τινὰ φιλόπονον καὶ πτωχὸν ὡς αὐτήν, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἀπὸ πολλοῦ ἤδη, διὸ ἔβαλε κατὰ νοῦν νὰ συγκροτήσῃ δι' αὐτὴν μικράν τινα προῖκα, δι' ἧς νὰ δυνηθῇ νὰ συνέλθῃ εἰς γάμον, χωρὶς ν' ἀνησυχῇ διὰ τὴν αὐρίον. Ἄλλως τε, πρὸ ἱκανοῦ ἤδη χρόνου ἐσκόπει νὰ περιηγηθῇ τὴν Γαλλίαν, ἀποστολικῶς ἐννοεῖται,

κατὰ δὲ τὴν περιήγησιν ταύτην ἤθελε πληρόναι διὰ τῆς ἐργασίας του τὸ γεῦμά του καὶ τὸ κατάλυμά του, σταματῶν πρὸ τῶν ἐπαύλειων ὅσαι ἤθελον τοῦ ἀρέσκει, εὐθύμως περιφερόμενος ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καὶ ἔτῳ τὴν γραφίδα του εἰς ὑπηρεσίαν πάντων τῶν ἀστῶν τῶν κατεχομένων ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς φιλοδοξίας τοῦ νὰ καταλίπωσιν εἰς τοὺς ἀπογόνους καὶ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀπογόνων αὐτῶν τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου των. Ἀνεχώρησε λοιπὸν, ἐν τινι ὠραίᾳ τοῦ ἀπριλίου πρῶτᾳ, ἐλαφρὸς τὸν πόδα καὶ παιδρὸς τὴν καρδίαν.

Ἦρκει νὰ ἰδῇ τις αὐτὸν αἶροντα τὴν κεφαλὴν του, ὀδεύοντα ἀνέτως, ὅπως ἐνόησεν ὅτι εἶχε πάσας τὰς ἀπὸνους τῆς ἡλικίας του χαρὰς, ὅτι ἐφθανε νὰ ὑπάρχῃ, διὰ νὰ ἦναι εὐτυχής.

Μετὰ τινὰς μῆνας εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει ἀξιόλογόν τι ποσόν. Ἡ θεία Πρόνοια ἐφαίνετο εὐλογήσασα τὸν γλυκὺν καὶ εὐσεβῆ σκοπὸν του. Τὰ πρότυπα παρουσιάζοντο σωρηδόν τὸ καλόν του ἐξωτερικόν καὶ ἡ ἐπιτηδειότης του τῷ ἦνοιγον πάσας τὰς θύρας. Ἡ Τουραῖνη, τὸ Ποετίνον, τὸ Λιμόσινον τοῦ ἐπλήρῳνον φόρον· ἀρχοντίσχοι τῶν ἐπαρχιῶν διεφιλονείκουν τὴν τιμὴν τοῦ νὰ εἰκονισθῶσι ὑπὸ τῆς γραφίδος του· Οὐδόλως ἐτάραττον αὐτὸν τὰ πλέον ἀλλόκοτα πρόσωπα· διότι ἐσυλλογίζετο τὴν ἀδελφὴν του, τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ πλουτίσῃ· διότι ἐνῶ ἐξείκονιζεν ἐπὶ τοῦ ἴσθου εἰδεχθῆς τὴν πρόσωπον, ὅπισθεν τοῦτου ἐβλεπε μορφήν ἄλλην νεαρὰν καὶ ὠραίαν, ἣτις τὸν νῦχαρίστει μειδιώσῃ. Χάρις δὲ εἰς τὸ ἐξοχὸν τῆς ἀπομιμήσεως, ἐτύγχανε τῆς γενικῆς ἐπιδοκιμασίας. Ἀφοῦ ἐτελείονεν εἰκόνα τινὰ ἐν τινι πύργῳ, καθυπέβαλλεν αὐτὴν ἀφόβως εἰς τὴν κρίσιν τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ τόσον καταρηνὴς ἦτον ἡ ὁμοιότης, ὥστε ἀπὸ τῆς ὀρνιθοφύλακος μέχρι τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ Κ. βαρώνου πάντες ἐτρέποντο εἰς ἕκστασιν. Ἐκτὸς δὲ τούτου, τὸσαῦτα γλυκῦτης ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν ὁμιλίαν του, τὸσαῦτα ἑτοιμότης πνεύματος καὶ φαντασίας, ὥστε οἱ ξένοι του δυσκόλως συγκατένευον νὰ τὸν ἀφήσωσι ν' ἀναχωρήσῃ. Ἀκούοντες αὐτόν, ἡ μὲν δέσποινα ἐλησμόνει τὴν ἀνάγκωσιν τῆς ἐπιφυλλίδος τῆς, ὁ δὲ ἀββᾶς περιέπιπτεν εἰς λάθη καὶ ἀπροσεξίας παίζων τὸ βίσιον, ὁ δὲ Κ. βαρῶνος ἔλεγε δογματικῶς εἰς τὸν παιδαγωγὸν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὅτι μετὰ τοὺς εὐγενεῖς μόνον οἱ τεχνῖται ἐν Γαλλίᾳ εἰσὶ πνευματώδεις. Ὄταν δὲ τέλος, κωφεύων πρὸς πάσας τὰς παρακλήσεις, ὁ Φρεδερίκος ἀπεφάσιζε ν' ἀναχωρήσῃ ὁ πλατύγυρος κίλδος του, ἡ ἐκ βελούδου ἐσθῆς του καὶ αἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος περισκελίδες του, ὁ περὶ τὸν ὠραῖον τράχηλον αὐτοῦ ἀτμηλήτης δεμένος λαίμοδέτης του, ὁ στρατιωτικὸς σάκκος τὸν ὁποῖον ὑπερηφάνως ἔφερε, καὶ εἰς ὃν περιείχετο ἅπανα αὐτοῦ ἡ ἀποσκευὴ, διήγειρον αἰσθημά τι παραπλήσιον τοῦ θαυμασμοῦ, καὶ κύριοι καὶ ὑπηρετῆται ἔτρεχον εἰς τὰ παράθυρα νὰ τὸν ἴδωσι

διαβαίνοντα, καὶ πάντα τὰ βλέμματα τὸν παρακολούθουν μέχρις οὗ ἡ καμπὴ τῆς ὁδοῦ τὸν ἀπέκρυπτε. Ἐν βραχυλογίᾳ, τόσον εὐτυχῶς ἐκερδοσκόπησεν ἐπὶ τῆς ματαιότητος καὶ κενοδοξίας, ὡς τε περὶ τὰ τέλη τοῦ μνηνὸς αὐγούστου τὸ βαλάντιόν του ἦν ὀλοστρογγύλον, καὶ ἠδυνήθη νὰ πιστεῦσῃ ὅτι ὁ σκοπὸς του ἐξεπληρώθη.

Σεπτεμβρίου ἰσταμένου, ἔφθασεν εἰς τὴν μητρικὴν οἰκίαν.

— Κράτει τὴν ποδιάν σου, εἶπεν εἰς τὴν ριφθεῖσαν εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἀδελφὴν του.

Καὶ λαβὼν τὴν ζώνην αὐτοῦ πλήρη χρυσοῦ ἐκένωσεν ἐν τῇ ποδιᾷ τῆς καλῆς κόρης. Ἀφῖνω νὰ ἐνόησῃ ἕκαστος τὴν ἕκστασιν τῆς ἀγαθῆς νεανίδος, ἐνώπιον τοῦ ἀπροσδοκῆτου αὐτοῦ πλοῦτου ! Χιλιάδες τινὲς σκούδων, εἰς μὲν νεανίδα ἀνατραφεῖσαν ἐν τῇ ἀφθονίᾳ δὲν ἤθελον ἐπαρέσει πρὸς ἀγοράν τῶν ἔδνων αὐτῆς, εἰς πτωχὴν ὅμως ἐπαρχιώτιδα κόρην παρουσιάζουν τὰς ἱεροτέρας τῆς οἰκογενείας χαρὰς. Παρευρεθεῖς εἰς τὸν γάμον τῆς ἀδελφῆς του, περιθάψας τὴν γηραιάν αὐτοῦ μητέρα καὶ ἐντελῶς ἀποκαταστήσας τὸ νέον ζεῦγος, ὁ Φρεδερίκος ἀπῆλθε πεπληρωμένος εὐχῶν καὶ συνεπιφερόμενος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὴν τρυφερὰν εἰκόνα τῆς εὐτυχίας εἰς ἣν τὰ μέγιστα εἶχε συμβάλει. Πικρὰ ἦτο ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ. Ὁ Φρεδερίκος παραβάλλων τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν πρὸ ὀφθαλμῶν του εἶχε πρὸς τὴν μοναζίαν καὶ ἐρημίαν τὴν περιμένονσαν αὐτὸν εἰς Παρισίους, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταβάλλῃ αἰσθημα θλίψεως καὶ παραπόνοῦ ἀναβάν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Ἡ γλυκυτέρα ἀνταμοιβὴ αὐτοῦ ἦν ἡ εὐτυχία τῆς ἀδελφῆς του, καὶ ὅμως ἡ συνείδησις τοῦ ἐκπληρωθέντος καθήκοντος δὲν τὸν ἐκώλυσε τοῦ νὰ ἐπιστραφῇ εἰς ἑαυτὸν καὶ νὰ ἰδητῆν μόνωσιν καὶ ἀποζένωσιν εἰς ἣν ἔμελλε νὰ περιπέσῃ, ἀφείς κατόπιν αὐτοῦ στοργὴν ἀμοιβαίαν καὶ κενὰς ἐλπίδας.

Ἡ συγκίνησις ὅμως αὐτὴ διεσκεδάσθη μετ' οὐ πολὺ ἀπέναντι τῶν χαρμονῶν τῆς ὀδοπορίας. Γλυκὺς ἐπεκράτει εἰσέτι ὁ καιρὸς. Ὅπως ἐπανεῖλθε εἰς Παρισίους, ὁ Φρεδερίκος ἔπρεπε νὰ διαβῇ κοιλιάδα τινὰ, τῶν ὠραιότερων τῆς Γαλλίας. Μόλις ἐπάτησε τὴν ἀρχαίαν ἐπαρχίαν τῆς Μαρκίας καὶ προσέβαλε τὰ ὄμματα τοῦ ὁ σιωπηρὸς καὶ ποιητικὸς χαρακτῆρ τῆς ἀναπτυσσομένης ἐμπροσθεν αὐτοῦ εἰκόνας. Οὐδαμοῦ ἄλλοθι εἶχεν ἰδεῖ ποταμὸν διαυγέστερον, γλωσσωτέρας κοιλιάδας, ποικιλοτέρους ὀρίζοντας. Τὰ δάση καὶ οἱ λόφοι ἦσαν κεκοσμημένα δι' ὅλης τῆς λαμπρότητος τοῦ φθινοπώρου· τὰ πτηνὰ ἐκλάδων ἐντὸς τῶν θάμνων ἡ σεισοπυγίς ἐταλαντεύετο ἐπὶ τὰς ὄχθας τῶν ἀφανιζομένων ἐν μέσῳ τῶν θάμνων μικρῶν λιμνῶν. Ὁ Φρεδερίκος δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ τὴν γωνίαν ταύτην τῆς γῆς χωρὶς νὰ φέρῃ εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἐνθύμησιν ζῶσαν τῶν ἀγροτικῶν ἐκείνων καὶ φυσικῶν καλλονῶν αἰτινες κατέβηλθον αὐτόν. Ἀσκόπως δὲ βαδίζων, ἀφοῦ ἔφ' ὄλην τὴν ἡμέραν ἐζωγράφει, τὴν ἐσπέραν ἐσάθμευσεν, ὅτε μὲν εἰς καλύβην τινὰ, ὅτε δὲ εἰς

ἐπαυλιν χωρίου, καὶ πανταχοῦ ἡ νεότης καὶ ἡ καλὴ συμπεριφορὰ του καθίστων αὐτὸν ἄξιον τῆς φιλοξένου ὑποδοχῆς ἦν ἀπέλαυσε.

Ἐραστῆς τῆς τέχνης καὶ τῆς φύσεως, εὗρισκεν εἰς τὴν ὑπαρξίν ταύτην τὴν πλάνητα καὶ μονήρη θέλητρον, τὸ ὁποῖον ἅπασαι αἱ νέαι καρδίαι εὐκόλως θέλουν κατανοήσει καὶ ἐπιθυμήσει ἴσως.

Πρῶτᾳν τινὰ, γοητευθεὶς ὑπὸ γλωσρᾶς τινοῦ ἀτραποῦ ὑπὸ κρίνων καὶ πλατάνων ὀριζομένης, κατέλιπε τὴν μεγάλην ὁδὸν καὶ ἐχώρησε βαθέως εἰς τοὺς ἀγρούς. Τίποτε γλυκύτερον, ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσασετῆ, δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἢ τὸ νὰ περιηγηθῆται οὕτω, χωρὶς νὰ ἠξέυρη ποῦ ὑπάγει. Ἐπελθούσης τῆς μεσημβρίας, ἤρστησεν ἐν ἐπαύλει τινί, ἐνθα τῷ προσέφερον ἀγγεῖον πλήρες ἀφρώδους γάλακτος· μετὰ τὰς τελευταίας δὲ τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀκτίνας, εἰσῆρχετο καταπεινασμένος εἰς τὸ μικρὸν τοῦ Ἁγίου Μαυρικίου χωρίον. Κείμενος εἰς τὸ βάθος στενῆς τινοῦ κοιλάδος, περικυκλωμένης ὑπὸ δασῶν καὶ ὄρεων, τὸ χωρίον τοῦτο εἶνε ἐκ τῶν τερπνοτέρων ὅσα κείνται παρὰ τὰ ὕδατα τοῦ Κρέσσου ποταμοῦ, ἀληθῶς δ' εἶπεν, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὀλίγον ἐμερίμνα ὁ Φρεδερίκος περὶ τῆς καλλονῆς τοῦ τοπίου. Ἐκβάς ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς ἐκκλησίας, παρετήρησεν ὑπερᾶνω θύρας τινὸς ἡρέμα ταλαντευομένην ὑπὸ τῆς ἐσπερίας αὔρας πλάκα σιδηρᾶν ἐφ' ἧς ἐγγράπτο χρώματι κυτρίνῳ πτηνὸν ὅπερ ἤθελεν ἐξελέγξει ἑλλειπτῆ ἅπασαν τὴν ὀρνιθολογίαν, ἀν ὁ κύριος τῆς ὠραίας ταύτης γραφῆς, ἵνα μὴ ἀφήσῃ ἀμφιβολίαν τινὰ ἐπὶ τῆς ιδέας του, δὲν ἤθελε φροντίσει νὰ γράψῃ κάτωθι τοῦ ἔργου του τὰς λέξεις ταύτας εἰς τὸν χρυσοῦν Ἄετόν.

Ἡ θεὰ τοῦ ἐμβλήματος τούτου ἐβύθησεν εἰς ἕκστασιν χαρὰς τὸν ἡμέτερον ἦρωα, μεῖζον, ἢ ἂν ἐβλεπε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐδικὴν σου εἰκονογραφίαν, φίλε μου Γλεῖρε. Δὲν ὑπῆρχεν ἡ δυσκολία τῆς ἐκλογῆς· ὁ χρυσοῦς ἄετός ἦν τὸ μόνον τοῦ χωρίου ξενοδοχείον. Τὸ ξενοδοχεῖον δὲ τοῦτο, μὸλην τῶν ἔμφρασιν τοῦ βαπτίσματός του, δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς παλάτιον, καὶ ὅμως τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἦσαν καθαρὰ καὶ κομψά. Ἡ θέλητρον τῆς εὐτυχῆς καὶ μειδιώσεως νεότητος ! μόλις ἀναφαίνεται, καὶ τὰ πάντα σπεύδουσιν περὶ αὐτήν.

Μόλις εἰσελθόντα, ἡ ξενοδόχος καὶ αἱ δύο αὐτῆς θυγατέρες ἐσπευσαν νὰ περιποιηθῶσι τὸν Φρεδερίκον. Διότι ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς κομψότητος τοῦ ἀναστήματός του, ἐκ τῆς λεπτότητος τῶν χειρῶν αὐτοῦ, τῆς λευκότητος τοῦ τραχήλου του, τὴν ὡς ὀλεφραντόδους λαμπρότητα τοῦ ὁποῖου οὔτε ὁ ἄηρ τῶν ἀγρῶν, οὔτε ὁ ἥλιος εἶχον δυνήθῃ ν' ἀφαιρέσωσιν ἢ ν' ἀμαυρώσωσι, ἐνόησαν πάραυτα ὅτι ὁ ἐνώπιον αὐτῶν δὲν ἦτο κοινὸς τις ὀδοιπόρος, μεταπράτης τις εἰκόνων ἁγίων, κομβολογίων καὶ ἡμερολογίων. Ἐνῶ δὲ ἡ μὲν μία τῶν νεανίδων τὸν ἐβόηθη εἰς τὸ νὰ ἀποθέσῃ τὸν σάκκον του, ἡ δὲ ἄλλη παρεσκευάζε τὴν τράπεζαν, ἡ μήτηρ τὰ πάντα ἐπιτηροῦσα καὶ πανταχοῦ ταυτοχρόνως παροῦ-

παι, πυνετριβεν ὡς, ἀνῆπτε τὰς πυρεστίας, καὶ ἐπίλλε ἀλέκτορα εὐτραφή. Ὁ Φρεδερίκος ἐτραπεζώθη τέλος, ἐπέπεσε γενναίως κατὰ τῶν ἀλφίτων, καὶ εὖρεν ἀξιόλογα πάντα τὰ παρατεθέντα, πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τῶν τριῶν γυναικῶν, αἵτινες δὲν ἐχόρταινον βλέπουσαι τὸν ὠραῖον ἐκείνον νεανίαν ἐσθίωντα μετὰ τσοσάτης ὀρέξεως.

Τῆ ἐπαύριον ἀφυπνίσθη ἐνωρίς ὑπὸ τοῦ πρωϊαυστέρου καὶ φαιδρότερου φίλου, ὅστις μᾶς ἐπισκέπτεται ὁ ἥλιος δι' ὅλων τῶν ἀκτίων του εἰσέρχεται ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτοῦ. Ὁ Φρεδερίκος ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης του καὶ ἠνέωξε τὸ παράθυρόν του ὁ ποταμὸς Κρεύσους ἔρρεε πρὸ ποδῶν του, ὑπὸ κοίτην ἐκ μύρτων καὶ αἰγείρων σκιαζομένην, καὶ διέσχίζε τὴν πεδιάδα ὡς πλατεία τις ἀργυρᾶταινία ἐκείθεν τοῦ ποταμοῦ, ὑπὲρ τὰς στέγας τοῦ χωρίου, τῆδε κακεῖσε ἐν μέσῳ τῆς γλῶσς ἀναφανομένων, ἀνέθρῳσεν καπνός· πέραν δὲ εἰς τὸν ὄριζοντα, ἐπὶ τὸ ἐπίπεδον λόφου τινὸς καταφύτου, ὑψοῦτο γοτθικὸν οἰκοδόμημα, οἱ πύργοι τοῦ ὁποίου διεφάνοντο διὰ τῶν φυλλωμάτων τῶν περικυκλουσῶν αὐτὸ δρυῶν. Ἡ ἀγροτικὴ αὐτῆ εἰκὼν, οὐδόλως ἐστερεῖτο ζωῆς. Ὁ κώδων τῆς ἐκκλησίας ἀντήχει εἰς τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς πρωΐας· οἱ κόσσοφοι ἐχαίρετον τὴν ἡμέραν. Ὁ χεῖμαρξος κατέπιπτε βροντερός ὑπὸ τὰς ἰτέας. Δὲν ἦτο δὲ ἀνάγκη τοσοῦτων θεληγῆτρων, ὥστε νὰ προσελκύσῃ τὸν νέον ἡμῶν ποιητὴν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐγινε φίλος τῆς οἰκίας ἐκείνης. Εἶχε ζωγραφῆσαι τὴν εἰκόνα τῶν δύο θυγατέρων τῆς ξενοδόχου του, καὶ ἤδη τὸ ὄνομά του κατέστη πασίγνωστον εἰς τὸν Ἅγιον Μαυρίκιον. Ἐτρεχον πολλὰς ἐκ τῶν περίξ λεύγας ἵνα ἴδωσι τὰς δύο ταύτας εἰκόνας· αἱ γυναῖκες καὶ θυγατέρες τῶν ἐκμισθωτῶν τῶν περιχώρων θὰ ἐδίδον καὶ τὸ τελευταῖόν των ἐγκαλλώπισμα, ὅπως τύχῳσι τοιαύτης τιμῆς. Δαψιλευόμενος τὴν ἐπιτηδειότητά του, ὁ Φρεδερίκος εὐχαρίστησέ τινας αὐτῶν, καὶ ἔκτοτε ἡ φήμη του κατέστη πλέον ἀπεριόριστος. Οὐδὲ ὠμίλου ἢ περὶ αὐτοῦ, καὶ ὠμιου ἐἰς τ' ὄνομά του. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς του δὲν διήγειρεν ὀλιγώτερον τῆς ἐπιτηδειότητος τῆς γραφίδος του, τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνθουσιασμόν. Θωμᾶς τις, εἶχε κληρωθῆ στρατιώτης τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του εἶχε προσφέρει εἰς τὸν Φρεδερίκον τρία ὀλοστρόγγυλα σκοῦδα, ὅπως δυνηθῆ νὰ ἀποκτήσῃ καὶ φέρῃ μετ' ἑαυτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς μνηστῆς του. Ὁ Φρεδερίκος ἔκαμε τὴν εἰκόνα, ἀλλ' ἀντὶ νὰ δεχθῆ τὸ τίμημα τῆς ἐργασίας του παρσιέβαλεν ἀπεναντίας αὐτὸ εἰς τὸν σάκκον τοῦ νεοσυλλέκτου, προσθεῖς καὶ μικρὰν τινα ποσότητα πρὸς καταπραΰναι τῆς ἀνίας του. Εἰς τοιοῦτον δὲ βαθμὸν ἐφθασεν ὁ θαυμασμός, ὥστε, ἀν ἤθελε νυμφευθῆ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, πολλὰ χράς δάκρυα ἤθελον βρούσει. Ὅπως συμπληρώσῃ δὲ τὸ μέτρον τῆς δημοτικότητός του ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διένειμε καὶ ἀπὸ τινα δεκάλεπτα εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς ἐκκλησίας παίζοντας παῖδας. Οὕτω, τὴν πρωΐαν,

ὅταν ἐξήρχετο, ἔβλεπε παρατεταγμένην πρὸ τῆς θύρας τοῦ Χρυσοῦ Ἄστου διπλὴν σειρὰν πελατῶν ὡς οἱ πατρίκιον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ρώμῃ. Ἀμιλλῶντο δὲ τὶς αὐτῶν νὰ φέρῃ τὴν ἀποσκευὴν του. Καὶ ὁ μὲν ἐφορτίζετο τὴν πυξίδα τῶν χρωμάτων, ὁ δὲ τὸν τρίποδα, οὗτος τὴν σκιαδα, ἐκείνος τὴν περιφορητὴν ἔδραν κλπ. Ὁ Φρεδερίκος ἐδίδου τότε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τῶν δορυφόρων του μοσχομαγκῶν, εἰσεχώρει εἰς τὸ ὄρος. Ἀπροσδόκητόν τι ἐν τούτοις περιστατικὸν ἐπέσπε τὴν δόξαν του.

ἤγγιζεν ἡ 22 Σεπτεμβρίου, ἑορτὴ τοῦ προστάτου τοῦ χωρίου ἁγίου. Ὁ κωδωνοκρούστης καὶ ὁ σκευοφύλαξ τῆς ἐκκλησίας, οἵτενες ὑπερφιλοῦν τὸν καρπὸν τῆς ἀμπέλου, εἶχον παραμελήσει νὰ φροντίσωσι περὶ τῆς σημαίας, ἐν ἣ ὁ ἅγιος ἀπεικονίζεται. Ὁρῶλοῦμενοι λοιπὸν ἐκ τῆς ἀμελείας ταύτης οἱ μῦς, εὐωχῆθησαν τὴν μέταξαν καὶ τὸ μαλλίον, τὰ ὁποῖα παρίστων τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Θεβαϊκῆς λεγεῶνος, τόσον ὥστε ἀπὸ τὰς διανοιχθείσας ὁπὰς ὀλόκληρος ὁ ἅγιος Μαυρίκιος ἠδύνατο νὰ περάσῃ. Ἄς κρίνῃ τώρα καθεὶς τὴν ἐκ πληξίν τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως, ἰδόντος τὴν σημαίαν καταφαγωμένην, κατατροπημένην καὶ τεμαχιστὴν πίπτουσαν! Ἄς πειραθῆ νὰ περιγράψῃ τὴν ἀπόγνωσιν τοῦ χωρίου! Οὐτε ἑορτὴ πλέον, οὐτε λιτανεία! Καὶ τί θὰ ἐγίνετο ὁ θερισμός! Διότι ἡ σημαία τοῦ ἁγίου Μαυρικίου ὠρίμαζε τὸν ἀραβόσιτον, τὴν σίκαλιν, καὶ τὴν ἀγριοκράμβην. Τὶ θὰ ἐγίνοντο λοιπὸν ἀφοῦ ἐκείνη κατεστράφη! Καὶ ἡ ἀθυμία ἦν γενικὴ. Οἱ γηραιότεροι τοῦ τόπου ἴσταντο εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ συστάσεις συνεκρότου ὅπως συνδιαλεχθῶσι περὶ τῆς καταπλακτικῆς ταύτης καταστροφῆς. Ὁ κωδωνοκρούστης καὶ ὁ σκευοφύλαξ δὲν ἀπετόλμων πλέον νὰ φανῶσιν ἔξω. Ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ δέμαρχος διέτρεχον τὴν πλατείαν ἐκ τὸς ἐκυτῶν, καὶ συνεβουλεύοντο περὶ τῶν πρὸς ἀποτροπὴν τῆς συμφορᾶς μέσων. Ἡ ξενοδόχος καὶ αἱ δύο αὐτῆς θυγατέρες μετ' ἀπογνώσεως ἀντηρωτῶντο τί μέλλει γενέσθαι τὸ χωρίον στερηθὲν τοῦ προστάτου του. Μόνος δὲ ὁ Φρεδερίκος ἐτήρει ὀλυμπιακὴν τῷ ὄντι ἀταραξίαν. Τῆ 22 Σεπτεμβρίου τῆς αὐγῆς μόλις διαγελώσης, ἔκρουεν τὴν θύραν τοῦ πρεσβυτερίου, καὶ παρουσίαζεν εἰς τὸν ἱερέα εἰκόνα τοῦ ἁγίου Μαυρικίου μεστοῦ χάριτος καὶ νεύπτου, καὶ πολεμικὸν καὶ τροπαιοῦχον ἀποπνεύοντος ὕφους. Χωρὶς δὲ νὰ ἴδῃ ποτὲ τὸ πρότυπον τὸ ὑπὸ τῶν μῦθων καταφαγῶθῃ, μόνον ὑπ' ἐμπνεύσεως θαύματος ἀληθῶς μετεχούσης, εἶχε μαντεύσει τὴν στάσιν, τὸν ἱματισμὸν καὶ τὴν τῶν χαρακτῆρων ὁμοιότητα ὑπὸ θαυμασμοῦ καταληφθεῖς, ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς τὸν ἔθλιψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὡς ἀγγελον οὐρανόθεν καταβάντα. Δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω τὴν συγκίνησιν τῶν πιστῶν ὅταν ἴδον κρεμασμένην εἰς τὸ ὑπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐβδομάδων ἐρημον δόρυ τῆς τῆν θριαμβευτικῆν τοῦ ἐνδόξου μάρτυρος εἰκόνα. Ἡ λιτανεία διέτρεξεν ὅλας τοῦ χωρίου τὰς ὁδοὺς ἐν μέσῳ

τῶν ἀλλοπαυγῶν τοῦ ἐκπεληγμένου πλήθους. Ἀναγωνίζοντες τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἁγίου, τὸν ὁποῖον ἐθεώρουν ἀπωλεσθέντα ἐξέπεμπον μὲν οἱ χωρικοὶ εὐθυμίας κραυγὰς, συνωλοῦντο δὲ περὶ τὸν Φρεδερίκον αἱ γυναῖκες ὅπως ἀσπασθῶσι τὰς χεῖράς του. Δεχθῆτω δὲ μετὰ τῶν ἡμῶν, ὁ θριαμβὸς δὲν ἐγίνετο διὰ τὸν ἅγιον Μαυρίκιον, ἐγίνετο διὰ τὸν ἀναστήσαντα αὐτὸν ζωγράφον.

Ἀλλ' αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι μᾶς εἶναι μεμετρούμεναι ὑπὸ χειρὸς φειδωλῆς. Ὅσον γοητευτικὴ καὶ ἂν ἦτο, ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆ δὲν ἠδύνατο νὰ παραταθῆ ἐπὶ πολὺ ὅσον γελόεσσα καὶ χλοερὰ ἂν ὦσιν αἱ ὁδοὶ τῆς πλάνης ζωῆς, ὁ ἔχων τὴν συνείδησιν τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ ἀξίας καὶ ἱκανότητος καλλιτέχνης, ἐπαναπαύεται μὲν εἰς αὐτὰς πρὸς στιγμὴν, δὲν ἐμμένει ὅμως διὰ παντός. Ὁ χειμῶν, ἀείποτε πρόωρος κατὰ τὰ ὄρη τῆς Κράσιος, ἤρχιζε νὰ γίνεταί ἐπαίσθητός. Ψυχραὶ ἦσαν αἱ πρωῖαι, μακρὰ αἱ ἐσπέροι, καὶ ἡ φύσις, καίτοι ὠραία ἀκόμη, ἐφρίκαζεν ὅμως ἡδὴ ὑπὸ τὰ πρῶτα τοῦ κρουροῦ Ὀκτωβρίου νύγματα, ὁ δὲ Φρεδερίκος, μ' ὄλον τὸν θρίαμβον ὅστις τὸν ἀνῆψεν εἰς θέσιν ἡμιθέου, μ' ὄλας τὰς ἐνδελχεῖς! περιποιήσεις, τὰς ὁποίας ἀπελάμβανεν ἐν τῷ Χρυσῷ Ἄστῳ, ὁ Φρεδερίκος ἐβουλεύετο ν' ἀπέλθῃ, ἀλλὰ συμβεβηκὸς ἀπροσδόκητον ἀνέβηκε τὴν ἀναχώρησιν του.

Β'.

Πρὶν ἢ ἀφήσῃ τὸν Ἅγιον Μαυρίκιον, ἤθελε νὰ ἐπισκεθῆ ἅπαξ ἀκόμη τὰς τοπιθεσίας, τὰς ὁποίας ἠγάπα. Ἤθελε νὰ ἐπισκεθῆ πρὸ πάντων τὸν πύργον, οὗ τὰ ὀδοντοτὰ πυργία ἐπεκάθητο, οὕτως εἰπεῖν, τῆς κοιλάδος, καὶ τὸν ὁποῖον διέβλεπε ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ δώματός του, ὅπισθεν σκιαδῶς φυλλώματος. Ὡς ἤδη τὸ εἶπα, ὁ πύργος οὗτος ἦν οἰκοδόμημα γοτθικόν, ἰδρυμένον ἐπὶ τοῦ ὄροπεδίου λόφου τινός, ἐν τῇ κοιλιωτέρᾳ καὶ ἀγριωτέρᾳ τοῦ τόπου ἐκείνου θέσει. Ἐφθανες μέχρις αὐτοῦ στενάς καὶ τραχείας ἀτραπούς διελθῶν, ὑπὸ ἀρκευθῶν ὀριζομένης, καὶ ὑπὸ χειμαρῶν διασχίζομένης, ὅπου μόναι αἱ δορκάδες διέτρεχον στερεῶ βήματι. Ὁ νέος ποιητὴς μετεχειρίσθη τὸν συνήθη τρόπον του εἰς τὰς περιηγήσεις καὶ τοὺς οἴστρους του. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκ τῆς μοναξίας καὶ σιγῆς τῆς περὶ τὸ τιμαριωτικὸν ἐκείνο ἐνδιαίτημα ἐπικρατούσης, ἐφθασε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἦν ἀκατοίκητον· ἐσπέραν ὅμως τινὰ εἶδε τὰ παράθυρα φωτισμένα καὶ δύο σκιάς ἐλαφρὰς διαγραφόμενας ἐπὶ τῶν ἐκ μουσελίνης παραπετασμάτων ἤκουσε μάλιστα φωνὴν γυναικεῖαν ἄδουσαν ἄσμά τι ὑπὸ τῶν φθόγγων κλειδοκυμβάλου συνοδουμένου, φωνὴν γλυκεῖαν καὶ νευρώδη μελαγχολικῶς ὑψομένην ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς τῆς νυκτός. Τίνες ἄρα γε οἱ ὑπὸ τὰ στέγη ἐκεῖνα ἐνδιαιωμένοι; Πνευματώδης νέος, ὁ Φρεδερίκος δὲν ἐζήτησε νὰ πληροφορηθῆ ἐφοβείτο μὴ ἴδῃ ἀφιπταμένας, ἐνώπιον τῆς πραγματικότητος, τὰς ποιητικὰς εἰκόνας, ἐξ ὧν εὐηρεστεῖτο νὰ φρονῆ ὅτι κατοικεῖτο τὸ ἄσυλον ἐκεῖνο.

(Ἐντέρ. φύλ. 12 τόμ. ΣΤ')

Τὴν παραμονὴν τῆς ὀρισθείσης διὰ τὴν ἀναχώρησιν του ἡμέρας, ὠφελήθει ἀπὸ τινος τῶν γλιαρῶν ἐκείνων ἐσπερῶν, καθ' ἃς ὁ ἥλιος φαίνεται ἀποχωρετῶν τὴν γῆν, ἐπσχέρισε τελευταίαν τινὰ ἐπίσκεψιν τοῦ γηραιοῦ οἰκοδομήματος. Φθὰς δὲ εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄροπεδίου ἐκείνου, παρετήρησε συμπλεγμὰ τι ἀνθρώπων ζωηρὰν ἐκλύσαν τὴν προσοχὴν του.

Ἐπὶ τῆς γλῶσς κατοφεροῦς τινος λοφιδίου, κόρη τις ἐκάθητο μετὰ τῶν πολιοῦ γέροντος καὶ γυναικὸς νέας ἐπὶ καὶ εὐειδοῦς, ἐπιτηρούντων αὐτὴν ἀνησυχῶ τῷ βλέμματι. Πηλισταίας ὁ Φρεδερίκος ἐξεπλάγη ὀλιγώτερον ἐκ τῆς σπανίας καλλονῆς ἢ ἐκ τοῦ ζένου ἡθους τῆς. Κεκυρωμένη ἐφ' ἑαυτὴν, ἐφάνετο ζῶσα ἐν κόσμῳ, ὅστις δὲν ἦτο ὁ κόσμος τῶν ζώντων. Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ἀνοικτός, ἀκίνητος, οὐδόλως ἐφέρετο ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτῆς ἀντικειμένων, πᾶσα δ' ἡ φυσιογνωμία τῆς κατεδείκνυεν ὅτι ὁ λογισμὸς τῆς ἀφιπτατο ἀλλαχοῦ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προσώπου τῆς νέας γυναικὸς ἤτις δὲν ἤγειρεν ἀπ' αὐτῆς τὰ θυμικά της, βαθεῖα ἀπεικονίζετο μελαγχολία καὶ στοργὴ περιπαθῆς. Οἱ χαρακτῆρες τοῦ γέροντος ἐξέφραζον μὲν καὶ αὐτοὶ στοργὴν, ἡσυχωτέραν ὅμως καὶ μετέχουσαν περιεργείας τινός. Ἐφάνετο παρακμωσῶν τὴν ἔγερσιν τῆς διανοίας ἐν τῇ ψυχῇ ἐκείνῃ, τῇ ὑπὸ κόσμου ὑπερτέρου ἐλευσθείσῃ. Ὁ Φρεδερίκος διήλθεν ἐμπροσθεν αὐτῆς ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν του πλὴν δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιστῆ διότι ὑπῆρχε τῷ ὄντι ἐν τῇ ἀφῶνῳ ἐκείνῃ ἐκστάσει μυστηριώδης τι ἐπιτάσσον τὸ σέβας καὶ τὴν διάκρισιν. Φωτιζόμενος ὑπὸ ἀποκρύφου αἰσθήματος αἰδοῦς, ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἀγνωστον ἐκείνην ὀδύνην χωρὶς νὰ τὴν βεβηλώσῃ. Καὶ ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Ἐπελθούσης τῆς ἐσπέρας, ὁ Φρεδερίκος καθήμενος παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ Χρυσοῦ Ἄστου, ἐμπροσθεν τῆς πυρᾶς, ἠρώτησε περὶ τοῦ πράγματος τὴν ξενοδόχον, ἥτις ἐνήθε τὴν ἡλακτὴν τῆς, ἐνῶ αἱ δύο θυγατέρες τῆς ἐκέντων ἐμβάδας διὰ τὸ νεογέννητον βρέφος. Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ εἶχε, κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν, τὴν γλώσσαν ἐξ' ἀπὸ τοῦ ὀδόντας· ἐπροθυμοποιήθη ἄρα ν' ἀποκριθῆ εἰς τὸν ζένον. Ὁ ἐπὶ τοῦ λόφου πύργος ἀνῆκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν Μονσαβραῖ. Ὁ ἄρχων τοῦ Μονσαβραῖ εἶχε ἀποθάψει ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν. Τὰ τρία ἄτομα, τὰ ὁποῖα ὁ Φρεδερίκος εἶχε ἰδεῖ ἐπὶ τοῦ γηλόφου, ἦσαν ἀναμφιβόλως ἡ κυρία Μονσαβραῖ, ἡ θυγάτηρ τῆς καὶ ὁ δόκτωρ Βικέντιος, ἀδελφὸς τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἁγίου Μαυρικίου.

— Οὕτω λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Φρεδερίκος, οὗ ἡ περιέργεια πολλοῦ ἀπέχετο τοῦ νὰ εὐχαριστήσῃ, ἢ νὰ τὴν ὁποῖαν εἶδα πρὸ μικροῦ εἶναι ἡ νεάνις Μονσαβραῖ;

— Μάλιστα, κύριε, εἶναι ἡ τάλαινα παράφρων. Εἰς τὰς λέξεις δὲ ταύτας, αἱ τρεῖς γυναῖκες ἔκαμαν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐπειδὴ δὲ ὁ Φρεδερίκος τὰς παρετήρει μετ' ἀπορίας.

— Ἰπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, προσέθετο ἡ ξενοδόχος, εἶναι γνωστὴ ἐδῶ ἡ κόρη αὐτή.

— Δεσπότη;

— Διατὶ, καλέ μου κύριε; διότι διηγούνται περὶ τούτου ἱστορίας πολλὰς· ἀλλὰ ποῖος γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων; ἐκτὸς τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου μας, κανεὶς ἐδῶ δὲν δύναται νὰ καυχήθῃ ὅτι γνωρίζει τὰ μυστικά τοῦ πύργου. Καὶ ἂν μὲν ὁμιλήσῃς περὶ τούτου εἰς τὸν ἱατρὸν, φεύγει κινῶν τὴν κεφαλὴν· ἂν δὲ ἀπειθυνθῇς πρὸς τὸν ἐφημέριον, ἀποκρίνεται. — Δέου ὑπὲρ τοῦ κορασίου.

— Τί λέγουν δὲ ἐνταῦθα.

— Λέγουν, καλέ μου κύριε, ὅτι ἡ πτωχὴ Λουκίλη εἶναι μαγευμένη· ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς της, μία ἀνεραῖδα τῆς ἐβράυσε μάγισσα. Εἶπαν λοιπὸν τότε ὅτι ἡ κυρία Μονσαβραὶ δὲν ἤθελε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸν πύργον, ὃ ὁποῖος ἦτον ἀκατοίκητος ἀπὸ εἴκοσι χρόνων, εἰμὴ διὰ νὰ κρύψῃ τὴν κόρην της καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τὴν ἴδῃ κανεὶς. Ἡ δὲ Λουκίλη ἦτο μὲν τότε παιδίον μικρὸν, δὲν ἔκαμνεν ὅμως τίποτε ἐξ ὧν ἔκαμνον τὰ παιδιά τῆς ἡλικίας της. Ὅσω καὶ ἂν τὴν ἐπετήρουν, καμμία σχεδὸν δὲν παρήρχετο ἐβδομάς, καὶ νὰ μὴ φύγῃ κρυφίως ἀπὸ τὸν πύργον. Πολλάκις μάλιστα, αἱ κόραι μου ἡ Ἀντωνίτα καὶ ἡ Φανή, τὴν εὖρον καθήμενην εἰς τὰ χωράφια ἢ εἰς τὸ βῆθος τῶν δασῶν, μὲ μόνην τὴν συντροφίαν ἑνὸς μεγάλου σκύλου, τὸν ὁποῖον θὰ ἴδες βέβαια σήμερον πλαγιασμένον εἰς τοὺς πόδας της.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Φρεδερίκος, ἕνα σκύλον τῶν Πυρηναίων.

— Ἐνα ὠραῖον καὶ ἐξυπνον ζῶον, τί τὰ θέλεις, εἶπεν ἡ Φανή. Ποτὲ δὲν τὴν ἄφινεν. Ἐπαγρυπνοῦσεν ἐπ' αὐτῆς, καὶ ὅταν ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς ἐφθανε, τὴν ἔσυρεν ἀπὸ τὸ φόρμα διὰ νὰ τὴν καταπέσῃ νὰ σηκωθῇ, ἔτρεχε πρὸ αὐτῆς διὰ νὰ τῆς δείχνῃ τὸν δρόμον καὶ ἐπέστρεψε πλησίον της διὰ νὰ θεβαιωθῇ ἂν τὸν ἠκολούθει.

— Καὶ τί ἔκαμνεν ἡ Λουκίλη, εἰς τί κατεγίνετο, ὅταν τὴν εὐρίσκετε μέσα εἰς τὰ δάση;

— Αὐτὸ δὲ δὲν τὸ πολυγνωρίζω κ' ἐγὼ· ἐχάδευε τὸν σκύλον της, ἔβαλεν ὡς ἄνθη εἰς τὰ ξανθὰ της μαλλία κάρφην ἐρείκης, ἢ παρετῆρει τὸν οὐρανὸν ὡς ἂν ἐζῆται ἀπ' αὐτὸν τι.

— Ἀλλὰ καὶ σὺ καὶ ἡ ἀδελφὴ σου βέβαια ἦσθον τότε παιδιά καθὼς αὐτὴν· δὲν ἐδοκιμάσατε λοιπὸν νὰ τῆς ὁμιλήσατε;

— Μίαν μόνην φοράν, μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίτα. Ἰπήγα καὶ ἐκάθησα πλησίον της· ἠθέλησα νὰ τῆς προσφέρω μίαν ἀνθοδέσμην κυάνων, τοὺς ὁποίους εἶχα συλλέξῃ· ἀλλὰ οἱ δύο μεγάλοι ὀφθαλμοί της ἐστράφησαν πρὸς ἐμὲ μὲ τὸσον παρέξενον ὕψος ὥστε ἐπήρα τοὺς πόδας μου, κ' ἐφυγα σύρουσα ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἀδελφὴν μου.

— Τὸ καυμένο τὸ κοράσιον, ἐπανέλαθεν ἡ ξενοδόχος, ποτὲ δὲν ἔκαμεν εἰς κανένα κακόν... Ὡσὼν

ἄγγελος εἶπε ὠραία καὶ σὰν ἀρνάκι καλὴ! Τώρα πλέον εἶναι κυρία μεγάλη· ἀλλὰ θεβαιόνουν ὅτι τὰ μάγια τὰ ὅποια τῆς ἔκαμαν διαρκοῦν ἀκόμη, καὶ ὅτι, ἀφ' ὅτου ἐγεννήθη, δὲν ὠμίλησε ποτὲ ὡς χριστιανή. Ἐνῶ δὲ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ὁ ἐφημέριος ἔκαμε πολλὰ ἐνεαήμερα ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ἔκαυσε πρὸ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Μαυρικίου πολλὰς λαμπάδας, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ ἱατρὸς Βικέντιος τὴν περιποιεῖται ὡς νὰ ἦτο κόρη του, τίποτε ὅμως δὲν ἴσχυσαν ἄλ' αὐτὰ. Πιστεύεις, κύριε, ὅτι δέκα χρόνος τώρα ὅπου ζῆ εἰς τὰ θουὰ μας, ἡ κυρία Μονσαβραὶ οὔτε μίαν φοράν δὲν ἐφάνη εἰς τὸ χωρίον, ἀλλὰ τί λέγεις εἰς τὸ χωρίον; οὔτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν κἄν. Καὶ μὴδὸν τοῦτο εἶνε εὐλαβής· διότι ὁ ἐφημέριός μας πηγαίνει ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος καὶ λειτουργεῖ εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου. Ὅταν δὲ ὁμιλοῦν περὶ τῆς Λουκίλης εἰς τοὺς ὑπηρέτας· οἱ ὁποῖοι ἐρχονται νὰ προμηθευθοῦν τροφάς, δὲν ἀποκρίνονται, καὶ σὲ παρακαλοῦν μὲ εὐγένειαν νὰ γυρεύῃς τὴν δουλειάν σου. Ὅλα ταῦτα, σὲ ἐρωτῶ, καλέ μου κύριε, εἶνε φυσικά;

— Χωρὶς νὰ προσέθῃ τις κύριε, ὅτι τὴν νύκτα ἀκούονται ἐκεῖ ἐπάνω ἀλλόκοτοι κτύποι, εἶπεν ἡ Ἀντωνίτα ταπεινῆ τῇ φωνῇ καὶ μὲ ὕψος μυστηριώδες, μουσικὴ, ἄσματα, στεναγμοὶ θρηνοί, καὶ ἔπειτα μία μεγάλη κραυγὴ, καὶ ἔπειτα τὰ πάντα σιωποῦν.

Ἐνταῦθα δὲ αἱ τρεῖς γυναῖκες παρετηρήθησαν μετὰ τρόμου καὶ ἔκαμαν ἐκ νέου τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν, ἐπανέλαθεν ἡ ξενοδόχος, λέγουν ὅτι ἡ πτωχὴ παράφρων εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον, ὅτι ἐγλώμισε καὶ ἀδυνατίσεν ὀφθαλμοφανῶς, καὶ ὅλοι λυποῦνται δι' αὐτό.

— Ἡ μητέρα της εἶνε τόσο καλὴ! προσέθηκε ἡ Φανή, κάμνει τόσα καλὰ εἰς τὸν τόπον!

— Οἱ πτωχοὶ δὲν τὴν βλέπουν, ἀλλὰ τὴν εὐλογοῦν, εἶπεν ἡ Ἀντωνίτα.

— Ἀφ' ὅτου ἦλθεν ἐδῶ, εἶπεν ἡ ξενοδόχος, δὲν ὑπάρχουν πλέον δυστυχεῖς. Εἶνε καθὼς ὁ Θεός, τὸν ὁποῖον δὲν βλέπομεν ποτὲ, ἀλλὰ μᾶς δίδει κάθε χρόνον ἀφθότους καρπούς.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἐσπέρας διήλθον, ἐν τῷ χρυσῷ ἡμεῖς, ὁμιλοῦντες περὶ τοῦ πύργου τοῦ Μονσαβραὶ. Ἡ ξενοδόχος ἡ ὁποία ἠθέληεν αἰτίαν, ἐπηρήθησεν ὅλους τοὺς διατρέχοντας τὴν χώραν ἐκείνην περὶ τῆς Λουκίλης μύθους. Τόσον δ' ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς φῶς, τόσον σαφῆνιαν καὶ τόσον ἀκρίβειαν, ὥστε ὁ Φρεδερίκος, ἀφοῦ ἐτελείωσε, δηλαδὴ ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ λαλήσῃ ἢ γράσῃ, δὲν ἐγνωρίζε περὶ αὐτῆς περισσώτερα ἢ πρότερον. Ἀλλ' ὅμως αἱ ἀποκαλύψεις αὐταὶ αἱ συγκεχυμέναι ἴσχυσαν νὰ διεγείρωσιν ἔτι μᾶλλον τὴν φαντασίαν τοῦ νέου καλλιτέχνου. Διὸ, τὴν ἐπαύριον ἀντὶ ν' ἀναχωρήσῃ, ὡς εἶχεν ἀποφασίσει τὴν προτεραίαν, ὁ Φρεδερίκος ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ξενοδόχον τοῦ ὅτι ἐσχόπει νὰ διέλθῃ εἰς Ἅγιον Μαυρίκιον, τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου. Πρὸς τοῦτο δὲ δὲν παρεκινήθη.

ἐκ μόνης περιεργείας. Τὸ ὄχρον τῆς Λουκίλης· πρόσωπον, τὸ κοῦφον καὶ καταβεβλημένον σῶμά της, ἢ ἐπὶ τῶν χαρακτηριστῶν αὐτῆς διαγραφομένη ἀνία, πρὸς δὲ ἀναμφιβόλως, ἢ καλλονὴ καὶ νεότης της, ὅλα ταῦτα εἶχον διεγείρει ἐν αὐτῷ μυστηριώδη τινὰ συμπάθειαν τὴν ὁποῖαν δὲν ἐξηγεῖτο εἰς ἑαυτὸν καὶ ἢ ὁποῖα ἐγένετο ἱκανὴ νὰ τὸν κρατήσῃ ἐπὶ τινὰ ἔτι χρόνον.

Ἐκτοτε λοιπὸν διεύθυνε πάσας αὐτοῦ τὰς ἐκδρομὰς πρὸς τὸ ὄροπέδιον τοῦ λόφου. Διεῖδε ἐνίοτε τὴν Λουκίλην· ὁσάκις δὲ τὴν ἀπῆντησεν, εὖρε τὰς παρεῖς της ὠχροτέραις, τὸ βλέμμα της μᾶλλον πως ἀποπεπλανημένον. Ἡμέραν τινὰ τὴν εἶδε βραδέως περιπατοῦσαν ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τοῦ πύργου. Ἐριδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς μητρὸς της, ἀσκεπῆ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβριμμένην τὴν κόμην, ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός ἀγέλην πτηνῶν ἀποδημούντων, τὰ ὅποια ἵπταντο ὑπὸ οὐρανὸν φαιὸν φθινοπώρου, καὶ μειδίαμα ἐπλανᾶτο ἐπὶ τῶν ἀχρῶμων χειλέων της, ὡς ἂν εἶχεν αἰσθανθῆ ὅτι καὶ αὐτὴ ἦν ἔτοιμος νὰ πεταχθῇ πρὸς ἄλλην πατρίδα. Ὁ Φρεδερίκος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χωρίον πλήρη ἔχων τὴν ψυχὴν ἀπαισίαν προαισθήσεων, ἀπὸ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰς μάτην περιήρχετο κύκλω τοῦ σιωπηλοῦ πύργου, τὴν Λουκίλην δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπικνίδῃ. Τὴν ἐπομένην κυριακὴν κατὰ τὴν

διδασχὴν ὁ ἐφημέριος μετὰ φωνῆς πενθίμου συνίστα εἰς τὰς προσευχὰς τῶν πιστῶν τὴν νεάνίδα Μονσαβραὶ.

Πρὶν ἔλθῃ εἰς Ἅγιον Μαυρίκιον, ὅπου κατὰ σύμπτωσιν εὐρέθη, ὁ Φρεδερίκος οὐδ' ὑπόπτειε κἄν τὴν ὑπαρξίν της οἰκογενείας τοῦ Μονσαβραὶ· μόλις δὲ εἶδε μακρόθεν τὴν Λουκίλην καὶ τὴν μητέρα της, οὔτε ἤκουσε ποτὲ τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τῶν. Ἦτο ἐν ἐνὶ εἰς αὐτοὺς πάντῃ ξένος. Καὶ ὅμως ἀκούσας τὸν κίνδυνον τῆς νέας, ὠχρίασε καὶ τὴν καρδίαν του ἠσθάνθη πιεζομένην, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἰδίας ἀδελφῆς του. Διατὶ τοῦτο; διότι ἡ παράδοξος ἐκείνη νέα κατέστη ἢ ἀσχολία ὄλων αὐτοῦ τῶν ὠρῶν, ἀνέμιζεν αὐτὴν ἐν τῇ διανοίᾳ εἰς ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν, καὶ τῷ ἐφάνετο ὅτι ἀποθνήσκουσα, ἔμελλε ν' ἀφαιρέτῃ μέγα μέρος ἀπὸ τὴν ζωὴν του.

Διὸ, μετὰ τὴν λειτουργίαν, ὁ Φρεδερίκος μετέβη εἰς τοῦ ἐφημερίου διὰ νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς κόρης, ἀλλ' ὁ ἀχρῆτος ἱερεὺς, — Φίλιππον τέκνον, τῷ εἶπε, τοῦτο εἶνε μυστήριον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Φρεδερίκος δὲν ἐπέμεινε, καὶ ἐνῶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐξέλθῃ, ἦλθεν ὁ ἱατρὸς Βικέντιος, πρὸς τὸν ἔσπευσεν ὁ ἐφημέριος νὰ συστήσῃ τὸν Φρεδερίκον. Ἡ μόνη αὕτη συνάντησις ἤρκεσε νὰ συνδέσῃ στενῶς τὰ τὸν νέον μετὰ τοῦ γηραιοῦ ἱατροῦ, καὶ μετ'

λίγον ἐξήλθον ἡμοῦ τοῦ πρεσβυτερίου συνδεδεμέ-
νοι καὶ συνδιαλεγόμενοι μετ' ἄκρας οἰκειότητος.

Ἡ ἡμέρα ἦτον ὠραία· ἐβάδιζον κρατούμενοι διὰ
τοῦ βραχίονος ἐπὶ ἀτραποῦ ὀριζομένης ἐκατέρωθεν
ὑπὸ ἀρκέθου, καὶ ὁμιλοῦντες περὶ παντοίων ἀντι-
κειμένων. Ὁ νέος ἔχαιρεν ἐν τούτοις σκεπτόμενος
ὅτι τέλος θὰ δυνήθῃ ἴσως νὰ ἐξακαθίστῃ τὸ μυ-
στήριον, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐμερίμνα τοσοῦτον. Ὅτε
ἔφθασαν πλησίον τοῦ πύργου, ἐπὶ τοῦ πρανοῦς λ-
φου τινός, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετα οἰκί-
σκος εὐπρεπής. Ἦτο τὸ οἶκημα τοῦ ἱατροῦ, ὅπου
προσεκάλεσε τὸν Φρεδερίκον νὰ ἔλθῃ νὰ ἀναπαυθῇ
ὁμοίως τὸ οἶκημα τοῦτο σκηνώματι φιλοσό-
φου ἢ ποιητοῦ. Τὰ πάντα ἔπνεον αὐτοῦ τὴν σιωπὴν
καὶ τὴν γαλήνην. Περιέστερον αὐτὸ ἐξώθεν βόδωνι-
αὶ κληματίτιδες, καὶ αἰγόκλημα· ἔσωθεν δὲ ἐκό-
σμιε αὐτὸ κοσμία τις κομψότης.

Ἐκεῖ δὲ παρατεθέντων ὁπορῶν τινων, ἀπὸ ὁμι-
λίας εἰς ὁμιλίαν, ἦλθεν ὁ λόγος, κατ' εὐχὴν τοῦ
Φρεδερίκου, καὶ περὶ τῆς οἰκογενείας Μονσαβραί.
Ἡ ἡμέρα ἔκλινεν ἤδη· ἡ σελήνη ὑπέφαινε διὰ τῶν
ἡμιγύμων δένδρων τοῦ κήπου τὴν καλὴν αὐτῆς
ὄψιν. Ἄνεμος ψυχρὸς ἔπνεε περὶ τὴν οἰκίαν. Ἡ πε-
λέξ ἔρριπτε φλόγας ἐντὸς τῆς ἐστίας καὶ ὁ Φρεδε-
ρίκος τὸν ὁποῖον ὁ ἱατρὸς ἐκράτησε τὴν νύκτα ἵνα
τῷ διηγήθῃ τὰ τῶν Μονσαβραί, ἐπηγωνισμένος
ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς καθέδρας του ἤκουε προσε-
κτικῶς τὴν διήγησιν τοῦ γέροντος.

— Εἶδες τὴν Κ. Μονσαβραὶ καθήμενὴν πλησίον
τῆς θυγατρὸς τῆς. Εἶνε ὠραία εἰσέτι, ἀν καὶ λύπη
στυγνὴ καταδαρύνῃ αὐτὴν καὶ τὸ μέτωπόν τῆς
φέρῃ ρυτίδας προώρους. Ἀλλ' ἀδύνατον νὰ φαντα-
σθῆς τὴν καλλοῦν τῆς, ὅτε ὑπανδρεύθη. Ἦτο τότε
δεκαοκταετῆς καὶ ἔλαβε σύζυγόν τῆς εὐπατρίδην
τινὰ νέον καὶ περικαλλῆ, ὡς αὐτὴ, καὶ οὐδέποτε τὸ
κατ' ἄρ' ἄς ὑπῆρξε γυνὴ ἄλλη εὐτυχεστέρα, καὶ
τῆς εὐτυχίας τῆς ταύτης μάλλον ἀξία. Τὸ πᾶν τῆ
ἐμειδία· εἰσέτι μὲν δὲν ἐγένετο μήτηρ, ἀλλ' ἦτον
ἐπίτοκος, καὶ ἤδη ἐνώπιον τῆς χάριος ταύτης, πᾶ-
σαι αἱ λοιπαὶ ἐξηλείφοντο. Ἄλλα τινὰ πρῶτα ἐπα-
νέφερον τὸν σύζυγόν τῆς καθημαγμένον καὶ φέρον-
τα πληγὴν θανάσιμον ἐκ τινος μονομαχίας, μετὰ
τρεῖς δὲ ἡμέρας ἐξέπνεεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συ-
ζύγου του. Ἡ πληγὴ ἦτο τόσῳ βαρεία, ὥστε δὲν
ἠδυνήθη ν' ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις του καὶ ἀγνωεῖται
μέχρι τῆς σήμερον τὸ αἷτιον καὶ αἱ λεπτομέρειαι
τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης ἔριδος. Μετὰ ἐξ ἑβδομάδας ἡ
Κ. Μονσαβραὶ ἔτεκε θυγατέρα, δεκνούουσαν ὅτι ἔ-
μελλε νὰ γίνῃ ὠραία ὡς ἡ μήτηρ τῆς. Καθόσον ἡ-
λικιούτο, ἔθελεγε τὰ ὄμματά πάντων, ἕκαστον δὲ
αὐτῆς κίνημα ἦτο πλήρες χάριτος καὶ γλυκύτητος.
Κεκλιμένη μετὰ στοργῆς ἐπὶ τοῦ ζῶντος τούτου
ἄνθους τοῦ ἐξανθήσαντος ἐπὶ μνήματος, ἡ Κ.
Μονσαβραὶ ἠὐχαρίστει τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἀπελ-
πισίᾳ αὐτῆς καὶ ἡ μητρικὴ ἀλαζονεία ἀπέμασε
τὰ δάκρυα τῆς περιλύπου χήρας.
(ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ

ὠραία τοῦ φθινοπώρου αἱ ἡμέραι. Ἀνάμειε ἡ
θάλασσα ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ Φοίβου· καὶ πάσα
ἰσάκος σταγῶν ἀπαστίλβει, ὡς ἀκκὴ ἀδάμαντος,

λευκὴν καὶ καθαρὰν λάμψιν. — Ἡ κώμη ἐκενώθη
καὶ ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ἤρχοντο ὁμοθυμαδὸν
πρὸς θίνα πολυφλοισβῶν θαλάσσης, ὅπου ὁ ὄψιμος

καὶ τὸ ἄγριον γαρούφαλον ἀνέδιδον τερπνὴν εὐω-
δίαν.

Φέροντες κάνιστρα, δίπτυα ἑλαφρὰ καὶ ἄλλα ἀ-
λιευτικὰ ἐργαλεῖα, περιέμενον ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν
ἢ παλιρροία τὴν εὐρείαν ἠτόνα καὶ τοὺς βράχους
τῆς, ἵνα συναζῶσι τὴν πλουσίαν λείαν, ἣν ἠτοί-
μασεν αὐτοῖς ἡ Θεὸς Πρόνοια.

Πρὸς ἐσπέραν, ὅτε ἡ ἀμπωτις ἐπέρχεται ὡς
χείμαρρος τραφεῖς ὑπὸ τῶν ὑετῶν, ἡ εὐθυμος χο-
ρία ἀνέστρεψεν εἰς τὴν κώμην.

Ἀλλὰ πάντες δὲν ἐπανῆλθον. Εἰς τὰ ὄνειρα τῆς
καρδίας πλανωμένη, κόρη τις νέα ἔλαθεν ἑαυτὴν ἐπὶ
βράχου μακρινοῦ μείνισα.

Ὅταν ἀπηλλάγη τῶν ρευμασμάτων τῆς, τὸ κῦμα
περιέσφιγκεν ἤδη διὰ τῶν κινήτων δεσμῶν του
τὸν βράχον καὶ ἀνῆρχετο, ἀνῆρχετο πάντοτε.

Οὐδεὶς ἐπὶ τῆς ἠτόνος, οὐδαμῶθεν ἐλπὶς βοη-
θείας.

Τί συνέβαινε τότε ἐν τῇ ψυχῇ τῆς παρθένου;
Οὐδεὶς γινώσκει. Ἐμεινε τοῦτο μυστήριον μεταξὺ
αὐτῆς καὶ τοῦ Θεοῦ.

Τὴν αὖριον εὐρον τὸ πτώμα τῆς. Ἔδρασε εἰς τὰ
κρεμάμενα φύκη τοῦ βράχου τὰ μαῦρα μακρὰ μαλ-
λιά τῆς διὰ νὰ μὴ τὴν ἀναρπάσῃ βεβραῖος τὸ κῦ-
μα, διὰ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ ἡλιασμένον χῶμα τῶν
οἰκειῶν τῆς.

Σταυρὸς ἐκ ξύλου ἐμφαίνει εἰς τὸ κοιμητήριον
τὸ μέρος ἔνθα κεῖται. Πολλάκις μία τῶν πρώην
φίλων τῆς, γονυπετῆς ἐπὶ τῆς πόας, δέεται ὑπὲρ
αὐτῆς καὶ ἔχουσα τὴν καρδίαν κατανευγμένην ὑπὸ
θλιβερῶν ἀναμνήσεων, ἀπέρχεται τὸ μέτωπον κά-
τω κλίνουσα καὶ ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά τῆς.

Ἐκ τῶν τοῦ ΑΑΜΕΝΑΙΟΥ. ***

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΜΟΥΣΙΑΣ.

Ἡ Αἴγυπτος, ἡ πατρίς τῶν μαγικῶν ἐπισημῶν,
ἡ πλήρης μυστηρίων αὐτὴ γῆ, μέχρι τῆς σήμερον
εἰσέτι διατελεῖ ὀλίγον γνωστὴ. Ἄνδρες ἐνδοξοὶ καὶ
σοφοὶ, ἀκολουθήσαντες τὰ ἴχνη τοῦ Champollion
Figeac ἐνησχολήθησαν ἐπισταμένως περὶ τὴν σπου-
δὴν τῶν ἱερογλυφικῶν χαρακτήρων, καὶ ὅμως δὲν
ἠδυνήθησαν ν' αὐξήσωσι τὰς γνώσεις των, εἰμὴ ἐν-
τὸς τῶν ἀνακαλύψεων τῶν βασιλέων καὶ τῆς πο-
λιτικῆς ἱστορίας τῆς κοιτίδος ταύτης τοῦ Εὐρωπαϊ-
κοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ χειρόγραφον ὅμως οὐ τις
μετάφρασιν δημοσιεύουσα, θέλει πληρώσει ἐν οὐ-
σιῶδες χάσμα εἰσάγον ἡμᾶς εἰς τὰ μυστήρια εἰδι-
κοτήτων τινῶν τοῦ εἰκονικοῦ τῶν Αἰγυπτίων βίου.

Προηγουμένως ὅμως ἀνάγκη ν' ἀναφέρωμεν λέ-
ξεις τινὰς περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀνακαλύψεως αὐ-
τῶν. Πρὸ τινων ἐτῶν, Ἄγγλος τις ἱατρὸς, Βάφ-

των τοῦνομα, ἄνθρωπος ἐπίσης σοφὸς ὅσον καὶ ἱ-
διότροπος, ἐκάθητο παρὰ τραπέζῃ τινὶ ἐνὸς τῶν με-
γαλοπρεπεστέρων τῶν Παρισίων ξενοδοχείου, μετὰ
καὶ τινων ἄλλων συνδαιτυμόνων. Ἡ συνομιλία
τῶν ἐστρέφετο περὶ τοῦ ὀβελίσκου τῆς Λυκοπό-
λεως (1), ἣτις στολίζει ἀπὸ τινος χρόνου τὴν Πλα-
τεῖαν τῆς Ὀμοιοίας. Εἰς τῶν δημοτραπέζων ὅστις
ἄπασαν σχεδὸν τὴν ζῶν αὐτοῦ διήλθεν περιηγου-
μενος, διηγήθη ὅτι εἶχεν ἰδεῖ τὸν μονόλιθον τοῦτον
ἐπὶ αὐτῆς ἐκείνης τῆς θέσεως ἔνθα ἔκειτο ἐπὶ το-
σοῦτους αἰῶνας, καὶ προσέθεσεν ὅτι πλησίον αὐτοῦ
ἐνυπῆρχε καὶ ἕτερος πολλῶ μείζονος ἐκτάσεως. Ὁ
ἱατρὸς Βάφτων ἠρνήθη τοῦτο· ἡ συζήτησις κατήν-
τησε πεισματώδης καὶ ἐπεραιώθη μόνον διὰ
στοιχήματος. Ὅθεν ἡ συνεδρίασις ἀνεβλήθη ἐπὶ
ἐν ἔτος κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἐπὶ τῷ ὄρει
τοῦ νὰ μεταβῇ ὁ ἱατρὸς εἰς Λυκοπόλιν, καὶ νὰ κα-
ταμετρήσῃ τὸν ὀβελίσκον εἰσέτι κατακείμενον ἐπὶ
τοῦ ἐδάφους· ἀν δὲ εὑρισκόν αὐτὸν μικρότερον τοῦ
ἐν Παρισίους, νὰ θεωρῆται ὡς νικήσας.

Καὶ τοι δὲ ἡ ἀναχώρησις αὐτὴ ἐγένετο μετὰ
τῆς μεγαλητέρας ἀκριβείας, θέλει φανῆ ἴσως το-
σοῦτον ἀπίστευτος, καθόσον ἀπητοῦντο ὑπέρογκα
ἔξοδα πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ στοιχήματος,
ἐνῶ τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ, ἦτοι ἡ ἀπώλεια, δὲν
συνίστατο εἰμὴ εἰς τινὰς φιάλας καμπανίτου
οἴνου.

Καὶ ἐντούτοις ὁ ἱατρὸς Βάφτων ἐπέθη τὴν ἐ-
παύριον εἰς κίνησιν. Επεβιβάσθη διὰ τὴν Αἴγυ-
πτον, ἀνῆλθε τὸν Νεῖλον μέχρι τῆς Λυκοπόλεως,
κατεμέτρησεν ἐπισταμένως τὸν παμμεγέθη ἐκ
γρανίτου λίθον, καὶ κατὰ τὴν ὀρισιμένην ἐποχὴν
ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους ὁμολογῶν, ὅποια εὐθύ-
της! ὅτε εἶχεν ἀπολέσει τὸ στοιχῆμα.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν περιοδίαν του ταύτην ὁ ἱατρὸς
ὠφελήθη ἀρκούντως, καθ' ὅσον συνέλεξεν διαφο-
ρους περιέρρους πληροφορίας καὶ πράγματα, με-
ταξὺ δὲ τούτων εὗρεν ἐν σώμα ταρυχευτὸν ἐντὸς
τῶν περὶ τὴν Θηβαΐδα ἐπιταφίων σπηλαίων. Ἐ-
πεχείρησε τὴν αὐτοψίαν αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ ἀφῆρεσεν
μετὰ προσοχῆς τὰς μακρὰς λινὰς ταινίας δι' ὧν
περιδέετο, εὗρεν κύλινδρον τινα ἐκ παπύρου,
ἐφ' οὗ ἦσαν γεγραμμένοι χαρακτῆρες ἱερογλυφι-
κοί. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας κατέγινεν εἰς τὴν διά-
γνωσιν αὐτῶν, καὶ ἅμα ἐκ τῶν πρώτων του ἐξη-
γήσεων ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο ἡ ἱστορία τῶν κυριω-
τέρων συμβάντων τοῦ περιέχοντος αὐτὸν τετα-
ρυχευμένου νεκροῦ.

Ὁ Κ. Βάφτων δὲν ἔλειψε νὰ δημοσιεύσῃ τὴν
ἀκριβῆ τοῦ αἰγυπτιακοῦ τούτου χειρογράφου με-
τάφρασιν ἔχουσα οὕτω.

(1) Luqsor. Ὁ Στράβων ὀνομάζει αὐτὴν Λύκων
πόλιν. εἶναι δὲ μητρόπολις τοῦ Λυκοπολιτικοῦ νο-
μοῦ ἐν Θηβαΐδῃ τῆς Αἰγύπτου, ὀλίγον μακρὰν τοῦ
Νεῖλου, ἐν ἣ ἐξαίρετικῶς ἐλατρεύετο ὁ Λύκος ὡς ἱε-
ρὸν ζῶον. Μ.

« Μάθετε τις ὑπῆρξα, μάθετε τοὺς ἔρωτάς μου, τὰς δυστυχίας μου, τὰ εὐτυχῆ μου συμβάντα· μάθετε δὲ πρὸ πάντων, ὅτι ἡ Σατὲ, ἡ θεὰ τῆς ἀληθείας, διευθύνει τοὺς λόγους μου.

— Ἐγεννήθην εἰς τὴν Συήνην, πόλιν τῆς ἀνω Αἰγύπτου, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ υἱοῦ τοῦ Νεχλώ, ἦτοι τοῦ μεγάλου Ψαμμιτίχου, ὅστις ἠνώσεν ὑπ' αὐτὸν ὅλην τὴν Αἴγυπτον. Ὀνομάζομαι Παχοτνούφης, ὅπερ σημαίνει ἐν τῇ μητρικῇ μου γλώσσῃ, ἀνθρώπον τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά εἶναι ἀγαθὴ. Ὁ πατήρ μου ἀνήκεν εἰς τὴν ἀσημον μὲν ἀλλὰ σεβαστὴν τῶν γεωργῶν φυλὴν, ἀναποφύκτως δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ὑποχρεώθην καὶ ἐγὼ ν' ἀκολουθήσω τὸ αὐτὸ στάδιον· ἀλλὰ, αἰσθανόμενος ἐν ἐμοὶ φιλοδοξίαν καὶ σπέρματα προτερημάτων τινῶν, ἐπεχείρησα ν' ἀναβῶ διὰ τινος ἐπιστήμης ὑπεράνω τῆς πατρικῆς μου καταγωγῆς. Διὰ τῆς σοφθείας γέροντός τινος Αἰθίοπος ἱερέως, ἐσπούδασα, ἐκτὸς τῆς δημόδους γραφῆς, τὴν ἱερογλυφικὴν, τὴν κοσμογραφίαν, τὴν γεωγραφίαν, τὴν ἀστρονομίαν, τὴν μαντικὴν καὶ τὰς λοιπὰς γνώσεις τὰς ἐπιφύλακτομένας μόνον ταῖς ἱερατικαῖς οἰκογενεαῖς.

« Ἦμην εἰκασιπενταετῆς καὶ ὑπῆγον εἰς τὴν Μέμφιδα νὰ πωλήσω τὴν συλλογὴν τῶν φοινίκων μου, τοῦ σίτου καὶ τοῦ σισάμου· διαβαίνων ἕκ τινος δημοσίας πλατείας, εὗρον ἐν αὐτῇ συνηθροισμένην ἄπειρον πληθὺν ἀνθρώπων, καταγινομένων εἰς τὸ νὰ θαυμάζωσι τὴν καταστόλιστον ἐξ ἱερογλυφικῶν καὶ ἐπὶ δώδεκα κολοσσίων ἀνδριάντων στηριζομένην οἰκοδομήν, ἣν ὁ Ψαμμίτιχος εἶχεν διὰ μεγάλων ἐξόδων ἀνεγείρει πρὸς κατοικίαν τοῦ βοδὸς Ἄπιος.

« Ὅτε παρετήρησα τὸ σεβαστὸν τοῦτο ζῶον ἐπὶ τοῦ περιστυλίου τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ψαμμιτίχου, πλησίον τοῦ εὐρίσκετο νεάνις τις, ἣτις τῷ προσέφερε τὸ τριφύλλιον καὶ τοὺς λουπίλους. Εἰσέτι νομίζω ὅτι τὴν ἔλεψα ἐκεῖ. Μακρὰ κόμη φερομένη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς διὰ δύο χρυσοῦν πορπῶν κατεκάλυπτε τὰς παρειάς τῆς, ὁμοίας πρὸς δύο ἐξ ἐβένου πλάκας· οἱ ὄνυχές τῆς ἦσαν χρωματισμένοι διὰ θαφῆς πορφυρᾶς· εἶχεν τὴν ρίνα μακρὰν καὶ καμπύλην, τὰ χεῖλη εὐσκαρὰ, τὸ χρῶμα στιλπνὸν ὡς ὁ χαλκός, τὸ δὲ ἐκ λινοῦ φόρεμά τῆς διέγραφε τοῦ ωραίου σώματός τῆς τὴν κανονικότητα. Ἐνόμισα ὅτι ἔβλεπα τὴν Ἀθώρ, τὴν θεὰν τῆς ωραιότητος, ἧς ὁ υἱὸς Χαρσῶ-Θῶ, ὁ Θεὸς τοῦ ἔρωτος, μὲ περιῆψε δι' ὄλων αὐτοῦ τῶν φλογῶν.

« Ἐφυγα ἐκ τοῦ τόπου τούτου, φέρων, ὡς ἡ δούρα τῆς ἐρήμου, τὸ πληγῶσάν με θέλος. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν πατρίαν μου γῆν, ἀλλ' ἡ ζωὴ μου ἦτον ἔκτοτε ἀτελής, διότι τὸ ἥμισυ αὐτῆς, τὸ καὶ ωραιότερον, ἀφῆκα εἰς τὴν Μέμφιδα. Οἱ διαλογισμοί μου δὲν ἐτρέφοντο πλέον εἰμὴ πρὸς μίαν διεύθυνσιν, πρὸς ἓν καὶ μόνον σημεῖον· ἀκαταπαύστως ἀνεκάλουν ἐν τῇ μνήμῃ μου τὴν νεάζουσαν ἐκείνην ωραιότητα καὶ ὁλόκληρος ἡ ὑπαρξίς μου

φρίττουσα, ἐπόθει νὰ πετάξῃ πρὸς ταύτην. Ἀλλὰ πῶς ἔλεγα, κατ' ἐμαυτὸν, αὕτη εἶναι θυγάτηρ μεγάλου ἀνδρός, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι μέλος ἀσημον εὐτελοῦς σωματείου· αἱ ἀρχαί, οἱ νόμοι θέτουν μέγα χάσμα μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ. Εἶναι ἀφροσύνη τὸ νὰ ὄνειροπολῶ τὴν ἀπόκλισίν τῆς, ὡς τὸ νὰ θέλω ν' ἀνιχνεύω τὸν Νεῖλον εἰς τὰς περιόδικὰς πλημμύρας του! » Αἱ σκέψεις αὗται εἰς τὴν βαθυτέραν μ' ἐβύθιζαν ἀθλιότητα. Ἀποφασίνας ὅθεν νὰ ζητήσω τὸν θάνατον, ἀφῆκα κρυφίως τὴν πατρικὴν μου οἰκίαν, καὶ ἐνηγκαλίστην τὸ ἐπικινδυνωδέστερον ἔργον, δηλαδὴ τὸ τοῦ πηδητοῦ τῶν καταρακτῶν. Συνίστατο δὲ τοῦτο εἰς τὸ νὰ ἐπιβαίη τις ἐντὸς ἐλαφροτάτου σκάφους ὑπεράνω τῶν ἀπέριων καταπτώσεων τοῦ ὕδατος τοῦ Νεῖλου, καὶ ἀφοῦ πλεύσῃ μεταξὺ τῶν βράχων, νὰ καταπίπτῃ, ὅπως ἀναφανῆ ἐν μέσῳ εὐρέως καὶ γαλιναίου ὑδροδοχείου. Ἡ γυμναστικὴ αὕτη ἀσκήσις ἔτερεπε ὑπερβυλικῶς τοὺς Ἕλληνας, τοὺς Ἰωνας καὶ τοὺς Κάρας, ἐπίσης δὲ καὶ αὐτοὺς τοὺς αὐτόχθονας οἵτινες εἶναι ἀεὶ ποτε πρόθυμοι θαναταί.

« Διὰ τοῦ βίφοκινδύνου τούτου ἐπαγγέλλομαι, ἀνέμενον τὴν ἀπώλειάν μου, ὡς ἄλλός τις ἤθελεν ἀναμένει τὴν σωτηρίαν του· ἐπίστευον ὅτι τὸ ρεῦμα ἤθελε μὲ παρασύρει εἰς τὰς ὑφάλους, καὶ ὅτι θάρραθρον τι ἤθελε μὲ καταπίη. Ἐνίοτε ἀντὶ νὰ προσκολλῶμαι εἰς τὴν κυλινδουμένην ἐπὶ τῶν κυμάτων λέμβόν μου, ἐγκατέλειπα ἐμαυτὸν εἰς τὰς τρομερωτέρας δίνας· ἀλλ' ὁπότε μετὰ πτώσιν ὀριζόντιον πεντακοσίων περὶ τοῦ ποδῶν, ἀνεπήδων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ δρμέμφυτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως μὲ ἀπέτρεπε τῆς ἰδέας τῆς αὐτοχειρίας. Ὁ ἐπικείμενος κίνδυνος μ' ἐπέφερε φρενοβλάβειαν, τὴν ὁποίαν ἀμέσως διεδέχετο ἡ καθαροτέρα παρουσία τοῦ πνεύματος, καὶ ἐνθυμούμην ὅτι ἐγνώριζα νὰ κολυμβῶ.

« Ἦμέραν τινὰ ἐνόμισα ὅτι ἴσως δυναθῶ νὰ ἀπαντήσω ἐπὶ τῆς γῆς τὸν θάνατον, ἀφοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων μ' ἀπέφευγε.

« Ἄρχισα τὸ ἐπὶ τῶν μακρῶν τοῦ Νεῖλου ὄχθων κυνήγιον τῶν αἰγῶν, κατὰ τὴν ἐκ τῆς Συνίνης πρὸς τὴν Θεβαῖδα ὁδὸν, ὅτε ἤκουσα κλαγγὴν ὀπλων καὶ ποδοκροτήματα ἰππῶν· δύο ἰππεῖς προσέβαλλον ἔτερον ἰππέα, ὅστις ἦν ἐγγὺς τοῦ νὰ ὑποκλύψῃ εἰς τὴν καταδίωξιν. Οἱ Αἰγυπτιακοὶ νόμοι, ἐπέβαλον χρέος τι φιλανθρωπίας καὶ ἐθεώρουν ὡς συνενόχους τῶν δολοφόνων, ἐκείνους οἵτινες δὲν ἤθελον συνδράμει τὰ τυχόντα θύματα ἐνώπιόν των. Ἡ ἐπιτακτικὴ ὁμῶς τῶν νόμων διαταγὴ αὕτη ἦτον ἀνωφελὴς πρὸς ἐμψύχωσιν τοῦ ζήλου μου, διότι ὀλίγον ἐφρόντιζα ἂν ἐξέθετα τὴν ζωὴν μου· αὕτη μὲ καθίστατο ἐπαχθὲς φορτεῖον· ἄλλως τε ὠφείλα νὰ δώσω ἀξίαν τινὰ εἰς τὸ ὄνομά μου Παχοτνούφης. Ἐτάνυσσα ὅθεν τὸ τόξον μου· τὸ δὲ βέλος μου, εὐθέως διευθιθὲν διεπέρασε τὸ στήθος ἐνὸς τῶν καταδιωκτῶν· ἀρπάξας δὲ ἰσχυρὸν τινα κλάδον δένδρου, ὠρμησα κατὰ τοῦ ἑτέρου καὶ κατέβαλα καὶ αὐτὸν· ἀλλὰ τὸ ξιφὸς του μ' ἐπέφερε πλα-

τείαν ἐπὶ τοῦ ὤμου πληγὴν, ὥστε κατέπεσα κλιόμενος ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς ὁδοῦ.

« Ἦδη ὠφείλα ἐγὼ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς μου νὰ ἰκετεύσω ἐκείνον τοῦ ὁποίου εἶχα σώσει τὴν ζωὴν. Εἶμαι, τῷ λέγω, ὁ Παχοτνούφης, υἱὸς τοῦ Τχομοζῆ, ἐκ τῆς γεωργικῆς φυλῆς· ἡ καλύθη μου κείται ἐκεῖ κάτω, ὅπισθεν τοῦ ἐκ κάκτων διαφράγματος ἐκείνου.

« Φέρε με εἰς τὴν κατοικίαν μου. Ὁ ξένος μ' ἐθεσεν ἐπὶ τῶν νότων τοῦ ἵππου του, καὶ ἀπῆλθεν· ἀλλὰ μόλις ἐκινήθημεν, ἡ δόνησις καὶ οἱ πόνοι μὲ κατέστησαν ἀναίσθητον. Συνελθὼν δὲ βεβραχίως μετὰ πολλὸν χρόνον, εὐρέθην ἐπὶ τινος κλίνης, ἐντὸς εὐρυτάτης αἰθούσης, ἧς οἱ τοῖχοι ἦσαν καταστόλιστοι ἐξ εἰκόνων φαντασιωδῶν, καὶ ζωγραφιῶν ἱερογλυφικῶν· ὁ δὲ ξένος ἐπηγρύπνει πλησίον μου. « Παχοτνούφης, μὲ λέγει, εἶσαι εἰς τὴν Σαῖθην τῆς Νουβίας. Δὲν ἠθέλησα νὰ σ' ἐγκαταλείψω εἰς τὴν ἀγωνίαν σου, τοὺς πόνους καὶ τὴν ἀναισθησίαν σου· φοβούμενος ὅμως μὴν ἐκθέσω ἐμαυτὸν ἕνεκα οἰαςδήποτε βραδύτητος, σὲ ἔφερον ἕως ἐδῶ, ὅπου ἦσο ἐπίσης ἐν ἀσφαλείᾳ, ὡς ἐγὼ. Μὴν ἀνησυχῆς, μῆτε διὰ τὴν καλύθη σου, μῆτε διὰ τὸ ἐπάγγελμά σου· ἐνταῦθα θέλεις ζῆσαι ἐν ἀφθονίᾳ ». Ἠὐχαρίστησα τὸν ξένον μου μετὰ τοσοῦτω μείζονος ταπεινώσεως, καθόσον ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτο ἱερεὺς, ἐκ τῆς κεκαρμένης κεφαλῆς του καὶ τῶν λοιπῶν του ἐνδυμάτων. « Σεβάσμιε πάτερ, τῷ ἀπήντησα, θεωρῶ εὐτυχίαν μου τὸ νὰ χύσω ὑπὲρ σοῦ τὸ αἷμά μου· πρῶτον, διότι εἶσαι ἄνθρωπος, ἀκολουθῶς δὲ, διότι εἶσαι ἱερεὺς, καὶ ἂν ἀπέθνησκα κατὰ τὴν μάχην, ἡ ψυχὴ μου ἤθελεν πετάξῃ ὅπως ἐνδοξος, καὶ ὅπως περιχαρῆς καὶ μὴ αἰσθανομένη πλέον τὸ βάρος τῆς ».

« Αἰσθάνεσαι πόνους, δύστυχε Παχοτνούφης! ἐὰν προέρχωνται ἐκ δυστυχημάτων, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θέλεις τοὺς δοκιμάσει ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Σὲ ἐγνώρισα φιλόανθρωπον καὶ γενναῖον, δύνασαι ὅθεν νὰ μὲ φανῆς χρήσιμος καὶ ν' ἀσφαλίσης εἰς σεαυτὸν ἀξιόλογον ἀνταμοιβήν. Θάρρει, ἡσύχασε, σὲ ὑπόσχομαι ταχύτατα ἴασιν τῆς πληγῆς σου, ὅτι δὲν ἐνδιαφέρομαι ἦττον σοῦ ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεώς σου. »

« Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ παρήτησε τὴν αἰθουσαν, ἐμπνεύσας μοι αἰσθημα περιεργείας ἐρεθιζομένης προσέτι ἐκ τῶν κωλυμάτων, καθόσον δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀνακαλύψω μέσον τι δι' οὗ νὰ τὴν εὐχαριστήσω. Τίς ὁ ἱερεὺς οὗτος; διατί σὶ ἰππεῖς ἐκείνοι τὸν κατεδίωκον; Ποῖαν περιέμενε παρ' ἐμοῦ ἐκδούλευσιν; Αἰσθάνθεις ὁμῶς πόσον μοὶ ἦτον ἀνωφελὲς νὰ παραδίδωμαι εἰς εἰκασίας, ἀπεφάσισα ν' ἀναμένω τὴν στιγμήν καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ἤθελεν εὐδοκήσει νὰ μὲ ἐξηγηθῇ. Ἀλλὰ πολλὰ παρήλθον ἐβδομάδες, ἂν καὶ μ' ἔβλεπε καθ' ἐκάστην, δὲν μ' ἀπεκάλυψεν οὐδὲν τῶν ἀφορώντων αὐτόν.

« Εἶχα ἐντελῶς ἀναλάβει καὶ ἤρχισε νὰ μὲ καταλαμβάνῃ πληξίς τις, Ἀενάως ἀνελογιζόμενη τὸν

φλογερὸν ἔρωτά μου· ἔλαυνόμενος δὲ παρὰ τῶν ἰδεῶν μου τὰς ὁποίας ἐνίσχυεν ἐτι μᾶλλον ἡ ἀργία μου, ὑπερεπέθουν ν' ἀνακτῶ τὰς συνήθεις μου ἐνασχολήσεις, τὸ σκάφος καὶ τοὺς καταράκτας μου, ὅτε πρῶτον τινὰ, ὁ ἀγνωστός μοι ἱερεὺς μὲ προσεκάλεσεν παρ' αὐτῷ. Προσῆλθον πάραυτα, καὶ τὸν εὗρον ἐνώπιον στρογγύλης καθήμενον τραπέζης ἐφ' ἧς ὑπῆρχεν πολύτιμον τι κιβώτιον.

« Παχοτνούφης, μὲ λέγει, γνωρίζεις τὴν πόλιν Μέμφιδα;

— Ἄπαξ ὑπῆγον εἰς αὐτὴν, ἀπεκρίθην σκιρτῶν εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνης, ἣτις κατῴκει ἐκεῖ.

— Συγκατατίθεσαι νὰ ὑπάγῃς πάλιν εἰς ταύτην, ἐπιφορτισζόμενος παρ' ἐμοῦ ἀποστολὴν τινα;

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σου, αὐθέντα.

— Ἄκουσέ με λοιπόν· θέλεις ἀναχωρήσει ἀμέσως σήμερον. Ὅταν φθάσῃς ἐκεῖ, θέλεις ἀκολουθήσει μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς τὴν ὁδὸν τοῦ Σεσώστριος, ἣτις θέλει σὲ φέρει εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Φτᾶ· στρέφων πρὸς τὰ δεξιὰ θέλεις εἰσελθεῖ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ἰσιδος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁποίας ὑψοῦται ἀνάκτορον, ἔχον τὴν ὕψην ἐστολισμένην ὑπὸ δύο ὀβελίσκων. Παρατήρησον δὲ ἐκεῖ καλῶς ὅτι ἐπὶ τῆς μιᾶς ὕψεως τοῦ πλαγίου βάρθρου ὑπάρχει τὸ ἀνάγλυπον τοῦ ἱεροῦ κανθάρου. Θέλεις ἀναμένει τὴν ἔλευσιν τῆς νυκτὸς ὅπως εἰσόδους ἐντὸς ὑπογείου τινὸς διόδου, ἧς ἡ εἴσοδος ἀνοίγει ὅταν πιεζῇ τις δυνατὰ τὸν κἀνθαρὸν τοῦτον· εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς διαδρόμου μακροῦ καὶ θολωτοῦ ὑπάρχει θύρα, ἐν ἣ κρούεις καὶ καταθέτεις τὴν ἐπιστολήν, ἣν θέλω γράψῃ εἰς τὸ μέλλον νὰ σὲ ἀνοίξῃ πρόσωπον. »

« Ἐλαβε μετὰ ταῦτα πάπυρον τινα κατακεκριμένον δι' ἐλέου τῆς κέδρου, καὶ ἀφοῦ ἐχάραξεν ἐπ' αὐτοῦ χαρακτῆρας ἱερογλυφικοὺς, τὸν περιετύλιξεν, τὸν ἐσφράγισεν καὶ μὲ τὸν ἐνεχειρίσει· ἀκολουθῶς ἀνοίξας τὸ κιβώτιόν του μὲ εἶπεν. Ἴδου πῶς ἀνταμείβεται ἡ ἀποστολὴ σου, καὶ μ' ἐπέδειξε πολλὰ δακτύλια χρυσοῦ, μόσχους, βατράχους καὶ βόας ἐκ χρυσοῦ, ἐπίσης, νομίσματα ὅλα συνήθη ἐν τῇ χώρᾳ μας.

« Ἐγὼ δὲ ἀπήντησα εἰς τὸν ἱερέα.

« Εἶμαι πρόθυμος νὰ σ' ὑπακούσω, θέλω μεταπολλῆς προφυλάξεως ἐκτελέσει τὴν παραγγελίαν σου, ἐὰν δὲ σὲ ἀπατήσω, ὁ θάνατος ἄς μὲ κομίση εἰς τὰς δυτικὰς χώρας! καὶ ἄς καταδικασθῶ εἰς τὰς αἰωνίους ποινὰς τοῦ Ἀμένθου! (1) Τὴν αὐτὴν δὲ ἐσπέραν ἐνθυθεὶς νέον χιτῶνα, καὶ φορέσας σανδάλια ἐκ φύλλων φοίνικος, διευθύνθην περὶ τὴν ὁδὸν τῆς Συνένης, ὅθεν ἔλαβον ἀκάτιον ὅπως καταβῶ τὸν Νεῖλον· ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς μετοπωρινῆς ἰσημερίας, καὶ ὅλη ἡ μεταξὺ τῶν Ἀραβικῶν καὶ

(1) Τοιοῦτοτρόπως ἐκαλεῖτο ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐν ἐνομίῳ ὡς ὑπὸ γῆν κείμενον, ἐνθα διέτριβον αἱ ψυχαὶ τῶν θανόντων μέχρι τινὸς ἐποχῆς μεθ' ἣν μετεβαίνουν, ὡς ἐφρόνον, εἰς ἄλλα σώματα, καθ' ἃ ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος. M.

Αἰθουῶν ὁρέων πεδιάς, ἦτο ἐν τέναγος ἐξ ὕδατος ἐρυθροῦ καὶ ἀλμυροῦ, ὅθεν ἀνυψοῦντο τὰ συμπλεκόμενα ἢ τῶν φοινίκων στελέχη, τὰ βόδιον ἢ κυανῶν ἢ λευκῶν ἄνθη τῶν λωτῶν καὶ τὰ ἀδιάβρηκτα διαφράγματα τὰ συνενούντα πρὸς ἄλληλα τὰ χωρία. Μετὰ τὴν ἀνάβασίν μου εἰς τὴν Μέμφιδα, προσώρμισα τὸ ἀκάτιόν μου εἰς τὴν ὄχθη, καὶ εἰσῆλθον διὰ τῶν πυλῶν τῆς Θεβαΐδος. Ἠκολούθησα κατὰ γράμμα τὰς διευθύνσεις ὅσας μ' ἔδωκεν ὁ ἱερεὺς, καὶ ἐπελούσης τῆς νυκτός, ὁπότε αἱ ὁδοὶ κατέστησαν πανέρημοι εἰσέδυσα κρυφίως ὑπὸ τὸν ὑπόγειον διάδρομον, καὶ ἔκρουσα τὴν θύραν εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος ἐπερατοῦτο. Ἄλλ' οὐδεὶς μ' ἀπεκρίθη. Τὸ σπήλαιον ἐν ᾧ εὐρισκόμην ἦτο χαμηλόν, κολπῶδες, μέλαν ὡς ἡ ἄσφαλτος, καὶ πλήρες μεγάλων νυκτερίδων, αἱ πτέρυγες τῶν ὁποίων μοῦ ἐμαστιγίου τὸ πρόσωπον ἢ θέσις μου ἤρχισε νὰ γίνεταί δυσάρεστος, ὅτε ἀκούω φωνὴν γυναικὸς γλυκαῖαν καὶ τρέμουσαν.

— Ὅστις καὶ ἂν ἦσαι, ἔρχεσαι ἀπὸ μέρους τοῦ πατρός μου ;

— Ὅστις καὶ ἂν ἦσαι, ἀπεκρίθη· σοὶ κομιζῶ ἐπιστολὴν ἣν μ' ἐπιφόρτισεν εἰς ἱερεὺς διαρκῶς διαμένων ἐν Μέμφιδι, ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲ καταφυγῶν εἰς τὴν Ταΐθην τῆς Νουβίας. »

Ἀμέσως ἀνοίγει ἡ θύρα. Ὡ ἐκπληξίς ! ὦ πρῶτα φοραὶ ! ὦ οὐρανία εὐφροσύνη ! Τὸ παρουσιασθῆναι εἰς τὰ ὄμματά μου ὄν, δὲν ἦτο γυνή . . . , ἦτο θεότις, ἦτο ὄν υπερφυσικόν, μία ἐνσάρκωσις τῆς Ἰσιδος ἢ τῆς Ἀθῶρ ἦτο αὐτὴ ἐκείνη ἢ νεάνις, ἣν εἶχα ἴδει ἐπὶ τοῦ περιστυλίου τοῦ βοῦς Ἄπιδος ! Εἰς τὴν θέαν τῆς ἡσθάνθη τὰς κνήμας μου καμπτομένας, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου κατέπεσαν θάμβος, ἀνεκφραστός ταραχὴ ἐπέφερε δονήσεις σφοδρὰς τῶν νεύρων μου· τὸ αἰμά μου κατεφλέγετο . . . καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐδοκίμαζα ἐν ἐμαυτῷ εὐφροσύνην, ἥτις μὲ ἦτο ἄγνωστος, διότι ὅλας μου τὰς ὀδύνας, μ' ἐφαίνετο ὅτι ἐξηγόρασα δι' αὐτῆς τῆς στυγμιαίας εὐτυχίας, τὰ δὲ σπινθηροβολοῦντα ὄμματα τῆς νεάνιδος ἀπεξήρκενον τὴν παγγὴν τῶν πυρίνων δακρύων τὰ ὁποῖα εἶχα χύσει. Τῆ παρουσίας μετὰ τοιμοῦσης χειρὸς τὴν πατρικὴν ἐπιστολὴν καὶ καθ' ὄν τὴν ἀνεγίνωσκε χρόνον, ἐγὼ ἔμενα σιωπηλὸς, ἀφοσιωθεὶς ἐν ἐμαυτῷ, μετὰ καρδίας πλήρους συγκινήσεων καὶ ἐρωτικῶν ὄνειροπολημάτων.

« Ζητεῖ νὰ μάθῃ τὰ κατ' ἐμὲ, μὲ λέγει ἡ νεάνις μετὰ εὐχέως στεναγμοῦ· θέλει νὰ μάθῃ ἐὰν δυνήθη ἡμέραν τινὰ νὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν του, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ν' ἀνακτῆσῃ τὴν ὑψηλὴν θέσιν ἣν κατεῖχεν. Φεῦ ! ἡ ἱέρεια Ἄμοσις ἤθελε θυσιάσει καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν τῆς ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὴν τοῦ πατρός τῆς Ἀρσιέζου· ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν ἡ ζωὴ μου νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν τοῦ βοῦς Ἄπιδος ;

— ἱέρεια, τῆ εἶπον, ὁ πατήρ σου δὲν σ' ἀναφέρει τί περὶ τῶν μετ' ἐμοῦ συμβάντων του, δὲν σὲ διηγείται τίνι τρόπῳ τὸν ἐλύτρωσα ἐκ τῶν χειρῶν τῶν σταλόντων πρὸς καταδίωξίν του ;

— Ναι πραγματικῶς, μ' ἀπήντησεν, μὲ ὁμοίει περὶ σοῦ, περὶ τοῦ ζήλου σου, τῶν πληγῶν σου, καὶ μὲ συνιστᾷ νὰ ἔχω εἰς σὲ πλήρη ἐμπιστοσύνην. »

— Ναι, δύνασαι νὰ στηριχθῆς ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐμοῦ τοῦ ἀσθενοῦς Παχοτνούρη. Περὶ τίνος πρόκειται ; ποῦ ὀφείλω νὰ ὑπάγω ; ποῦ νὰ πολεμήσω ;

— Ὄφειλομεν νὰ πολεμήσωμεν πρὸς ἄνδρας, τοὺς ὁποίους ὁ βραχίον σου ἀδυνατεῖ νὰ φθάσῃ, πρὸς ἄνδρας τῶν ὁποίων αἱ ἀποφάσεις εἰσὶν ἀκλόνητοι καὶ αἱ διαταγαὶ ἀνεκκλητοί. Μάθε ὅτι ὁ πατήρ μου, μέγας τοῦ Βοῦς Ἄπιδος ἱερεὺς, εἶχε τὸ χρέος νὰ διατρέφῃ αὐτὸν καὶ νὰ διερμηνεύῃ τοὺς προφητικoὺς αὐτοῦ μνημονεύς. Ἡμέραν τινὰ, οἱ δούλοι ἐνὸς κτήματος ὅπερ κατέχομεν ἐν Σαῖδι στασιάζαντες κατέσφαξαν τοὺς γεωργούς· μὰς ὁ πατήρ μου ἔσπευσε νὰ δράμῃ πρὸς καταστολὴν τῆς στάσεως· διαρκούσης δὲ τῆς ἀπουσίας του, ὁ βοῦς Ἄπις ἀπέθανεν ἐκ πείνης. Σήμερον ὅλος ὁ Αἴγυπτικὸς λαὸς πενθεῖ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἱεροῦ ζώου, ἑπτὰ δὲ ἑκατομῦρια ἀνθρώπων στεναζοῦν ὡς εἰς καὶ μόνος· ἀμέσως συνεκλήθη ἡ πανήγυρις, ἦτοι ἡ συνέλευσις τῶν ἱερέων τῶν τριάκοντα ἐξ τῆς Αἰγύπτου Νομῶν, ἅπαντες συνηνώθησαν ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ, καὶ κατεδίκασαν τὸν πατέρα μου ὡς αἴτιον ὅτι ἐκ τῆς ἀμελείας του ἀφῆκε ν' ἀποθάνῃ ὁ εἰς τὴν ἄγρυπνον αὐτοῦ φύλαξιν ἐμπιστευθεὶς βοῦς Ὁ δὲ δυστυχὴς ἐξόριστος, ἴσως κατεδικάσθη ἐκ τούτου εἰς θάνατον καὶ ἐκὴν προσκαίρωσ κατ' ἐρήμην, ἀφοῦ κατῴρωσε νὰ ἐκφύγῃ ἢ καὶ συμπλακείσῃ πρὸς τοὺς σωματοφύλακας τοῦ βασιλέως. Τοιαῦτα εἶναι τὰ τελευταῖα συμβάντα τοῦ ἀθλίου μου πατρός. Ἐπίστρεψε ὅμως παρ' αὐτῷ, σύστησέ τον νὰ κρύπτεται πάντοτε, διότι θέλουν τὸν καταδιώξαι μέχρι τοῦ ἀλλοδαποῦ ἐδάφους. »

Μετὰ τοῦτο ἡ ἱέρεια Ἄμοσις ἀνοίξασα τὴν θύραν τῆς μυστικῆς διόδου μ' ἐξέβαλε μετ' ὅλης τῆς δυνατῆς χάριτος· προσέκλινα εὐσεβάτως καὶ ἀνεχώρησα λέγων, « ὕγιανε, ἱέρεια, θέλω ἱκετεύσει ὑπὲρ τοῦ πατρός σου τὴν Θέμιδα τὴν θεὰν τῆς δικαιοσύνης ! »

Ἐπέστρεψα εἰς τὴν Θεβαΐδα, καὶ ἔφερον εἰς τὸν Ἀρσιέζην τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναχωρήσεώς μου, οὗτος δὲ ζωηρότατα κατεθλίβετο ἐνεκα τῆς κακῆς θέσεως τῆς ὑποθέσεώς του. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας δῶκευον ἀπὸ τὴν Ταΐθην εἰς τὴν Μέμφιδα, καὶ ἀπὸ τὴν Μέμφιδα εἰς τὴν Ταΐθην. Ἄλλ' ὅμως ὁ ἱερεὺς Ἀρσιέζης δὲν ἐκέρδησεν οὐδέν. Ὡφελήθη δὲ ἐκ τῶν ἐπισκέψεών μου πρὸς τὴν Ἄμοσιν, καθόσον τῆ ἐδειξά ὅτι εἶχον γνώσεις τινὰς ἀνωτέρας τῆς θέσεώς μου, καθόσον τὴν ἔβλεπον ὅσον οἶόν τε τάχιον καὶ πλειότερον, καὶ καθόσον τὴν ἔκαμα νὰ ἐννοήσῃ, ἂν ὄχι ὅτι εἶχα τὴν αὐθάδειαν νὰ ἤμαι ἐρωτευμένος μετ' αὐτῆς, τοῦλάχιστον ὅτι μ' εἶχεν ἐμπνεύσει ἐν βαθῷ καὶ σεβαστῶν αἰσθημα. Καὶ καθὼς πᾶσα γυνὴ μαντεύει πάντοτε τὴν εἰς αὐτὴν ἀποδιδομένην λατρείαν, καὶ ἡ Ἄμοσις ἐφαίνετο,

ἐπαρεστωμένη διὰ τὴν ἣν μὲ παρεῖχεν ἐντόπωσιν· πολλάκις ἤκουσα τὴν οὐρανίαν φωνὴν τῆς νὰ ψαλλίζῃ ὅταν διευθυνόμην πρὸς τὴν κρυπτὴν θύραν. « Καὶ πῶς ! μ' ἀφίνεις ἤδη ! — Εἶσαι πιστὸς ὑπέρτης, μ' ἔλεγεν ἡμέραν τινὰ. — Ὡ ὄχι, στεροῦμαι τῆς προσηκούσης ἀξίας, Ἄμοσις ! Ὅποτε οἱ πολεμισταί, οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ μὲ διέταττον ὑπεροπτικῶς, πολλάκις, καὶ ἄς μὲ συγχωρήσῃ ὁ Ἄμμουὺν-ἔχ ! κατηρώμην τῆς ὑποτακτικῆς μου θέσεως. Ναι, οἱ βραχίονές μου ὑπήκουον, ἐνῶ ἡ ἀναστατωμένη καρδία μου ὑπερεπληροῦτο ἀγάνκακῆσεως· ἀλλὰ, ἀφοῦ σὺ διατάττεις, ὦ ἱέρεια ! ἡ διάνοιά μου ταχύτερα τῶν λόγων σου, προμαντεύει τὴν ἐννοίαν αὐτῶν, πρὶν εἰσέτι τοὺς ἐκφράσεις ὅλους. Ἐπεθύμουν, πρὸς ἐκλήρωσιν τῶν διαταγῶν σου, τὴν ἰσχὺν τοῦ κροκοδείλου, τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ ἰχθυόμο-νος, τὴν ταχύτητα τοῦ ἱέρακος. Οἶα καὶ ἂν ἦ ἡ σοβαρότης τῶν βλεμμάτων σου, ἡ ἐρησότης τῶν ἐκφράσεών σου, τὸ ὑπεροπτικὸν ὕφος τῆς φωνῆς σου, τὰ εὐρίσκω μὲ πλεῖστον θελήγητρα ἢ τοὺς ἤχους τοῦ ἀρμονικότερου σείστρου. Ὅα μὲ εἶπες ν' ἀναβῶ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς τοῦ Κρέσπου πυραμίδος, ἢ μὲ εἶπες νὰ κατακορημισθῶ ἐκεῖθεν, βεβαίως σου ὅτι δὲν θέλω διατάσει οὐδὲ στυγμῆν. Ἐὰν ἤθελα γεννηθῆ δουλὸς σου, δὲν ἤθελα ποτὲ ποθῆσαι τὴν τύχην τοῦ Φαραῶ· καὶ τὸ νὰ τύχῃ τῆς περιστάσεως νὰ σ' ἀπαδείξω τὴν ἀφοσίωσίν μου, εἶναι μία παραμυθία δι' ἐμὲ, ἐν μέσῳ τῶν ὀδυνῶν τῆς ζωῆς μου. »

Ἡ ἐμψυχόνοσά με συγκίνησις κατέλαθε καὶ ἐκαίνην, καὶ μ' ἀπαντᾷ μετὰ τινος θαυρύου, τοῦ ὁποίου ὅμως τὰς κινήσεις συνεκέρνα τὸ ὑπεροπτικόν τῆς. « Δὲν πρέπει ὁ ζήλος οὗτος νὰ σὲ παραφέρῃ ἐπὶ πολὺ, Παχοτνούρη γεωργέ· δὲν πρέπει ἐν τυφλὸν πάθος νὰ περιπλανᾷ τὸ λογικόν σου ἢ εἰμαρμένη δὲν σὲ κατέστησε ποσῶς δούλόν μου· ἀλλ' ὅμως οὐδὲ ἴσον μου. »

— Καὶ ἐὰν ἀνυψοῦμαι μέχρι σοῦ· ἐὰν, δι' ἠρωτικῆς τινὸς πράξεως, διὰ τινος ὑπηρεσίας πρὸς τὴν Αἴγυπτον μεγάλης, ἐξέλκω τὰς διακρίσεις τῆς γεννήσεως ;

— Πτωχὲ Παχοτνούρη ! αὐτὰ εἶναι ὄνειρα !

— Καὶ πῶς, δὲν δύναται νὰ καταστῶσι πραγματικά ; δὲν ἔχω τὴν ἀπαιτούμενην περιουσίαν, τὴν ἐπιστήμην ἥτις προμηθεύει τὰ μέσα τῆς ἐκτελέσεως, τὴν δύναμιν ἥτις τὰ ἐφαρμόζει ; Ἐπόθουν πολὺ νὰ ἐγεννώμην δούλος σου, βεβαίως, ἀλλὰ μὴ δὲν ἔχω τὴν ψυχὴν ἐνὸς πολεμιστοῦ ; Καὶ λοιπὸν ἐὰν μεταβληθῶ διὰ τῆς ἀρετῆς, ἐὰν ἀνυψωθῶ εἰς ἀνωτέραν τινὰ σφαίραν, ἐὰν αὐτὸς ὁ πατήρ σου σὲ ἔδιδεν εἰς ἐμὲ, ἐὰν παρουσιασθῶ μετὰ τῆς συγκαταθέσεώς σου νὰ σ' ὀδηγήσω εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἄμμουὺν - Ἰχά, εἰπέ μου, ἱέρεια Ἄμοσις, θέλεις καταδεχθῆ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ;

Ἐπεσα γονυκλιτῆς καὶ συνεσταύρωσα τοὺς βραχίονάς μου ἐπὶ τοῦ στήθους μου ὡς ἐνοχὸς τις ἀναμένων τὸν θανάσιμον κτύπον. Ἡ Ἄμοσις κατέκλινε τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ δὲ πάλλον στήθος (Εὐτέρ. φύλ. 12 τόμ. ΣΓ.)

τῆς ἀνύφονεν τὰς καταχρῶσους ταινίας αἰτίνες τὸ ἐπίεζον « Μὴ μ' ἐρωτᾷς, μὲ ἀπαντᾷ, ἀλλὰ γίνου ἄξιος ἐμοῦ, ἐὰν δύνασαι » καὶ ἀμέσως ἀνεχώρησεν.

Ἐξῆλθον καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ καταληφθεὶς ὑπὸ τοσοῦτον ζῶηρας ἐπάρεσως, ὥστε εἰς τὰς ἀτάκτους μου παραφορὰς, συνέθλιψα τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ θόλου τῆς ὑπογείου διόδου· ἀνευ δὲ τούτου, ἠδυνάμην ν' ἀπολέσω ἴσως ἀμέσως τὸ λογικόν μου, διότι ἡ καρδία μου καὶ ὁ ἐγκεφαλός μου μετὰ μεγίστης σφοδρότητας ἐκτύπων ἐν κῦρτωμα τοῦ ἰδίου μ' ἐλύτρωσεν.

Ἐνα μῆνα μετὰ ταῦτα, καὶ ὕστερον μακροῦς συνδιαλέξεώς μου μετὰ τοῦ Ἀρσιέζην, ἐπορεύθην εἰς τὰς πύλας τοῦ λαβυρίνθου, μνημείου γιγαντώδους περὶ οὗ σεῖς οἱ νεώτεροι ἠκούσατε ἴσως. Ἀνεγερθεὶς ὑπὸ τοῦ Λαβάρου τετάρτου βασιλέως τῆς ἔκτης δυναστείας, (3,500 ἔτη π. χ.) ὁ λαβυρίνθος ἔκειτο εἰς τὸ κέντρον τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν νομὸν Ἀρσιέ. Ὁ περίβολός του, ἐκείτη ὕψις τοῦ ὁποίου συνίστατο ἐξ 650 ποδῶν μήκους περιέκλειε δώδεκα ἀνάκτορα, ἀριθμὸς ἀναποκοινόμενος εἰς τοὺς δώδεκα νομούς οἵτινες ὑπῆρχον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θεμελιώσεώς του· ἕκαστον ἀνάκτορον ἴσως δίσταγον, τὸ δὲ κατώτερον μέρος βεβυθισμένον ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ἐχρησίμευε πρὸς ταφὴν τῶν ἱερῶν κροκοδείλων. Αἱ αὐλαὶ τῶν δώδεκα ἀνακτόρων, ἐστολισμέναι δι' ἐπιδεικτικῶν περιστυλίων, ἔθειώρουν αἱ μὲν ἐξ πρὸς ἄρκτον, αἱ δὲ ἕτεραι ἐξ πρὸς μεσημβρίαν· αἱ χίλια πεντακόσια αἰθουσαι ἕκαστου πατώματος συγκοινωνοῦσαι διὰ κλιμάκων, ἦσαν ἐστολισμέναι δι' εἰκόνων γεγλυμένων. Εἰς τινὰ τῶν πτερυγῶν τοῦ περιστυλίου ὑψοῦτο πυραμῖς, ἥτις περιεῖχε τὴν κόριν τοῦ Λαβάρου.

Οἱ ἱερεῖς τῶν τριάκοντα ἐξ νομῶν ἦσαν ἐκεῖ συνηγμένοι καὶ συνεζήτουν· τοῦτο δὲ ἀνεγνώρισα ἐκ τοῦ τρομεροῦ θαυρύου εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ λαβυρίνθου. Ἐδῶκα ἕνα βράτραχον (ὡς νόμισμα θεωρούμενον) ἐκ χρυσοῦ πρὸς τινὰ φύλακα, παρακαλέσας αὐτὸν νὰ εἶπῃ εἰς τὸν πρόεδρον τῆς συνελεύσεως ὅτι ξένος τις ἐζήτει τὴν ἀκρόασιν ὅπως διακοινωνῆσῃ αὐτῷ σπουδαιότατόν τι. Μετὰ μικρὸν διάστημα χρόνου, εἰσῆλθην, καὶ ἀφοῦ προσηγομένως εἶπον τὰ ὀνόματα καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου, ἐξηκολούθησα ὡς ἐξῆς.

Σεβασμιώτατοι Κύριοι, μέγα ἐτελέσθη ἐγκλημα· ἡ βραθυμία τοῦ ἱερέως Ἀρσιέζην ἐστέρησε τὴν Αἴγυπτον τοῦ βοῦς Ἄπιος, ὁ δὲ λαὸς καὶ ὁ θανῶν ἀπαιτοῦσι σπουδαίαν τὴν ἐπανόρθωσιν τούτου· ὁ Ἀρσιέζης πρὸ πάντων εἶναι ἄξιος τῆς ἐσχάτης τιμωρίας, καὶ ὅμως ὑπὲρ αὐτοῦ νῦν ἔρχομαι νὰ ἱκετεύσω τὰς σεβασμιότητάς σας. Ἡ τύχη μ' ἔκαμε νὰ γνωρίσω καὶ πλησιάσω τὸν προγεγραμμένον τοῦτον ἱερέα, ἡ δυστυχία ἥτις προσεγδίξει τὰ διεστῶτα, μὲ κατέστησε τὸν ἐμπιστευτικόν τοῦ ἀνδρὸς τούτου, τοῦ ὁποίου καταράσθε, καὶ συγκληθεὶς ἐκ τῆς μετανοίας του, καὶ εὐσπλαγγισθεὶς

τήν ἀθλιότητα, συνεφώνησα μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀνορθώσεως τοῦ ἐγκλήματός του. Διετρήξαμεν ὅλους σχεδὸν τοὺς ἀγροὺς καὶ μετὰ μακρὰς ἐρεῦνας ἀνεκαλύψαμεν ἕνα νέον βοῦν Ἀπιν, ὅστις συνεννώνει ὅλας τὰς ἀπαιτούμενας ιδιότητες εἰς ἑαυτὸν, ὅπως ἀντικαταστήσῃ ἐκεῖνον ὃν κλαίετε ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἔχει λευκὸν σημεῖον ἐν εἶδει σελήνης, ἐπὶ τῶν νώπων τὴν εἰκόνα ἐνὸς ἀετοῦ, ἐπὶ τῆς γλώσσης δὲ τὴν εἰκόνα ἐνὸς κανθάρου. »

Χαρμύσσοι κραυγαῖ ἀντήχησαν ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ φρενητικαὶ ἐπισσημῖαι διέκοψαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν ῥητορείαν μου.

« Συγκαταθεθεῖτε ὅθεν, σεβασμιώτατοι ἄρχοντες, ἢ ἀπονείμετε χεῖρα εἰς τὸν Ἀρσιέζην, καὶ νὰ τὸν ἀνακαλέσετε εἰς τὰ ἔργα του εἰς ἐμὲ δὲ, ἐπ' ἀμοιβῇ τῶν μακρῶν μου ἐρευνῶν, δώσατέ μοι τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του, τῆς ὠραίας Ἰεραίας Ἀμώσιδος. »

Τὴν πρότασίν μου ταύτην διεδέχθησαν ψιθυρισμοὶ τινες. Ὁ πρόεδρος παρετήρησεν ὅτι ἡ παράβασις αὐτῆ τῶν νόμων τῶν φυλῶν ἀπῆται ὠριμον σκέψιν, δι' ἃ πολλὰ ἀποτόμως μὲ διέταξε ἢ ἀποσυρθῆ εἰς γειτνιαζόν δωμάτιον ὅπως ἀναμείνω τὴν ἀπόφασιν τῆς πανηγύρεως. Ἡ συζήτησις ὑπῆρξε μακρὰ τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἦτο ὑπὲρ ἐμοῦ, δι' ἃ μ' ἐχορήγησαν ὅ,τι εἶχα ζητήσει, ἐπὶ τῇ προθεσίμῃ τοῦ νὰ παρουσιάσω ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν τὸν νέον βοῦν Ἀπιν. Ὁ Ἀρσιέζης μ' ἀνέμενε εἰς τινὰ τῶν πέριξ ἀγρῶν ἔχων μετ' αὐτοῦ ἕνα βοῦν, τοῦ ὁποῦ προέπει νὰ τ' ὁμολογήσω, εἶχαμεν ἐπιτηδείως ἀλλοιώσει τὴν ἐξωτερικὴν μορφήν, ὅπως καταστήσωμεν αὐτὴν σύμφωνον πρὸς τὴν ζητούμενην. Ἐβαδίσαμεν ἀμέσως πρὸς τὸν λαβύρινθον, ἐν μέσῳ τῶν ἀνευφημιῶν ὅλων τῶν παρευμασκομένων, αἵτινες συνεθλίβοντο πέριξ τοῦ ἱεροῦ ζώου ἅμα δὲ ἔλαβον τὸ ἐπίσημον τῶν διαταγῶν τῆς δημηγύρεως ἐγγράφον, ἔτρεξα ἀμέσως πρὸ τὴν Ἀμώσιν.

Τὴν εὐρον περικυκλωμένην παρὰ τῶν γυναικῶν τῆς. Ἐκάθητο ἐπὶ καθέδρας τῆς ὁποίας οἱ βραχίονες εἰκόνιζον λέοντας, τὸ δὲ βάθρον παρίστα ἐπὶ τῶν τεσσάρων του προσόψεων τὰς νίκας τοῦ βασιλέως Ραμσῆς-Μειχμουῦν καὶ τὸ Κνέφ ἦτοι τὸ παγκόσμιον πνεῦμα, ἐξάγον ἐκ τοῦ στόματός του ἐν ὧν ὅθεν ἐξήρχετο ὁ Φτάς, ὁ ἀριστοτέλης τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνη δὲ ἔκραυε μελαγχολικὴν τινὰ ὠδὴν ἐκ τῆς ἐξ εἰκοσι καὶ μιᾶς χορδῶν ἄρπης τῆς τοῦτο δὲ μὲ ἐξέπληξεν ἰδίως, διότι ἡ σπουδὴ τῆς μουσικῆς ἦτο ἀπηγορευμένη τοῖς Αἰγυπτίοις, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ Γζαμέτεχος ἐχορήγησε προστάσις τινὰς εἰς τοὺς ἀλλοδαποὺς, τὸ κράτος τῶν ἀρχαίων ἐθίμων εἶχε κλονισθῆ. Γόνυπετῆς ἐρρίφθη ἐνώπιον τῆς Ἀμώσιδος, καὶ τῇ παρουσίᾳ αὐτῶν πάπυρον, δυνάμει τοῦ ὁποῦ αὐτὴ μοι παρεχωρέετο. Ἀφοῦ τὸν ἀνέγνωσε μετὰ συγκινήσεως, μὲ λέγει ἐρυθριῶσα « λοιπὸν εἰμὶ σύζυγος τοῦ γεωργοῦ Πιχοτνοῦση. »

Τοιοῦτον εἶναι τὸ διήγημα τοῦ χειρογράφου ὅπερ ὁ Δόκτωρ Βάρτων ἀνεῦρεν ἐπὶ τοῦ ἀπεξηραμένου στήθους ἐνὸς ταρίχου τῆς Αἰγύπτου.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) I. K. Γ.

ΘΗΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΜΕΡΟΣ Β'.

Περὶ γυναικὸς ἐγγάμου.

Ὁ πλάστης παῖτος οἶδεν ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἀνευ γυναικὸς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, τῷ ἔδωκε λοιπὸν τὴν Ἐβαν σύτροφον ἵνα διανύσωσιν ὁμοῦ, ὡς συγληρονόμοι χάριτος ζωῆς, τὸν ἐπίγειον τούτον βίον, ἔκτοτε δὲ οἱ ἄνδρες ἐγνώρισαν, ὅτι ἀνευ τῆς γυναικὸς δὲν δύναται νὰ εὐδαιμονήσωσιν, ἔκτοτε ἐγνώρισαν ὅτι ἀνευ ταύτης δὲν δύναται νὰ μεγαλυθῶσιν.

Οἱ ἄνθρωποι αὐξήσαντες, ἐβιάσθησαν νὰ ἐπινοήσωσι καὶ τὸν τρόπον δι' οὗ ἔπρεπε νὰ συνδέωνται ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή, ἐφεύρον λοιπὸν τὸν γάμον, ὅστις διαφοροτρόπως εἰς τὰ ὑφ' ἡλίον ἔθνη ἐνομοθετήθη, παρὰ τοῖς χριστιανοῖς δὲ ἐθεωρήθη ἀνεκαθεν μυστήριον ἱερὸν ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ἐκτυλίσσεται ὁ μέγας ἐκείνος καὶ ἀλληλένδετος κρίκος ὁ ἀπαγάγων ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν κατοικίαν μας.

Ὅσον μέγα λοιπὸν, ὅσον, ἱερὸν μυστήριον εἶναι ὁ γάμος, τσαούτη περισσοτέρα φροντίς πρέπει νὰ καταβάλληται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ συζύγου του, ἵνα μὴ ἀθετήσῃ τοὺς ὅρκους αὐτοῦ, ἵνα μὴ φέρῃ τὴν κακοδαιμονίαν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἄν καταβάλλωσιν οἱ ἄνθρωποι τοὺς μεγαλητέρους ἀγῶνας, τὴν περισσοτέραν προσοχὴν εἰς τὴν οἰκοδόμησιν οἰκίας τινὸς, ἢ εἰς τὴν ἀγορὰν κτήματος χρησίμου διὰ πράγματα ἐφήμερα καὶ προσωρινά, πόσον ἀρὰ γε πρέπει μὲ Ἄργου ὄμμα νὰ ἐπιβλέπωσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς συτροφου ὄλης αὐτῶν τῆς ζωῆς; καὶ ὁμοῦ, κατὰ δυστυχίαν, σπανίως ἀπαντῶμεν τὴν τοιαύτην ἐπίβλεψιν, διότι ὁρμώμενοι ἄφ' ἐνὸς ἀπὸ διάφορα ὕλικα συμφέροντα λησμονοῦμεν τὸ χρέος μας τοῦτο, ἄφ' ἐτέρου δὲ βλέποντες τὴν μεγάλην δυσκολίαν, ἥτις ὡς μεσότοιχον μᾶς ἐμποδίζει τοῦ νὰ μελετήσωμεν τοὺς χαρακτῆρας τοῦ μελλονύμφου, παραδιδόμεθα χυνῶς εἰς τὰς προτροπὰς τῶν φίλων καὶ συγγενῶν μας, εἰς τὸ ἄρτι φυόμενον αἶσθημα τῆς καρδίας μας, καὶ ἀποφαίζομεν, ἀσυζητητὶ πολλάκις, νὰ συνδεθῶμεν μὲ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον δὲν ἐσπουδάσαμεν, μὲ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνωρίσαμεν, ὅθεν ἐν ὄλῳ μας τῷ βίῳ εἴμεθα δυστυχεῖς, οὕτω λοιπὸν καταστρέφεται ἡ ἀρχικὴ ἰδέα τῆς ἐνώσεως δύο ψυχῶν

ἐκ ἐν σῶμα, καὶ μάτην μελετῶμεν τὴν θεραπείαν τῶν συμφορῶν μας.

Ὁ τοιοῦτος γάμος εἶναι ἐκ τῶν συνήθως κακῶς ἀποφασισθειῶν πράξεων, διὸ βλέπομεν ὅτι πάσαι αἱ συζυγικαὶ δυστυχίαι, ἄρχονται ἐκ τῶν πρώτων τοῦ ὑμεναίου ἡμερῶν, καθότι βλέπομεν καθ' ἑκάστην ὅτι οἱ εὐαίσθητοι καὶ ζωηροὶ, οἱ νέοι καὶ περιποιητικοὶ, οἱ σπουδαῖοι καὶ φιλόκαλοι τυγχάνουν πολλάκις συζύγους ἀναίσθητους εἰς πᾶν τὸ καλὸν καὶ ὠραῖον, ἀσυγκινήτους εἰς πᾶν τὸ λυμπρὸν καὶ μέγαλον, ἀπαρεσκομένους εἰς πᾶν ὅ,τι ἡ νεότης ἐπιθυμεῖ, εἰς πᾶν ὅ,τι ἡ μάθησις ἀπαιτεῖ, εἰς πᾶν ὅ,τι ἡ φιλοκαλία ἐνασμενίζεται, καὶ ἐπειδὴ ἡ τοικιότη τῶν ἐπιθυμιῶν σύγκρουσις εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ φέρῃ ἀντιπερισπασμοὺς, ἔπεται ἀναμφιλέπτως νὰ γεννηθῇ ἡ διχόνοια, τὸ μῖσος, ἡ ἀποστροφή, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ μὲ τὸσους αἰσίουσ οἰωνοῦς ἄρχαντος ὑμεναίου, καθότι συμβαίνει πλειστακίς, ὥστε ἀφελῆς τις καὶ ἄπειρος τοῦ κόσμου παρθένοσ βλέπουσα ὅτι ὑπανδρεύεται ἄνδρα, ὅστις καὶ εἶδε καὶ ἐγενῆ πᾶν ὅ,τι συγκινεῖ τὴν ψυχὴν, πᾶν ὅ,τι διεγείρει τὴν ἐπιμονὴν, τὴν φιλαυτίαν καὶ τὴν φαντασίαν, παραδίδεται εἰς αὐτὸν ψυχῇ τε καὶ σῶματι νομίζουσα ὅτι ἀπῆλαυσε τὸν ἐρασμιότερον, τὸν ὀξυνούστερον τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ πόσον ἀπατάται μετ' ὀλίγον εἰθισμένος ὁ ἀνὴρ οὗτος εἰς τὸν μέγαλον κόσμον, νὰ κολακεύῃ καὶ κολακεύηται, νὰ ἀπατᾷ καὶ ἀπατάται, μετὰ τὴν πρώτην τοῦ γάμου μέθην, συναισθάνεται ὅτι ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ ἀπειρία τῆς συζύγου του, πρόκειται νὰ τὸν κάμη καταγέλαστον, διὸ ψυχραίνεται κατ' ἀρχάς, μελαγχολεῖ μετ' ὀλίγον καὶ μετ' οὐ πολὺ ἀδιάζων τὴν τοιαύτην συμβίωσιν, ἀπέρχεται εἰς τὸν μέγαλον κόσμον, διὰ νὰ χαρῆ πάλιν ὅ,τι διὰ τῆς ἀβουλίας του, ὡς λέγει, ὑστερήθη, διὰ ἢ ἀλυσμονήσῃ πᾶν ὅ,τι ὁ ὀρθὸς λόγος τῷ ὑπαγορεύει ἂν δὲ ἡ συζυγὸς του συναισθανθῇ τὸν κίνδυνον τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως, καὶ συμμορφουμένη μὲ τὸ σύνθημα εἰς τὰς γυναῖκας πνεῦμα, φανῇ σύμφωνος μὲ τὰς ἀρχὰς τοῦ συζύγου τῆς, θέλει ἀπολέσει πάλιν τὴν ἀφέλειάν τῆς, τὸ πρόργιον τῆς κακίας, θέλει γίνεαι κόλαξ, ὑπουλος, ἀπατηλῆ, θέλει ἀπωλέσει τέλος τὴν θελκτικὴν ἐκείνην ἀθωότητα μὲ τὴν ὁποῖαν ἐμάγευσε μέχρι τοῦδε τὸν σύζυγόν τῆς καὶ ἤττον ἴσως κακὸν ἢ θελεν εἶσθαι τοῦτο, ἂν ὁμοῦ τότε ὁ σύζυγός τῆς, θέλων ἢ ἀποκαλύψῃ εἰς αὐτὴν τί ἐστὶν ἔρωσ, διηγήται τὰς ἐρωτικὰς του ἐπιτυχίας καὶ τοὶ γινώσκων ὅτι τοῦτο φαρμακεύει τὴν ὑπαρξίν τῆς, ἂν θέλῃ νὰ τὴν διατάξῃ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ τῇ προμηθεύσῃ διδασκάλους συνεταίρους τῶν ἀσωτιῶν του, ἂν θέλῃ νὰ συναναστρέφῃται μὲ τοὺς αἰσχροὺς παρασίτους του, ἂν τέλος ἐκ τῶν λόγων καὶ τρόπων του ἴδῃ, ὅτι εἰς μάτην ἐθυσίασε τὰς ἀρετὰς τῆς διὰ νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὰ ἤθη τοῦ συζύγου τῆς, τότε ἡ γυνὴ αὐτὴ τί ὑστερεῖται; βεβαίως καὶ εὐτυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν, τὸ πᾶν δ' αὐτὴν ἀπώλετο!

Καὶ διατὶ ταῦτα συμβαίνουσι εἰς τὴν νεανίδα πούτην; διότι ἐνόμισεν ὅτι ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς εὐγενούς συμπεριφορᾶς, τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς γνώσεως τῶν ἐν τῷ μεγάλῳ λεγομένῳ κόσμῳ γενομένων, ὑποκρύπτεται καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀθωότης, ἀλλ' εἶδαμεν πόσον ἠπατήθη, καὶ πάσαι αἱ γυναῖκες ἠπατήθησαν πάντοτε, διότι ἔθεσαν ἑαστὴν εἰς τὰ ἐξωτερικὰ τυχῶτα φαινόμενα, τὰ ὅποια ἡ διαφθορὰ κατεχάλκευσε τόσον ἐράσματα καὶ ἀπατηλὰ, διὰ νὰ γίνηται ἐπιτυχέστερον ἡ ἀθῶα νεανὶς ἐρμαιοῦ τῆς ὑποθαλωμένης καταστροφῆς, διὸ πάσα νέα ἡτις ἀπεφάσισε νὰ συνδεθῇ διὰ τοῦ ἱεροῦ ὑμεναίου πρέπει προηγουμένως μὲ στωικὴν ἀπάθειαν καὶ καρτερίαν, διὰ νὰ μὴ ἀπατηθῇ, νὰ μελετήσῃ ἀφοῦ ἀνακαλύψῃ τὰ προτερήματα καὶ ἐλαττώματα τοῦ μελλονύμφου τῆς, καὶ ἂν εὐρα ἐκεῖνα μὲν ἀγνὰ καὶ εὐάρεστα, ταῦτα δὲ μηδαμινὰ, ἢ ἀποφασίσῃ τὸν τοιοῦτον συνδοιασμόν, ἀλλὰ καὶ τότε πόσον δεινὸν πόλεμον πρόκειται νὰ νικήσῃ! Ἄν καὶ αἱ γυναῖκες εἶναι πεισματωδέστεραι καὶ εὐφύστεραι τῶν ἀνδρῶν, οὗτοι ὁμοῦ οἱ περιφερόμενοι παντοῦ καὶ πάντοτε, οἱ γευθέντες μᾶλλον τῶν γυναικῶν, πάντα ὅσα τὸ κινώτιον τῆς Πανδώρας διέσπειραν ἐν τῇ γῆ, ἐφευρίσκουν τοιοῦτους θελκτικὸς τρόπους διὰ νὰ καλλυνθῶσιν ὑπὸ τὰ ὄμματα ἐκείνων τῶν ὁποῖων θηρεύουν τὴν δεξιάν διὰ νὰ μαλαξῶσιν τὴν ἀτίθασον ἐκείνην ψυχὴν ὥστε ἀποσποῦν πολλάκις ἀπὸ τὰ βλέμματά των, ἀπὸ τὴν φωνὴν των, χωρὶς νὰ τὰς ἀφήσωσι νὰ σκεφθῶσι καὶ, ὅπερ ἐπεθύμησαν, διὰ νὰ ἐπιτύχουν δὲ ἐντελῶς τοῦ σκοποῦ των τί δὲν μεταχειρίζονται, τί δὲν μηχανορραφῶνται; Ἐὰν εἶδον οὗτοι ὅτι αὐτὴ ἐπιθυμεῖ, μετ' οὐ πολὺ καὶ ἐκτελεῖται, ἂν εἶδον ὅτι τοὺς ἐκατηγόρησαν δι' ἐκείνο ἢ τοῦτο τὸ ἐλάτωμά των πάσχουν διὰ διαφόρων ἀντιθέτων τῆς κατηγορίας ἔργων νὰ πείσωσι τὴν νεανίδα ὅτι ταῦτα εἶναι συκοφαντία. Ἐὰν γνωρίζουν τὴν ἀδυναμίαν αὐτῆς εἰς ὑπέρτην τινὰ ἢ συγγενῇ τῆς, κολακεύουν αὐτὸν τόσον, τὸν δωροδοκοῦν οὕτως ὥστε καθιστοῦν αὐτὸν πλησίον τῆς συγγεγορον των οὐκ εὐκαταφρόνητον. Ἐὰν εἶδον ὅτι ἀρέσκονται εἰς τὰς διασκεδάσεις, δὲν φείδονται χρημάτων καὶ κόπων διὰ νὰ καλλύνωσιν αὐτὰς ἐπὶ τὸ μαγευτικότερον. Πᾶντα τὰ μυστικά των εἶναι δυνατὸν νὰ γνωρίσωσιν, πάντα τὰ διανοήματα των νὰ μαντεύσωσιν, δὲν διαφεύγουν ἀπὸ αὐτοῦσ καὶ αἱ σημασίαι αὐτῶν τῶν κινήματων τοῦ σώματος τῆς, αὐτὸ τὸ βλέμμα τῶν ὀμμάτων τῆς, ὥστε ἡ νεανὶς πολεμουμένη ἀφ' ἐνὸς ἀπὸ τὰ ζωγρά ταῦτα θέλητρα καὶ ἀφ' ἐτέρου ἀπὸ τὰς φαινόμενας ταύτας ἀρετὰς σείρεται ἀνεπαίσθητως, ὡς τὸν ἀθῶον στρουθὸν εἰς τὴν παγίδα καὶ ἐνδίδει τότε ἀνευ περαιτέρω σκέψεως εἰς τὰς θελήσεις αὐτοῦ καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι ταῦτα πάντα δύναται νὰ ἦναι ἀπατηλὰ, δόλια, γίνεται ἐρμαιοῦ του, καὶ εἰς μάτην ἀκολουθεῖ μετάνοει.

Τοῦ ὑμεναίου οἱ δεσμοὶ εἶναι ἀδιάλυτοι τῷ ὑμεναίου ὁ σκοπὸς εἶναι θεῖος, διὰ τοῦτο εἶναι ἐπάνανγκες ἵνα οἱ ἄνθρωποι ἐπιστῶσι τὴν μεγαλητέ

ραν προσοχήν εις τὸ ἐκλέγειν συζύγους συμφώ-
 νους κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἦττον μὲ τὰ ἦθη καὶ
 τὴν θρησκείαν των μὲ τὴν ἀνατροφὴν, καὶ κατὰστα-
 σίν των, μὲ τὴν μάθησιν, μὲ τὸν ἐθνισμὸν καὶ μὲ
 αὐτὸ τὸ κλίμα ἐνθα ζῶσι, διότι ἄλλως εἶναι ἀδύ-
 νατον νὰ ὑπάρξῃ ἀληθὴς ἀγάπη καὶ εὐδαιμονία
 καὶ τῷ ὄντι, πῶς δύναται νὰ ὑπάρξουν ταῦτα εἰς
 συζύγους ἔχοντες διάφορα μεταξὺ των ἦθη, διάφο-
 ρον θρησκείαν καὶ ἀνατροφὴν μάθησιν καὶ ἐθνισμὸν;
 Ἄν βλέπομεν καθεκαστην νὰ γίνωνται τὰ μεγαλή-
 τερα παρὰ τὰ ἄλλα ὡς ἐκ τῆς ἐκλογῆς ταύτης;
 Ἄν βλέπομεν ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἀρ' ὄλους ἠλπίζετο ὅτι
 ἡ εὐδαιμονία θέλει στήσῃ τὸν θρόνον τῆς, ἐβασί-
 λευσε διὰ τὰ αἵτια ταῦτα ἡ κακοδαιμονία; Ἀπὸ
 τὰ τοιοῦτα συνοικέσια ἐγεννήθησαν αἱ ἀρχαῖαι ἰδέ-
 αι, αἵτινες ἀπεθανάτισαν τόσους παλαιούς καὶ νέ-
 ούς κωμωδοῦς, τόσους παλαιούς καὶ νέους μυθι-
 στοριογράφους, καὶ ὁμῶς, ἐνῶ βλέπομεν καθεκασ-
 την τόσα παραδείγματα, ἐνῶ συναισθανόμεθα τὸ
 ἄδικον καὶ τὴν ἀδουλίαν μας, παραδιδόμεθα τυφ-
 λοῦ; ὁμῶς εἰς τὰς ἀλόγους τῆς καρδίας μας ὁρ-
 μάς καὶ τρέχομεν πρὸς τὴν Ἐὼ ἢ πρὸς τὸν ἑσπε-
 ρον, διὰ νὰ ἐκλέξωμεν συζύγους τοὺς ὁποίους δὲν
 γνωρίζομεν, δὲν ἐσπουδάσαμεν, τῶν ὁποίων ἡ ἀνα-
 τροφὴ καὶ τὰ ἦθη, ἡ θρησκεία αὐτῆ πολλὰκις καὶ ὁ
 ἐθνισμὸς εἶναι πάντῃ ἄλλοια τῶν ἡμετέρων. Οἱ
 μάταιοι! νομίζομεν ὅτι μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν
 τῆς πατρίδος μας δὲν ὑπάρχουν σύζυγοι ἄξιοι ἡ-
 μῶν, οἵτινες ἀνετράφησαν εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἡμᾶς
 κλίμα, εἰς τὰς αὐτὰς μὲ ἡμᾶς ἀρχὰς τῆς ἠθικῆς
 καὶ θρησκείας, διὰ τρέχομεν εἰς ξένην γῆν νὰ εὐ-
 ρωμεν ξένον συζύγον, ἐλπίζοντες ὅτι δι' αὐτοῦ θέ-
 λομεν μεγαλυθεῖ, πόσον ὁμῶς μετανοοῦμεν, ἀλλὰ
 δὲν παραδειγματιζόμεθα, διότι γοητεία τις, πλά-
 νος τῶν αἰσθημάτων μας, σκοτίζει τὸν νοῦν μας
 καὶ μᾶς κρατεῖ ἀπικαιρομένους ὑπὸ τὸ κεχρῆνός
 στόμα τοῦ κἀποῦ ἡμῶν ἰσταμένου συσφιγμένου
 ὅστις μᾶς μεθύσκει τόσον, ὅσον πιστεύομεν ὅτι
 εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα φαινόμενα δὲν φαίνεται ἡ
 ψευδὴς εὐδαιμονία ἐκείνων, οἵτινες τοιοῦτους συζύ-
 γους ἐξελέξαντο οἱ θεῖλοι! πόσον τυφλοῦμεθα ἀπὸ
 τὴν ματαιόσπουδον ταύτην ἐπιδειξιν τρέχοντες καὶ
 ἄλλοι διὰ νὰ συμμερισθῶμεν ὅ,τι οἱ φίλοι μας ἀπέ-
 κτησαν, δὲν βλέπομεν κατ' ἀρχὰς ὅτι θέλει παρελ-
 θεῖ ἡ πρώτη ἐκείνη τοῦ Ὑμεναίου μῆθη, ὅτι θέλει
 ἀρξῆ ἡ θετικὴ καὶ τακτικὴ ζωὴ, καὶ ἡ πρώτη κροῦ-
 σις τῆς φιλαυτίας μας θέλει ἀρξῆ ἀπὸ τὴν ταξίμ
 τῆς ζωῆς; ἢ πρὸκειται ν' ἀκολουθήσωμεν, ὅταν ἐάν
 ὁ εἶς τῶν συζύγων, ἀνετράφη εἰς τὴν ἡσυχίαν καὶ εἰ-
 ρηνικὴν ζωὴν, ὁ δ' ἕτερος εἰς τὴν βραδύοργον καὶ
 φανταστικὴν, πῶς θέλουν συμβιβασθῆ ὑπὸ τοιαύτην
 ἀντίθεσιν; ἢ ὁ ἀνὴρ θέλει ἀναγκασθῆ τότε νὰ ἐπιθά-
 λῃ τὴν θέλησίν του εἰς τὴν γυναῖκα ἢ αὐτὴ θέλει κα-
 τάβαλε τὸν ἄνδρα ὑπὸ τὰς ἐρῆξεις τῆς, διὰ καὶ ὑπ-
 ἀμφοτέρως τὰς ἐπιθυμίας ταύτας θέλει γίνεαι σύγ-
 κρουσις; ἢ τις θέλει φέρει τὴν νίκην ὅπου συντρέ-
 χουν ὁ πλοῦτος καὶ ἡ μεγαλητέρα ἐπιμονή, καὶ
 ἐπειδὴ ὡς ἐπὶ τὰ πλείστον οἱ ἄνδρες τρέχουν εἰς

τὴν ξένην γῆν διὰ νὰ εὐρουν πολυτελείαντος καὶ
 ὠραίας συζύγους, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰς γυναῖκας ἡ
 ἐπιμονὴ ἰσχύει μάλλον ἢ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἔπεται
 ὅτι αὐτοὶ θέλουν ὑποχωρήσει εἰς ἐκείνας, καὶ ἀπὸ
 κεφαλῆς τῆς οἰκίας θέλουν γίνεαι πόδες, καὶ ἀπὸ
 σύντροφοι ἀδιάσπαστοι θέλουν γίνεαι δοῦλοι αὐτῶν,
 ὑπὸ τ' ὄνομα μὲν τοῦ συζύγου, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ὑπο-
 ταγὴν τῆς γυναίκας, τῆς ὁποίας τότε οἱ θελήσεις
 γίνονται νόμοι ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὸν
 ἄνδρα ὅστις θέλει νὰ αἰσθανθῆ καὶ ἐνεργήσῃ τὴν
 ἀπολεσθεῖσαν κυριαρχικὴν του ἐξουσίαν, θέλει ἀνα-
 γκασθῆ ἢ νὰ ὑποκύψῃ βαρύτερον πάλιν εἰς τὴν
 δουλείαν, ὡς ὁ θέλων νὰ δραπετεῦσῃ ἐκ τῆς φυλα-
 κῆς κατὰδικος, ἢ θέλει διασθῆ νὰ διαρρήξῃ τοῦ-
 αἰωνίους δεσμούς; οὐς ἀνεπάφους ὠρεῖσθῃ ἐπὶ τοῖς
 ἱερῶν θυσιαστηρίων νὰ διατηρήσῃ, καὶ μήπως σταῖ
 ματὰ τὸ κακὸν ὑπὸ τὴν νέαν βαρύτεραν δουλείαν
 ἀδύνατον!
 (ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ.

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ.

Ἦδη ὅτε γίνεται τοιοῦτος λόγος περὶ Ἱερουσα-
 λὴμ καὶ Ἁγίου Τάφου, ἐπικαιρὸν κρίνομεν νὰ
 δημοσιεύσωμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα, περιγράφοντα τὴν
 Ἁγίαν πόλιν.
 Ἡ ἰδέα ἦν πρὸ πολλοῦ εἶχον σχηματίσει περὶ
 τῆς Ἁγίας πόλεως, οὐδόπως ἠλαττώθη καὶ ὅταν
 ἐπισκεφθῆν αὐτὴν αἱ ἀρχαῖαι ἡμῶν βίβλοι, αἱ
 περιγραφαὶ τῶν περιηγητῶν, καὶ αἱ εἰκόνες τὰς
 ὁποίας πολλάκις εἶδον, ταῦτα ἤρκεσαν νὰ μὲ δώσω-
 σι τοιαύτην περὶ αὐτῆς καλὴν ἰδέαν.
 Ἴδού λοιπὸν καὶ ἐγὼ εἰς τὴν μελαγχολικὴν ταύ-
 την πόλιν, ὠκοδομημένην ἐπὶ χώρας ὀρεινῆς,
 ἀρχαῖα καὶ ἀκαλλιστήτου. Διατρέχων διὰ τοῦ ὄφ-
 θαλμοῦ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ, διέκρινα
 ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως τὸν τοῦρον τῆς ἐκκλησίας
 τοῦ ἁγίου τάφου ἀνατολικῶς τὸ τζαμίον τοῦ Ὁρᾶρ
 οὐ ἡ μολύβδινο; ἡμισέληνος ἀντανέλα τὰς ἀκτῖνας
 τοῦ ἡλίου. Ἐντὸς σωροῦ οἰκοδομῶν αἵτινες εἶχον ἠλια-
 κωτὰ ὁμοίωμα, εἶδον καὶ τινας, αἵτινες ἐπέσυραν
 τὴν προσοχήν μου, ἐν αἷς τὸ μοναστήριον τοῦ Σω-
 τήρου, ὅπου ζῶσιν οὐ λατῖνοι καλόγηροι, τὸ μονα-
 στήριον τῶν ὁρθοδόξων, τὸ σεράγιον τοῦ διοικητοῦ
 ἐκεῖ ὅπου ἐκεῖτο τὸ πραιτώριον. Πρὸς τὰ δεξιὰ εἶ-
 δον τὸ φρούριον φέρον ἐτι καὶ νῦν τ' ὄνομα α *Πέρ-
 γος τοῦ Δαβὶδ*; Μεσημβριῶς ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ
 ὄρους Σιών, τοῦ ἐντὸς τῆς πόλεως εὐρισκομένου, κεῖ-
 ται τὸ μοναστήριον τῶν Ἀρμενίων ἐκ τοῦ ἠλιακοῦ
 τῆς οἰκίας μου ἡδυνάμη νὰ δεικνύω μὲ τὸν δάκ-
 τυλον τὰς διαφόρους πύλας τῆς Ἱερουσαλὴμ, πρὸς
 ὁρῶν τὴν πύλην τῆς Δαμασκού, πρὸς δύσιν τὴν
 τῆς Βηθλεὲμ, πρὸς μεσημβριῶν τὴν τοῦ Δαβὶδ ἢ
 τῆς Σιών, πρὸς ἀνατολὰς τὴν τοῦ ἁγίου Σεφάνου,
 καὶ ἐντεῦθεν οἱ ὀφθαλμοί μου προσηλώθησαν ἐπὶ

τοῦ ὠραίου ὄρους τῶν ἐλαιῶν, ἡ θεὰ τοῦ ὁποίου
 συνεκέρνα τὴν πένθιμον εἰκόνα ἥτις ἐνώπιόν μου
 ἠνοίγετο.
 Ὁ ὀδηγὸς ἡμῶν μᾶς ἔφερε πρὸς τὴν Σιών, ὄρος
 ἱερὸν, οὗ τὴν δόξαν τοσοῦτον οἱ προφῆται ἐξύμνη-
 σαν τὸ ἡμῖνον τοῦ ὄρους τούτου κεῖται ἐντὸς τῶν
 τειχῶν τῆς Ἱερουσαλὴμ. Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν
 πύλην τῆς Σιών διήλθομεν τὴν συνοικίαν τῶν Ἀρ-
 μενίων, τὴν καθαρωτέραν καὶ ὠραιότεραν τῆς πό-
 λεως, μᾶς ἔδειξε πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ δρόμου
 τὴν θεσιν ὅπου ἦτο τὸ Παλάτιον Ἄννα τοῦ Ἀρχιε-
 ρῆως.
 Ἐκτὸς τῆς πόλεως εἶδον τὸ ἐστιατόριον, ἄλ-
 λοτε ἐκκλησίαν νῦν δὲ τζαμίον ἐκεῖ συναχθέντες
 οἱ ἀπόστολοι ἔλαβον τὸ δῶρημα τῶν γλωσσῶν,
 καὶ διεσπάρησαν εἰς τὴν γῆν νὰ κηρύξωσι τὸ Εὐαγ-
 γέλιον. Εἰσήλθομεν εἰς οἰκίαν τινὰ λεγομένην τοῦ
 Καϊάφα. μᾶς ἔδειξαν τὸν τόπον ὅπου ὁ Ἰησοῦς
 Χριστὸς διήλθε νύκτα ἀγωνίας, τὴν αὐλὴν ὅπου ὁ
 Πέτρος ἠρνήθη τὸν κύριόν του πρὶν τρεῖς ἀλέκτορα
 φωνῆσαι.
 Τὸ ὄρος Σιών ἔχει τὴν ὄψιν πρανοῦς τινος ἐρή-
 μου τὰ περὶ αὐτοῦ, ἀφοῦ ἀντήχησαν ἀπὸ τὴν λύ-
 ρην τοῦ Δαβὶδ, καὶ μάρτυρες ἐγένοντο τῆς δόξης τοῦ
 Σολομῶντος, μόλις σήμερον τὰ ἐπισκέπτεται ξένος
 τις περιηγητῆς περιέχουν πλήθος κατοίκων, οἵτινες
 ἐν ἀναπαύσει κείμενοι περιμένουσι τὴν τελευταίαν
 ἡμέραν τῆς κρίσεως.
 Ἐκεῖ ὑπάρχει τὸ κοιμητήριον χριστιανῶν παντὸς
 ἔθνους ἀποθανόντων εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τοῦ ἁγίου
 ὄρους ἴδομεν πρὸς δυσμὰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἁγίου
 Γεωργίου, τὴν ὁδὸν τῆς Βηθλεὲμ, καὶ ἐτι πόρρω, τὸ
 μοναστήριον τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, πρὸς μεσημβριῶν
 τὸν λόφον τοῦ Ἀκελδάμα, ἡ τὸ πεδίον τοῦ αἵμα-
 τος, ἀνατολικῶς τὴν κοιλάδα τοῦ Σιλωάμ, καὶ τὸ
 ὄρος τῶν παθῶν ἐκεῖ, ὡς δύνασαι νὰ τὸ φαντασθῆς,
 οὐδ' ἀπόψεις ὠραταῖ ὑπάρχουσιν, οὐδὲ χώρα καλὴ
 ἕκαστος λόφος, ἐκάστη κοιλάς, ἕκαστον τεμάχιον
 γῆς παρουσιαζόμενον εἰς τὰ βλέμματα ἡμῶν, διε-
 γείρει τὰς ἀναμνήσεις τῆς μικρᾶς ἡμῶν ηλικίας,
 μᾶς ἀναμνηστικῶς ὅσα μικροὶ ὄντες ἐμάθομεν. Πα-
 ρεστήρησα δὲ, καὶ τοῦτο ὅπερ πιθανὸν νὰ συνέβῃ καὶ
 εἰς ἄλλους περιηγητὰς, ὅτι δηλ. ἡ ἐντύπωσις ἥτις
 προσγίνεται εἰς ἡμᾶς ὡς ἐκ τῆς θεᾶς τοσοῦτων
 θαυμάτων ἁγίων, μᾶς ἐπαναφέρει φυσικῶ τῷ λόγῳ
 εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, εἰς τὴν πρώτην ἡμῶν ἠλι-
 κίαν, εἰς τὰς πρώτας σπουδὰς, αὐτὴ μετριάξει καὶ
 γλυκαίνει, τρόπον τινὰ, τὴν λύπην, τὴν πικρίαν
 ἢ παραίτουσι αἱ εἰκόνες τῆς ἐρημωθείσης Ἱερου-
 σαλὴμ.
 Διατρέχοντες τὸ ὄρος Σιών, ἐξητήσαμεν νὰ ἴδωμεν
 τὴν ὁδὸν πένθους, διήλθομεν τὴν ὁδὸν τοῦ ἐπιτει-
 χίσματος ἀφίοντες πρὸς τὰ δεξιὰ τὴν κοιλάδα τοῦ
 Ἰωσαφάτ καὶ μεταταῦτα εἰσήλθομεν εἰς τὴν πόλιν
 διὰ τῆς πύλης τοῦ ἁγίου Σεφάνου. Πολλοὶ περιηγη-
 τὰι περιέγραφαν πιστῶς ὄλους τοὺς σταλοὺς τῆς ὁ-
 δοῦ τοῦ πένθους, τὴν ἀψίδα τοῦ Ἰθε ὁ ἄνθρωπος,

τὸν τόπον τῆς μαστιγώσεως, τὴν θεσιν ὅπου ἡ Μα-
 ρία συνήτησε τὸ τέκνον ὀδεύον πρὸς τὸ Καὶ βά-
 ριον, ὅπου πολλάκις ὁ θεάνθρωπος ἔπεσε θεβαρυμέ-
 νος ἀπὸ τοῦ ὄργανον τῆς καταδίκης του, τὴν θεσιν
 ὅπου Δίμων ὁ Κυρηναῖος ἔλαβε τὸν σταυρὸν, τὴν
 οἰκίαν τῆς Βερονίκης ἐκείνης ἥτις λαβοῦσα οἶκτον
 ἐσπώγγισε διὰ τοῦ μανδηλίου τῆς τὸ αἷμα καὶ τὸν
 ἰδρώτα κρουνηδὸν βέροντα ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ
 Ἰησοῦ.
 Αἱ μαρμάρῖνοι στήλαι εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἑλλά-
 δος καὶ τῆς Ἀσίας ἐχρησίμευον ἡμῖν ὡς ὀδηγοὶ
 εἰς τὰ ἐρείπια. Ἐνταῦθα κατ' ἀντίθεσιν, τὰ τρίμ-
 ματα, αἱ πέτραι ἢ αἱ χονδροειδεῖς παραστάδες μόνον
 ἤρκεσαν νὰ μᾶς βεβαιώσωσι ὅτι ταῦτα δὲν ἐτέθησαν
 διὰ τὴν διάβασιν τῶν δυνατῶν τῆς γῆς; ἡ χριστια-
 νικὴ ταπεινοφροσύνη διακρίνεται καὶ εἰς τὰ μικρό-
 τατα ἔχνη τοῦ θεανθρώπου, καὶ εἰς τὰ ὀλίγα ταῦ-
 τα μνημεῖα ἢ φαντασίαι εὐρίσκαι τροφὴν ἄφθονον.
 Ἄν αἱ τέχναι διέπρεπον εἰς τὴν πλήρη αὐτῶν λαμ-
 πρότητα, τίς ἠδύνατο νὰ μὴ ἐμπέσῃ εἰς ἐκστά-
 σεις! Τὸ κατ' ἐμὲ ἐφοβούμην μὴ τὰ μάρμαρα τὰ
 ἐξεληθόντα τῆς χειρὸς τοῦ γλύπτου μὲ κάμουν νὰ
 λησμονήσω ὅσα εἶδον ἐκεῖνο ὅπερ ἐπιθυμῶ νὰ
 μάθω περὶ τῶν τόπων οὓς ἐπισκέπτομαι εὐρίσκεται
 εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, οὐδ' ἐπιθυμῶ ἄλλας ἀναμνή-
 σεις, ἄλλους μάρτυρας, ἢ ἐκείνους τῆς ἱεῖρας βίβλου.
 Ἐξεληθόντες ἀπὸ τοῦ πένθους, εὐρέθημεν ὀλίγον
 μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγ. Τάφου. Ὅτι μ' ἐ-
 ζέπηλξεν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἦτο ἡ
 θεὰ Μουσουλμάνων τινῶν καθημένων ἐπὶ θρανίῳ
 παρὰ τὴν εἴσοδον, κρατούντων κηροσφύριγγας καὶ
 βάρβους, καὶ τινες μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἐπαίζον
 τοὺς κύβους. Προχωροῦντες ἐντὸς τῆς οἰκοδομῆς,
 παρετηρήσαμεν εἰς τὸν ὄμιλον τῶν παρεστῶτων
 οὐ μόνον φυσιογνωμίας καὶ ἦθη διάφορα, ἀλλὰ καὶ
 προσευχὰς πολὺ διαφόρους καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ
 τοὺς δὲ, μολονότι ἄπαντες μετὰ τοῦ νοῦς καὶ τῆς
 καρδίας προσήχοντο εἰς ἓνα θεόν· ἐξ ἐκάστου μέ-
 ρους ἠκούομεν κλαυθμηρὸν ψιθύρισμα φωνῶν, ὁ-
 μοιον τῆς ἀτελευτήτου ὀχλοβοῆς ἀγορᾶς ἢ δημο-
 σίου τόπου ἀκολουθοῦντες τὸν ὁδογὸν σιωπηλοί,
 εἰσήλθομεν εἰς παρεκκλήσιον, τεθειμένον ὑπὸ
 τὸν τοῖχον τῆς ἐκκλησίας ἐν τῷ μέσῳ μεγά-
 λου θόλου. « Ἴδού ἡμεῖς εἰς τὸ παρεκκλή-
 σιον τοῦ Ἀγγέλου « εἶπεν ὁ ὀδηγός· ἐνταῦθα
 ἕνας ἄγγελος ἀνήγγειλεν εἰς τὰς τρεῖς Μαρίας τοῦ
 Χριστοῦ τὴν ἀνάστασιν. Τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ἁγ-
 γέλου εἶναι στενὸς διάδρομος τοὺς τοίχους ἔχων ἐκ
 μαρμάρου, καὶ ἐν τῷ μέσῳ παστάδα ἐκ
 πορφυροῦ. Ἐκεῖθεν διὰ γθαμηλῆς εἰσόδου διελ-
 θόντες, εἰσήλθομεν εἰς διάδρομον ἐπὶ στενώτερον,
 ὅστις εἶναι ὁ ἅγιος Τάφος. Ἀσκή μαρμαρίνος πλάξ
 καλύπτει τὸν τάφον ἐκεῖνον καὶ ἀπειροὶ ἀργυραὶ
 λαμπάδες καίουσι περὶ τὸ ἱερόν αὐτό.
 Ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτῶ αἰῶνων ἀνθρωπεῖ παντὸς
 ἔθνους συρρέουσι νὰ ἴδωσι τὸν τάφον τοῦτον. Ἐν-
 ταῦθα αἱ γλῶσσαι ἄπασαι ἐξύμνησαν τὸν Θεόν,

Η εὐθυμία τῆς ἀποκρέω περιωρίσθη εἰς τὰς τάξεις τοῦ ὄχλου. Σημεῖον καὶ τοῦτο τῆς εὐθυμίας τοῦ λαοῦ, ὅστις ἐν εὐπορίᾳ ὦν, τρέπεται εἰς διαχύσεις καὶ διασκεδάσεις.

Πολιτικῶς οὐδὲν ἔχομεν ν' ἀναφέρωμεν. Τὸ ὑπουργεῖν στερρέωθην, ὡθεὶ στερρέως εἰς τὰ πρόσω τὸ ἔθνος. Αἱ δὲ βουλαὶ . . . ἰδοὺ τελευτῶσι τὴν ἀποστολὴν των καὶ ἡ τῶν ἀντιπροσώπων ἐκπνέεται μετ' ὀλίγον ἵνα στερρέωθῃ καὶ αὐτή . . . ἐπὶ ἄλλην τριετίαν.

Τὸ οὐσιωδέστερον δὲ τῶν δύο παρελθόντων μνηνών συμβάν ἦτο τὸ γενόμενον ἐθνικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ μακαρίτου Στουρνάρη.

Προσοῦτον τὸ μέγα φρόνημα τοῦ ἀνδρὸς κατέπληξεν τοὺς πάντας. Ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερουσία ἐφιλοτιμήθησαν εἰς τὴν ἐνδείξῃ πλεῖστον τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ ἔθνους, καὶ ἡ βουλὴ (ὡ τοῦ θαύματος!) συνεκινήθη ἀπᾶς κἂν ὑπὸ τοιούτου πατριωτισμοῦ, ὥστε, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης τοῦ μακαρίτου, ὄλων οἱ ὀφθαλμοὶ νὰ πληρωθῶσι δακρύων. Ὁ Ἕλληνας, καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ τοῦ πατριωτισμοῦ ὀλιγωρίᾳ, δὲν ἀποβάλλει τὰ εὐγενῆ αἰσθηματά του.

Ἐν μόνον δεινὸν παρετηρήθη κατὰ τὸ μνημόσυνον, ὅπου πᾶσαι σχεδὸν αἱ Ἀθηναὶ συνέρρευσαν, ὅτι οὐ πάντες οἱ ὑπουργοί, ἢ μᾶλλον ἐνὸς μόνου ἐξαίρουμένου, παρευρέθησαν, ὅχι ἐν στολῇ, ἀλλ' οὐδὲ κἂν εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένοι. Ἐπρόκειτο ὅχι περὶ ζῶντος, ἀλλὰ περὶ τεθνεώτος μεγαλείου.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὦρα νὰ παύσωμεν τὰ ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας καὶ νὰ διακοψώμεν αὐτὰ πρὸς καιρὸν. Ὅτε οἱ πάντες μέλλουσιν ἦδη ἐν τριβῇ καὶ κατανύξει παραδοθῆ εἰς εὐσεβεῖς ἀσκήσεις, καὶ διάγει ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ, πᾶν δὲ σκάνδαλον ἐκλείψει, καὶ ἕκρος ἐπερχομένου δραπετεύουσι τῶν φωλεῶν αὐτῶν περιστεραὶ καὶ τρυγῶνες καὶ μόναι γλαυκῆς ἐναπολειφθήσονται, οὐδαμῶς ἔσεται ἐπιζήμιος ἡ διακοπὴ τῶν ἔργων καὶ τῶν ἡμερῶν.

Ὅπως δ' εὐχαριστήσωμεν πολλοὺς τῶν ἐξῶθεν συνδρομητῶν μας ζητούντων λεπτομερῆ τινα καὶ πιστὴν περιγραφὴν τῶν κυριωτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, θέλωμεν ἀρχίσει προσεχῶς νὰ δημοσιεύωμεν κατ'ἀλλήλα περὶ τούτου ἄρθρα. Ἢδὴ δὲ ρίψωμεν ἐν ἄνθος νεκρικὸν ἐπὶ τάφου ἐνὸς βρέφους ἢ ἀποτεινόμεν μίαν λέξιν παρηγορίας πρὸς ἀπαρηγορήτους γονεῖς.

Ἢτο χαριέστατον, ἀνθηρότατον τετραετὲς τέκνον ὁ Εὐάγγελος, ἦτο ἡ χαρὰ, ἡ παρηγορία τῶν πολυδακρύτων γονέων του, οἵτινες ἔθαψαν ἀλληλοδιαδόχως πέντε ἕτερα νήπια τέκνα!

Ἢλπιζαν ὅτι ὁ Θεὸς ἤθελε τοὺς χαρίσει κἂν αὐτό! ὦ! ἤλπιζον καὶ ἔχαιρον καὶ ἠγαλλιώντο ἐπὶ τῷ μόνῳ τούτῳ ἀγγέλῳ αὐτῶν, διότι πρὸ ἐπτὰ μόλις μηνῶν ὁ θάνατος τοῖς ἀφῆρπασεν ἐν ἕτερον τέκνον, δυετὲς, ἀγλαὸν ἐπίσης, καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτῶν τὰ πατρικά, ἦσαν εἰσέτι αἰμοσταγῆ . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ φοβερά καὶ ἄβυσσος τὰ κρίματα τοῦ

Κυρίου! ἐπέταξε αὐτὸς εἰς τὰς λεπτοτέρας ἴνας τῆς καρδίας των, τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς μυριάκις δυστυχεῖς τούτους γονεῖς, καλέσας εἰς οὐρανοὺς ἐν ἀκαρεῖ, ἕωσού δις ἀνοίξῃ καὶ κλείσῃ τὰ γελέοντα βλέφαρά της ἠ αὐγῇ, τὸ τέκνον των, παίζον εἰσέτι, πλῆρες ὑγείας εἰσέτι, καὶ ἡ χαρμοσύνη μία καὶ μόνη εἰσέτι τῶν γονέων του . . .

Κατὰ τὸ νέον ἔτος ἰδοὺ τι ἔγραψε φίλος τις ποιητῆς εἰς τοῦ φίλου ποιητοῦ τὸ τέκνον.

Τῷ ποθεινότητῳ μοι Εὐαγγέλῃ Γ. Χ. Ζαλοκώστα.

Εἰς σέ, γονέων εὐγενῶν ἐλπίς ποθεινοτάτη, ὧς εἰς ἀγγέλου στρέφομαι γελῶσαν ὄπτασίαν, Κ' ἐνῷ ἐλπίδας διὰ σέ χρυσᾶς ὁ νοῦς μου πλάττει, Σὲ στέλλω φίλημα γλυκὺ ὡς πόθου μελωδίαν.

Ἄν ἦσαι δρόσος τῆς αὐγῆς, ἂν ἦσαι φῶς Μαίτου. Εἰς φῶς καὶ δρόσον εὐχομαι ὡς χρυσάλλης ν' αὐξήσης, Κ' ἐνῷ μὲ τ' ἄνθη μειδιάς τοῦ παιδικοῦ σου βίου, Μὲ ἄνθη τῶν γονέων σου τὸ γῆρας νὰ στολίσῃς. Γ. Π.

Καὶ ὅμως, φίλον τέκος, ὁ Θεὸς ἠθέλησε ὥστε ἀπὸ τοῦδε ἔτι, ἀντὶ ἀνθέων νὰ πληρώσῃς δακρύων τὴν ζωὴν ὅλην τῶν γονέων σου! . . .

Σκληρὸς ὁ θάνατος πάντοτε, ἀλλ' εἶναι σκληρότατος, ὅταν κατασπαράσῃ οὕτως ἀνηλεῶς τὰ σπλάγχνα γονέων . . . Ὡ! τίς εὐρέθη τότε ἐν τῷ οἴκῳ ἐκείνῳ τοῦ πένθους, τίς ἤκουσε τῶν ἀκουσμάτων καὶ σπαραξικαρδίων θρήνων καὶ ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἄδακρυς, ἐν τῇ ἀληθῇ ἐκείνῃ κοιλάδι τοῦ κλαυθμῶνος . . .

Τίς ἀνθρωπίνῃ παρηγορία ἰσχύει ἐπὶ ἄλλους τοιούτου, οὐδ' ὁ οὐρανὸς αὐτὸς ἔχει πλέον παρηγορίαν τινα νὰ στείλῃ ἄνωθεν. Ἡ Νιόβη εἶχεν ἐξ υἱοῦς καὶ ἐξ θυγατέρας, ἦτον εὐτεκνοτέρα τῆς Ἀητοῦς, ἀλλ' ὁ Ἀπόλλων τοξεῦε αὐτὰ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ . . . Ἡ Νιόβη τοῦ ἤθελεν εὐρεῖ τσαυτὰ δάκρυα καὶ τοσαύτας οἰμωγὰς ἵνα θρηνήσῃ; . . . τίς θνητὸς ἔχει δώδεκα καρδίας καὶ διπλασίους ὀφθαλμούς; . . . καὶ ἡ λύπη ἀπελίθωσε τὴν Νιόβην.

Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ ὑψηλοτέρας καὶ θειοτέρας θρησκείας ὀπαδοί, ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα μὲν νὰ ἔχωμεν τὴν γενναιότητα τοῦ Ἰῶβ, ἀλλ' ὑποτασσόμεθα εἰς τὰς βουλάς τοῦ Ἰψίστου καὶ ἔχομεν τὴν γλυκυτάτην ἐλπίδα, ὅτι εἰς ζωὴν ἄλλην καλητέραν θέλωμεν ἐπανεύρει τοὺς φιλότατους μας.

Σημ. Προσεχῶς θέλει δημοσιεύσει ἐπίσης ἡ Εὐτέρπη τὴν ἀνάλυσιν καὶ τὰς κυριωτέρας σκηνὰς τοῦ φημισθέντος ἀπανταχοῦ μυθιστορήματος μιᾶς Ἀμερικανῆς τῆς Miss Harriete Stove Beechi ἢ Κατ' Ἰύβη τοῦ Γερθωμᾶ (Uncle Tom Cabin)

ΓΟΡΓΙΑΣ.

εἰς τὸν περίβολον τοῦτον ὅστις δὲν ἔχει εἰμῆ τεσσάρων τετραγωνικῶν ποδῶν διάμετρον, ὅστις ἠλέκτρισε ὀλόκληρον τὸν κόσμον, ὅστις πεντάκις κατὰ τὰς σταυροφορίας παρώτρυνε τοὺς λαοὺς τῆς ἀύσεως, νὰ ἔλθωσιν εἰς χεῖρας μετ' ἐκείνων τῆς Ἀνατολῆς.

Ἀφίνων τὴν Εὐρώπην καὶ διαρκοῦντος τοῦ διαπλοῦ ἡμῶν μέχρι τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐλάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἐπισκεφθῶμεν πολλὰ ἄλλα μνημεῖα τιμώμενα διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῶν, ἐφθάσαμεν εἰς τοὺς τόπους τοῦτους διερχόμενοι σειρὰν ὀλόκληρον ἐνδόξων τάφων. Ἀλλὰ ποῖον ἄλλο μνημεῖον ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ εἰς ἡμᾶς αἰσθηματὰ παραπλήσια τῶν ὅσα διήγειρεν ὁ τάφος οὗτος εἰς δὴ ὁ Θεὸς αὐτὸς ἐκλείσθη, ὁ ὁποῖος, ὡς εἶπεν ὁ Σατωβριάν, εἶναι ὁ μόνος τάφος ὅστις δὲν ἔχη ν' ἀπαδώσῃ κἀνένα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Ἐτελειώσαμεν τὰς ἐπὶ τοῦ Καλθάρου ἐκδρομὰς μας ἀνέβημεν διὰ κλίμακος ἐχούσης δώδεκα ἕως δεκαπέντε βαθμίδας ἱερὰ ὑποδομήθησαν ἐκεῖ ὅπου ἐστήθη ὁ σταυρὸς, ὅπου ὁ Χριστὸς ἐξέπνευσεν, ὅπου ὁ λίθος διεβράχῃ ὅτε ὁ Θεάνθρωπος παρέδιδε τὸ πνεῦμα. Ὅλον τὸ Καλθάριον ὄρος εἶναι κεκαλυμμένον ἀπὸ μάρμαρα, πορφύριτας, ἐλάσματα ἀργυρᾶ, λίθους πολυτίμους, καὶ λαμπάδες πολλαὶ καίουσιν ἐκεῖ. Φθάνων τις τὸ πρῶτον δὲν βλέπει τὴν τοιαύτην μεγαλοπρέπειαν, προκατελημμένος ἀπὸ τὰ ὅσα συνέβησαν εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους. Μυστήρια ὑπεράνθρωπα ἐτετέλεστον ἐπ' ἐκείνου τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ εἰς τὰ περίξ αὐτοῦ τοῦ Γολγοθᾶ. Ἐνταῦθα ὁ Θεὸς ὀδεύων, ἐπ' ὤμων φέρων τὸν σταυρὸν, ἐκεῖ ὁ Θεὸς παραδίδων τὸ πνεῦμα ἐνώπιον τῆς φύσεως, ἦτις συγκινεῖται καὶ τοῦ βράχου ὅστις διαβρῆγνυται. Εἰς τὸν ἕσιον τοῦτον μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων ἀληθῶνων σύνδεσμον, ἡ τελευταία θυσία εἶναι ὁ τελευταῖος κρίκος τῆς χρυσῆς ἀλύσεως, ἦτις συνδέει τὸν Θεὸν μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλύσεως πολὺ ἰσχυροτέρας ἐκείνης μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ Ζεὺς τοῦ Ὀμήρου ἐκαυχᾶτο ὅτι ἐκράτει ἀνηρημένους τοὺς θεοὺς ἀπαντας καὶ σὺν τούτοις τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ ἅπασαν τὴν φύσιν. (1)

(Μετάφρ.) A. B. B.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἰανουάριος καὶ Φεβρουάριος.

Ἰδοὺ ἐν κεφαλίδι τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν δύο γόνιμοι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, μῆνες παντοίων συμ-

(1) Ἀκολούθως θέλωμεν δημοσιεύσει λεπτομερεστέρην περιγραφὴν τῆς Ἁγίας Πόλεως, κατὰ τὸν Σατωβριάν. Σ. τοῦ Σ.

βάντων, καὶ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν περιμένουσι βεβαίως ν' ἀκούσωσι θαύματα καὶ περὶ τῆς Ἀττικῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ, φεῦ! ἡ Ἑλλὰς ἔπαυσε πλέον οὐσα τῶν θαυμάτων ἡ γῆ. Ἐκαστος καταγίνεται εἰς τὸ ἴδιον ἔργον του. Ὁ μὲν ὑπουργὸς ὑπουργεῖ, ὁ δὲ βουλευτὴς βουλευταί, ὁ χορευτὴς χορεύει, ὁ ἐργολάβος ἐργολαβεῖ, ὁ δὲ ἐφημεριδογράφος οὐδὲν πάρεργον ἐφημεριδογραφεῖ, καταπλουτίσας ἤδη. Ἡ εὐζωία εἰσδύει εἰς πᾶσαν κοινωνικὴν φλέβα καὶ τὰ χρήματα γεννῶνται αὐτόματα καὶ αὐτόχθονα.

Ὁ ἀμφιβάλλων δύναται νὰ πεισθῇ. βλέπων τὰς ἀνεγειρομένας πανταχόθεν οἰκοδομὰς, λαμπράς τὰς πλείστας, βλέπων τὴν πολυτέλειαν φθᾶσαν εἰς τὸν κολοφῶνά της, βλέπων τὰς θεατρικὰς ἵπποδρομὰς καὶ ἄλλας διασκεδάσεις τιμιζόν ἄλλο τεκμήριον, ὅτι ἡ Ἑλλὰς εὐδαιμονεῖ, καὶ τοι τοῦ δημοσίου ταμείου της οὐκ εὐποροῦντος;

Φρονοῦμεν, ὅτι καιρὸς πλέον οἱ εἰς ξένα διαμένοντες ὁμογενεῖς νὰ ἐνδημήσωσιν εἰς τὴν κοινὴν πατρίδα. Ἐθησαύρισαν, ἀλλ' ἂς εἶναι βέβαιοι, ὅτι ἔχουσι στάδιον θησαυρισμοῦ καὶ ἐνταῦθα, ὅπου καὶ ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον εἰσέτι εἰσὶν εἰς τὰ σπάργανα. Ἄς ἔλθωσι ν' ἀναπτύξωσιν αὐτὰ. Διατί λοιπὸν προεκινδύνευσαν τσαυτὰ Ἑλλήνων καὶ Ὀρθοδόξων μυριάδες; διὰ νὰ πλάσσωσι μίαν ταπεινὴν πατρίδα, ἦτις, ὡς συνάγει ἡ ὄρμη τὰ νεοσά αὐτῆς, νὰ συνάξῃ τοὺς ἀπανταχοῦ ὁμογενεῖς.

ἔχουσι τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου καὶ αἰοδίμου Ἑλλήνου Στουρνάρη. Ματρίαν ἐκτίησάτο περυσίαν, συγκρινομένην πρὸς τὰς κολοσαίας ἄλλας, καὶ ὅμως ἤρχετο ἤδη ν' ἀφιέρωσῃ αὐτὴν πρὸς ὄφελος τῆς πατρίδος. Ἐκ τῶν ἐπιζησάντων μόνου ὁ Ἀρσάκης, ὁ Στουρνάρης καὶ ὀλίγοι τινὲς ἐνεπνεύσθησαν ὑπὸ τοιούτων αἰσθημάτων; Βεβαίως, ὅχι, καὶ πεποίθαμεν ὅτι δὲν θέλουσι βραδύνει νὰ διατρανώσωσιν τὰ αὐτὰ καὶ ἐκατοστύες ἄλλαι ὁμογενῶν.

Τὸ ἔαρ ἤρχισε ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ Ἰανουαρίου. Οὐδέποτε ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι, ὅπου συνήθως ὀλίγος ὁ χειμῶν, γλυκύτερος τοῦ ἐνεστῶτος. Θάλλουσιν ἤδη πανταχοῦ τὰ δένδρα ἡ χλόη κατεστῶσεν τὴν γῆν, καὶ λέγεις, ὅλαι τοῦ Ἰψίστου αἰ εὐλογίαι ἐχρῆθησαν ἐπὶ τοῦ ὠραίου τούτου κλίματος. Οὐδ' ἐν αὐτῷ τῷ ἔαρῳ εἶναι ὁ οὐρανὸς γλαυκώτερος, ὁ ἥλιος διαυγέστερος. Ἐν ἐνὶ εἶναι ποίησός τις ζῶσα καὶ μεγάλη αὐτὴ ἡ φύσις.

Ἰπὸ τοιαύτης δὲ μαγείας ἐτετέλεθη εἰς ἀρχαῖων ἐπίσημος, δι' οὗ συνδέεται μίαν τῶν ἐπισημοτέρων οἰκογενειῶν τῆς Πελοποννήσου μετὰ μιᾶς τῶν λαμπροτέρων οἰκογενειῶν τοῦ Βυζαντίου. Ἐτετέλεθη δὲ ἐπίσης καὶ ἐν συνοικίσιον ἄριστον καὶ προσημωσμένον, ἀλλὰ μόνον σχεδὸν τὰ δύο ταῦτα μετὰ δύο τριῶν ἄλλων ἔχομεν ν' ἀναφέρωμεν, ἐνῷ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐβλέπωμεν πληρουμένας τὰς εὐχὰς ὄλων τῶν ἀγαθῶν τῆς Ἀττικῆς νεανίδων. Ἀλλ' ἂς ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν θέλει βραδύνει καὶ αὐτὰς νὰ γέψῃ ὁ εὐσμος στέφανος τοῦ ὑμεγαίου, ὃς μηδέποτε γένοιτο ἐξ ἀκανθῶν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

ΤΟ ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΟΝ.

Είπομεν άλλοτε τὰ περὶ τῆς θαυμασίας ταύτης ἐφευρέσεως, ἡ μηχανὴ τῆς ὁποίας εἶναι ἡ αὐτὴ τοῦ Δαγερροτύπου, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ μιᾶς διόπτρας, ἔχει δύο τοιαύτας. Ἦδη ἀναγγέλλομεν, ὅτι Βέλγος τις, ὁ Κόμης Λαννουά, ἐτελειοποίησε θαυμασίως τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην, καὶ αἱ ἐπιστῆμαι, αἱ τέχναι, ἡ βιομηχανία, τὰ ἐπιτηδεύματα ἔχουσιν ἤδη ἐν ἀπαραίτητον ἐργαλεῖον. Τὸ στερεοσκόπιον τοῦ Κ. Λαννουά ἀποτυποῖ εἰς τὸ φυσικὸν αὐτῶν μέγεθος, καὶ ἔτι μείζον, ἀνάγκης τυχοῦσας, ἅπαντα τ' ἀντικείμενα, εἴτε ἀνατομικά, εἴτε ἐργαλεῖα, εἴτε πρόσωπα, τοποθεσίας, μηχανὰς κλπ. μετὰ τῆς ἀκριβείας τῶν φωτογραφικῶν εἰκόνων καὶ ἐπὶ πλέον, μετὰ τοῦ ἐξέχοντος (relief) ὅπερ ἔχουσιν ἐκ φύσεως πάντα, τοῦ χρωματισμοῦ τῶν παρειῶν εἰς τὰς προσωπογραφίας, χωρὶς νὰ ἦναι ἀνάγκη οὐδενὸς ἄλλου χρωματισμοῦ, καὶ, ὅπερ θαυμασιώτερον, ἀντὶ, ὡς ἀπαιτεῖτο μὲχρι τοῦδε, νὰ κάμνη χρῆσιν διπλοῦ ἐκμαγεῖου φωτογραφικοῦ, διὰ ν' ἀποτυπώσῃ τὰς ἐξοχὰς τῶν σωματίων, ὁ Κ. Λαννουά ἐπιτυχᾶνει τούτου δι' ἐνὸς καὶ μόνου ἐκμαγεῖου.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΑΣΤΑΣΙΑ.

Ἡ μικρὰ μονιμότης τῶν πολιτικῶν φρονημάτων ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ Λουδοβίκου 18 καὶ ἡ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μεταβολὴ αὐτῶν καθόσον ἡ τύχη ἐβοήθη ἐκ νέου τὸ ζήτημα τοῦ Ναπολέοντος φυγόντος ἀπὸ τὴν νῆσον Ἐλβαν, ἔδιδεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς Γάλλους ἐφημεριδογράφους ν' ἀναγγέλλωσι τὴν περίληψιν τῶν εἰδήσεων, αἵτινες διεδίδοντο περὶ τοῦ σημαντικοῦ ἐκείνου συμβεβηκότος. Αὐταὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσῃσιν ὡς παραλληλισμὸς τῶν μεταμορφώσεων, αἵτινες ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν συμβαίνουσιν εἰς τὰ φρονήματα τῶν Γάλλων.

1. Εἰδήσις. Ὁ κακούργος ἐφυγεν ἐκ τοῦ τόπου τῆς ἐξορίας του· ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὴν νῆσον Ἐλβαν.

2. Ἡ ὕαινα τῆς Κορσικῆς ἔθεσε τὸν πόδα τας παρὰ τὸ ἀκρωτήριον τοῦ ἁγ. Ἰωάννου.

3. Ἡ τίγρις ἐφάνη εἰς Γαί· ὁ στρατὸς εἶναι ἀπανταχοῦ εἰς κίνησιν ὅπως τὸν περικυκλώσῃ· θέλει δὲ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του ὡς ἀθλιὸς τις τυχοδιώκτης πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη. Δὲν θέλει διαφύγει.

4. Τὸ τέρας ἐφυγε καὶ ἐφάνη εἰς Γρενόβλην· ἀγνοεῖται διὰ τίνος μέσου προδοσίας.

5. Ὁ τύραννος διέμεινεν εἰς Λυών. Ὁ φόβος ἀψύχησε καὶ τοὺς γενναϊότερους.

6. Ὁ κατακτητὴς ἔλαβε τὴν πόλμην νὰ πλησιάσῃ ἐξ ὄρας μακρὰν τῆς Πρωτευούσης.

7. Ὁ Βοναπάρτης πλησιάζει μὲ θήματα ταχέα εἰς Παρισίους, ἀλλὰ δὲν θέλει ρθᾶσει.

8. Ὁ Ναπολέον ἐντὸς τῆς αὔριον θέλει εἶσθαι ὑπὸ τὰ τεῖχη τῶν Παρισίων.

9. Ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέον εἶναι εἰς Φοντενβλό.

10. Χθες τὴν ἐσπέραν ἡ Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ καὶ Βασιλεὺς εἰσήλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν Τουίε λερῶν. Ἡ χαρὰ εἶναι ἀπερίγραφτος.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Ἴδού σοι, φίλε ἐκδότα, ἡ λύσις τοῦ ὠρχίου ἐν τῷ προηγηθέντι φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

α.) Τὸ ἐκ δεκατεσσάρων στοιχείων ὄνομα τοῦ διαβοῦτου ὀνόματος τῆς ἀρχαιότητος εἶναι **ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΩΡ**.

β.) Τὰ ὄχι λογικὰ ζῶα εἶναι, **βοῦς, ὄνος**.

γ.) Ἡ ζῶων ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνθρώπων τροφή εἶναι, **ἄγρυσ**.

Τὰ δὲ ἐφεξῆς εἶναι **ὄνος, βοῦς, χρῶκος, ἄρχον**, (τὸ), **καὸς, καῦς, δόρυ, ῥόδοκ, χαρὰ, χρῶς, θρῶς, δυὰς, χρῶς, βραχὺς, βράχος**.

Ἄλλὰ τὸ αἰνίγμα τοῦτο γεννᾷ καὶ ἕτερα δεκατρία, τὰ ὅποια ἤδη προτείνω καὶ ἐγὼ εἰς τοὺς ἀναγνώστας νὰ εὔρωι.

α) Νῆσος τῶν Σειρήνων τοῦ Αἰγαίου.

β) Τῶν ἐρώντων καὶ τῶν ληστῶν τὸ καταφύγιον.

γ) Μείζον ἢ πατὴρ, οὐχὶ δὲ πατήρ.

δ) Ἀπειλὴ πᾶσι καὶ πάσαις.

ε) Εἶναι πᾶσα ἢ κατωτέρω τῶν εἰκοσι ἐτών.

ς) Δὲν εἶναι τοιοῦτον ὅταν ἦναι γλυκύ.

ζ) Τὸ τελευταῖον καὶ πολλάκις τὸ νυμφικὸν ἔνδυμα.

η) Πᾶς μὴ Ἕλληνας.

θ) Ὅπου δὲν θὰ ὑπάγωμεν ὄλοι μας.

ι) Ὁ περιφρονῶν τὸν χρόνον, ἀλλὰ καὶ περιφρονούμενος παρ' αὐτοῦ.

ια) Κύριος πλεόντων φρουρίων ἢ καὶ μόνον κυμάτων.

ιβ) Βακτηρία τοῦ γήρατος, ἀνόρθωσις τῆς νεότητος.

ιγ) Ὁ ἐστερημένος γαλλικῆς ἀνατροφῆς.

Σ. τοῦ Σ. Εἰς τινὰς ἀριθμοὺς παρεσέφθησαν λάθη, ὡς παρελείφθη τὸ διαφθεῖρον τὴν Θέμιν 6, 14, 5, 12, 7, 12. = **χρυσός**. Ἐσημειώθη δὲ ἐπίσης ἐσφαλμένως τὸ μέρος τῆς γῆς ἀντὶ τοῦ 6, 2, 14 καὶ 2 (**χαρὰ**) τὸ ἐναρτίον τοῦ ἀνωτέρω.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Γρατσιέλλα (τέλος) — Ποίησις, τὸ Πρῶτον Ἄλγος. — Ἡ Λουκίλη (διήγημα). — Ἡ Παλίρροια. — Ἀπομνημονεύματα Μούμιαις. — Περὶ Γυναικῶν. — Περιήγησις εἰς Ἱερουσαλήμ. — Ἔργα καὶ Ἡμέραι. — Ποικίλα.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦ. Ἡ Κ. Μονσαβραί. — Ἡ Παλίρροια.

ΠΑΡΑΡΤ. Ὁ Ἰποκόμης τῆς Βραζελόννης.